

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 119 / IV legislatura / Setè període

Dimecres, 29 de març de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 66

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya (Reg. 24814) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller d'Ensenyament* (p. 6548).

Article 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)*, juntament amb l'esmena núm. 5. *Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 3* (p. 6549).

Torn en contra: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 6551).

Article 3

Apartat 3.2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6552).

Torn en contra: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 6553).

Article 4

Apartat 4.5

Esmena del G. P. Popular (núm. 3, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Article 8

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb la núm. 6. Tot seguit n'anuncia el decaïment (p. 6554).

Disposicions finals

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Exposició de motius

Paràgrafs vuitè i novè

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Decaiguda abans (esmena núm. 4).

Torn en contra: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 6555).

El Sr. Bargalló (ERC) intervé per retirar l'esmena núm. 2 (p. 6555).

Votació de l'esmena núm. 1: *rebutjada per 4 vots a favor, 77 en contra i 13 abstencions* (p. 6555).

Votació de l'esmena núm. 5: *rebutjada per 4 vots a favor, 64 en contra i 36 abstencions* (p. 6555).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: *aprovat per 103 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció* (p. 6555).

Votació de la disposició final primera: *aprovada per 104 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció* (p. 6555).

Votació de la resta: *aprovada per unanimitat* (p. 6556).

Explicació de vot: *Sr. Cadevall (S)* (p. 6556), *Sr. Reguant (M)* (p. 6557) i *Sra. Vidal (CiU)* (p. 6557).

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas de la Urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 6559).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 6561), *Sr. Ros (P)*, qui alhora fa el torn a favor de les propostes de conclusió (p. 6562), *Sr. Farrés (IC)* (p. 6565), *Sr. Morera (ERC)* (p. 6566) i *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 6568).

Propostes de conclusió del G. P. Popular

Defensades abans (posició dels grups).

Propostes de conclusió del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6570).

Propostes de conclusió del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC)* (p. 6572).

Propostes de conclusió del G. Socialista

Torn a favor: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 6574).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 6575).

El Sr. Morera (ERC) (p. 6579) i *el Sr. Escudé (CiU)* (p. 6579) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació de les propostes de conclusió del G. P. Popular: *rebutjades per 5 vots a favor, 64 en contra i 43 abstencions* (p. 6579).

Votació d'una frase de la proposta quarta del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 7 vots a favor, 92 en contra i 14 abstencions* (p. 6580).

Votació de la resta de la proposta quarta del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 7 vots a favor, 64 en contra i 41 abstencions* (p. 6580).

Votació de la proposta setena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 15 vots a favor, 92 en contra i 5 abstencions* (p. 6580).

Votació de la proposta onzena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 14 vots a favor, 92 en contra i 6 abstencions* (p. 6580).

SUMARI (3)

Votació de la proposta desena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 6 vots a favor, 64 en contra i 41 abstencions* (p. 6580).

Votació de la resta de propostes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 15 vots a favor, 64 en contra i 33 abstencions* (p. 6580).

El Sr. Morera (ERC) intervé per retirar la proposta de conclusió setena (p. 6580).

Votació de les propostes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *rebutjades per 15 vots a favor, 64 en contra i 33 abstencions* (p. 6580).

Votació d'una frase de la proposta quarta del G. Socialista: *aprovada per 98 vots a favor, 6 en contra i 8 abstencions* (p. 6581).

Votació de la resta de la proposta quarta del G. Socialista: *rebutjada per 28 vots a favor, 71 en contra i 17 abstencions* (p. 6581).

Votació de la resta de propostes del G. Socialista: *rebutjades per 35 vots a favor, 64 en contra i 12 abstencions* (p. 6581).

Text del Dictamen

Votació dels «fets rellevants»: *aprovats per 93 vots a favor, 14 en contra i 4 abstencions* (p. 6581).

Votació de la conclusió primera: *aprovada per 64 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció* (p. 6581).

Votació de la conclusió segona: *aprovada per 64 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció* (p. 6582).

Votació de la conclusió tercera: *aprovada per 69 vots a favor, 14 en contra i 28 abstencions* (p. 6582).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 6582).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i nou minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre pagaments de la Secretaria General de la Presidència a partits polítics i mitjans de comunicació (Regs. 26426 i 26513) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 6582).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 6584).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 6585), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6585), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 6586) i *Sr. Carnicer (S)* (p. 6587).

Votació: *rebutjada per 15 vots a favor, 76 en contra i 1 abstenció* (p. 6588).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la construcció de nous establiments penitenciaris (Regs. 25221 i 27086) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S)* (p. 6588).

Resposta: *consellera de Justícia* (p. 6590).

Rèplica: *Sr. Oliart (S)* (p. 6592).

Contrarèplica: *consellera* (p. 6593).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya (Reg. 21473) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6594).

Resposta: *conseller de Governació* (p. 6595).

Rèplica: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6597).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6598).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la planificació familiar (Reg. 23238) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Utgés (S)* (p. 6598).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 6600).

Rèplica: *Sra. Utgés (S)* (p. 6601).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6602).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'ensenyament no reglat (Reg. 22166) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S)* (p. 6602).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6603).

Rèplica: *Sra. Torrent (S)* (p. 6604).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6605).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que els punts vuitè, novè, onzè, dotzè, catorzè i quinze siguin tramitats en la propera reunió. S'aprova per assentiment (p. 6606).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya (Reg. 22724) (Punt desè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 6606).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'immigració a Catalunya (Reg. 21937) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6606).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6607).

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 6609).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6610).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 66.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, les lletrades Sra. Folchi i Sra. Andreu i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Cultura i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya (Reg. 24814; BOPC, 316, 21184).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas de la Urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (BOPC, 317, 21209).

3. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre pagaments de la Secretaria General de la Presidència a partits polítics i mitjans de comunicació, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular (Regs. 26426 i 26513; BOPC, 310, 20727).

4. Interpecció al Consell Executiu sobre la construcció de nous establiments penitenciaris, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb un altre diputat, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Regs. 25221 i 27086; BOPC, 300, 20090).

5. Interpecció al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 21473; BOPC, 257, 16292).

6. Interpecció al Consell Executiu sobre la planificació familiar, presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 23238; BOPC, 277, 17726).

7. Interpecció al Consell Executiu sobre l'ensenyament no reglat, presentada per la diputada Sra. Dolors Torrent, juntament amb un altre diputat, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22166; BOPC, 266, 16738).

8. Interpecció al Consell Executiu sobre la prevenció de les inundacions, presentada pel diputat Sr. Manuel Nadal, juntament amb tres altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22670; BOPC, 271, 17034).

9. Interpecció al Consell Executiu sobre les diputacions provincials, presentada pel diputat Sr. Ernest Benach, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 22688; BOPC, 271, 17035).

10. Interpecció al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Xavier Bosch, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 22724; BOPC, 271, 17035).

11. Interpecció al Consell Executiu sobre el despoblament de les zones rurals de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Pere Jordi Piella, juntament amb quatre altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 23167; BOPC, 277, 17725).

12. Interpecció al Consell Executiu sobre el model policial i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, presentada per la diputada Sra. Magda Oranich, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 21540; BOPC, 257, 16292).

13. Interpecció al Consell Executiu sobre la política d'immigració a Catalunya, amb especial referència al Pla interdepartamental d'immigració, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 21937; BOPC, 264, 16621).

14. Interpecció al Consell Executiu sobre la seguretat pública, presentada pel diputat Sr. Josep Lluís Carod-Rovira, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 23035; BOPC, 274, 17574).

15. Interpecció al Consell Executiu sobre els casals catalans, presentada pel diputat Sr. Josep Lluís Carod-Rovira, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 23037; BOPC, 279, 17873).

16. Interpecció al Consell Executiu sobre els horaris comercials, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 23230; BOPC, 277, 17726).

17. Moció subsegüent a la interpecció al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari (Reg. 22640), presentada pels diputats Srs. Josep Bargalló i Josep Lluís Carod-Rovira, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 26858; BOPC, 316, 21189).

18. Moció subsegüent a la interpecció al Consell Executiu sobre la política general de control de la publicitat del joc (Reg. 22165), presentada pel diputat Sr. Daniel Font, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26914; BOPC, 316, 21191).

19. Moció subsegüent a la interpecció al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya (Reg. 22433), presentada pel diputat Sr. Magí Cadevall, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26913; BOPC, 316, 21191).

20. Moció subsegüent a la interpecció al Consell Executiu sobre l'aplicació del PEIN (Reg. 22625), presentada pel diputat Sr. Rafael Madueño, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26915; BOPC, 316, 21192).

21. Moció subsegüent a la interpecció al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català (Reg. 22791), presentada pels diputats Srs. Ernest Benach i Josep Lluís Carod-Rovira, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 26860; BOPC, 316, 21190).

22. Moció subsegüent a la interpecció al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la família (Reg. 24105), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 26893; BOPC, 316, 21190).

— Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels i de les qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 30 de març.

Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Senyor president, senyores i senyors diputats, és per a mi un honor presentar el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya al Ple del Parlament de Catalunya. I voldria agrair especialment l'assistència avui, en aquesta sessió plenària, del comissionat d'Universitats i Recerca, del president de la Gestora de la Universitat Oberta de Catalunya i dels membres del Consell Interuniversitari que ens acompanyen.

Deia que per a mi és un honor la presentació d'aquest Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya, perquè és òbvia la transcendència que sempre té la presentació d'un text legislatiu per tal que el Parlament s'hi pronunciï, però, sobretot, perquè considero que aquesta iniciativa donarà resposta a una creixent demanda social d'incrementar l'oferta d'ensenyaments universitaris. Més concretament, aquella demanda provinent d'un important sector de la societat que no pot accedir als ensenyaments universitaris per limitacions de desplaçament o d'horari laboral.

Els ensenyaments universitaris han experimentat una gran expansió en els darrers anys a Catalunya. Des que l'any 1985 la Generalitat va rebre els traspassos de les competències corresponents a aquests ensenyaments, han estat objecte d'una atenció preferent. El primer pas va ser compensar els déficits infraestructurals i històrics de les universitats catalanes; en una segona fase, aquest Parlament va aprovar les lleis de creació de les universitats de Girona, de Lleida i de la Universitat Rovira i Virgili, com també la Llei de reconeixement de la universitat privada Ramon Llull. Malgrat aquest esforç, d'una importància indubtable, l'actual oferta de places universitàries és bàsicament presencial. Al costat d'aquest fet, la formació continuada esdevé una necessitat

creixent, i, a més, cada vegada és més nombrós el contingent d'estudiants que tenen dificultats per desplaçar-se als centres universitaris. Aquest conjunt de circumstàncies ha determinat que a tot Europa s'estigui consolidant una nova resposta educativa, basada en un ensenyament universitari no presencial, flexible i obert. Tanmateix, per motius metodològics, financers, organitzatius i, sobretot, d'adaptació social i cultural, considerem que l'oferta existent actualment a Catalunya d'ensenyament universitari a distància no és una oferta adequada a la societat catalana. L'aprovació per aquest Ple de la Moció 28/IV, mitjançant el segon punt de la qual s'instava el Govern de la Generalitat, sense cap vot en contra i només tres abstencions, a consolidar un sistema propi d'universitat a distància, té l'objectiu de resoldre aquesta situació.

Tots aquests motius han impulsat el Govern de la Generalitat a potenciar una oferta pròpia d'ensenyaments universitaris a distància, una oferta que, en el panorama educatiu català, no és nova. Ara fa vuitanta anys, la Mancomunitat va crear l'Extensió d'Ensenyament Tècnic, amb la finalitat principal de pal·liar el dèficit de tècnics i perits electricistes que patia llavors la indústria catalana. Aleshores, l'Extensió fou la primera escola per correspondència de l'Estat espanyol. L'any 1923 va ser incorporada a l'Extensió la Secció d'Ensenyament Postal Agrari, i l'any 1931, quan l'Extensió passà a dependre de la Generalitat republicana, va assolir un abast massiu per l'impuls donat als cursos de català per correspondència.

Com en molts altres camps, la Guerra de 1936-1939 va estroncar aquesta tradició pedagògica, que estava plenament arrelada al país i que coincidia absolutament amb les tendències més modernes de l'educació europea. La derrota militar del Govern de la República i la pèrdua de la Generalitat van marcar dissortadament la supressió de l'Extensió d'Ensenyament Tècnic. Amb la iniciativa legislativa que avui presenta el Govern de la Generalitat de Catalunya es pretén recuperar una tradició d'ensenyaments a distància arrelada a la realitat cultural, social, científica, econòmica i lingüística del nostre país i contribuirà igualment a equilibrar des del punt de vista territorial, encara més, l'oferta universitària a través de l'àmplia xarxa territorial en què la nova universitat s'ha d'estructurar.

La xarxa de correu electrònic de la Universitat Oberta de Catalunya permetrà la creació d'un campus virtual dins del qual els estudiants podran relacionar-se entre ells, intercanviar informacions o, entre d'altres activitats, consultar les diferents matèries. Així mateix, el campus virtual oferirà també serveis propis dels campus universitaris com ara són l'accés a la biblioteca i al centres de recursos, igualment activitats culturals, etcètera. Aquest fet possibilitarà que la Universitat Oberta de Catalunya sigui en realitat una universitat sense distàncies, oberta a qualsevol hora.

El Projecte de llei que tot seguit serà sotmès a votació configura una universitat oberta a les diferents característiques d'una societat tan diversificada com l'actual, d'una universitat proveïda, a més, d'un model didàctic innovador,

d'una universitat que aprofitarà les possibilitats ofertes per les noves tecnologies tant pel que fa a la vehiculació dels continguts educatius com a la relació estudiant-professor i a la dels estudiants entre ells; una universitat que es coordina amb altres universitats catalanes i amb el conjunt del sistema educatiu de Catalunya, que s'estructura d'acord amb la realitat comarcal de Catalunya i, finalment, una universitat dotada d'una formulació jurídica especialment pensada per assolir un funcionament àgil i flexible que permeti l'òptima rendibilització dels recursos emprats. Aquest conjunt de principis ben segur que contribuirà a garantir el valor acadèmic i el reconeixement dels ensenyaments impartits per la Universitat Oberta de Catalunya.

Atesa la viabilitat d'aquest projecte, que compta amb l'informe favorable del Consell Interuniversitari de Catalunya i per tal d'assegurar-la sense que representi cap discriminació en els preus de la matrícula, hem considerat necessari que l'activitat d'aquesta universitat, a banda del finançament derivat de les corresponents matrícules i de les aportacions dels fundadors o de terceres persones, pugui disposar de finançament públic. El Projecte de Llei sotmet expressament al control parlamentari l'aplicació d'aquest finançament públic i preveu també que la Universitat Oberta de Catalunya sigui objecte d'un control financer per part de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya.

La vinculació de la Generalitat amb la nova universitat es concreta també mitjançant la designació d'una representació al Patronat de la Fundació i en la possibilitat de ratificar el nomenament i el cessament del rector de la universitat. La nova universitat a banda d'oferir les proves d'accés per a persones més grans de vint-i-cinc anys i de poder oferir també els cursos per a la preparació d'aquestes persones, organitzarà inicialment els ensenyaments pertinents per a l'obtenció dels títols oficials que ara esmentaré: enginyeria tècnica en informàtica de gestió, enginyeria tècnica en informàtica de sistemes, diplomatura en estadística, enginyeria en informàtica, llicenciatura en humanitats, en filologia catalana, en filologia anglesa, en psicopedagogia, diplomatura en ciències empresarials, llicenciatura en dret i llicenciatura en administració i direcció d'empreses.

La decisió del Patronat de començar les activitats acadèmiques amb aquestes titulacions es fonamenta en els resultats de l'estudi de la demanda universitària en primera opció i en l'estimació del potencial de demanda d'estudis universitaris de les persones adultes d'acord amb les necessitats socials i culturals de Catalunya. Més endavant, la tasca docent de la Universitat Oberta de Catalunya s'haurà de completar amb activitats de formació continuada, de tercer cicle i de doctorat.

No voldria finalitzar la meua intervenció sense agrair la tasca realitzada per les senyores i els senyors diputats integrants de la Comissió de Política Cultural en la tramitació d'aquest Projecte de Llei; la voluntat de diàleg dels diferents grups parlamentaris ha fet possible enriquir el projecte inicial sense alterar-lo substancialment. Com a conseqüència d'aquesta actitud positiva, avui només queden vives sis es-

menes. Estem davant d'una llei que esperem que assolirà un ampli consens de la cambra. Confio, doncs, que aquest Parlament, com a òrgan representatiu del poble de Catalunya, reconeixerà tot seguit la Universitat Oberta de Catalunya per tal de fer possible la consolidació d'un sistema propi d'universitat a distància i de possibilitar l'accés als ensenyaments universitaris d'un important sector de la societat que per motius personals o professionals desitgen fer-ho amb aquesta modalitat d'ensenyament; una modalitat que també té els seus avantatges en relació amb l'ensenyament presencial i que es basa precisament en el treball individual dels alumnes. Com deia textualment un dels eslògans de l'Extensió d'Ensenyament Tècnic, més que amb el talent és amb l'esforç constant com l'home obté el seu millorament social. I en això com en tantes d'altres coses no han perdut la vigència algunes de les iniciatives, alguns dels propòsits que enetà la Mancomunitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per a presentar el Dictamen, ho podria fer ara. *(Pausa.)* No essent així, passarem al debat de la part dispositiva de la Llei ja que no existeixen esmenes a la totalitat.

La primera esmena és a l'article segon, presentada pel Grup Parlamentari Popular: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Prego, senyor president, que anoti que retirem l'esmena número 3, i, si m'ho permet, faré conjuntament la defensa de les esmenes número 1 i 5, així com l'explicació final de vot a aquest Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Moltes gràcies. La nostra esmena número 1 el que pretén és que quedi clar que la creació d'una universitat, i més en aquest cas en què es preveu impartir estudis no presencials, ens permetrà ampliar l'oferta de la Universitat Nacional d'Educació a Distància i de la resta d'universitats que també imparteixen ensenyaments a distància. I, per tant, el seu naixement no ens ha de fer deixar de banda l'impuls de les mateixes activitats en les universitats ja existents, que estan treballant seriosament, per exemple, en ensenyaments de postgrau, desenvolupant materials i tècniques pedagògiques adequades a l'ensenyament a distància i, en general, esforçant-se a obrir el ventall d'opcions que s'ofereixen a la nostra societat.

El plantejament de la nostra esmena encaixa perfectament amb el que ens deia en la seva compareixença a la Comissió de Política Cultural el proppassat dia 16 de febrer el rector de la Universitat Oberta de Catalunya, senyor Ferraté, en afirmar que aquesta nova oferta ha d'aprofitar el potencial humà i estructural que tenim en el conjunt de les universitats; és a dir, en definitiva, la nostra esmena va dirigida a reconèixer que la Universitat Oberta impartirà ensenyaments no presencials en condicions de concurrència amb les altres universitats catalanes.

Pel que fa a l'esmena número 5, el que es pretén recollir és que el finançament que preveu l'article setè —es modifica ja en el text del Dictamen, després de la reunió de la Comissió, en haver-se incorporat l'esmena plantejada pel nostre Grup Parlamentari— s'ha de fer sense que això suposi, doncs, un descens del valor real de la subvenció que per alumnes es concedeix a les universitats públiques catalanes. Es tracta d'evitar que es perjudiquin institucions que porten dècades impartint educació superior; no per parlar ja de la Universitat central on la preocupació pel seu finançament ha portat a elaborar un manifest de protesta per la situació econòmica en què es troba i en el qual es denuncien diferències de finançament que van des de les 710.000 pessetes per alumne que rep la Universitat Pompeu Fabra, a les 268.289 que rep la Universitat de Barcelona; diferències —i vull remarcar-ho— que poden estar justificades pel plus que requereix la posada en marxa d'una nova universitat, però que en cap cas han de venir a perjudicar institucions que podem dir que són ja pobres de solemnitat. La nostra esmena número 5 va, doncs, dirigida que el Govern faci les seves dotacions pressupostàries per al finançament de la Universitat Oberta de Catalunya, d'acord amb allò que disposa l'article setè, sense que això pugui implicar en cap cas un descens en el valor real de la subvenció que per alumne concedeix a les universitats públiques de Catalunya. El Grup Parlamentari Popular, a excepció d'aquestes qüestions plantejades a les nostres esmenes 1 i 5, donarà suport a la resta d'articles d'aquest Projecte de llei de creació de la Universitat Oberta de Catalunya que ve a reforçar les nostres dotacions universitàries.

La creació d'una nova universitat sempre és motiu de satisfacció i de joia, ja que el coneixement eleva la qualificació de les persones i dels pobles i ens fa més lliures. Per sobre del que és la simple dotació de recursos humans, el capital humà és la clau del progrés i de la competitivitat d'un país i, per tant, complementari als recursos naturals, a la millora del nivell de vida dels seus ciutadans. En el cas particular de la creació de la Universitat Oberta de Catalunya, la satisfacció derivada de la seva aprovació s'acompanya de dos motius addicionals; el primer, perquè neix amb vocació de ser una universitat arrelada a la realitat cultural, social i lingüística de Catalunya i entroncada amb les nostres tradicions, i el segon, perquè en regular estudis no presencials esten les possibilitats de rebre formació superior a aquelles persones que per manca de mitjans econòmics, distàncies, etcètera, tenien dificultats per accedir a una formació superior, i també perquè dona l'oportunitat de cursar una carrera als professionals en actiu, tant si ja disposen de titulació universitària com si la seva activitat laboral es basa en el coneixement d'un ofici.

Van ser els canvis socio-econòmics dels anys seixanta els que varen produir l'eclosió de l'accés dels ciutadans als ensenyaments superiors amb el consegüent creixement de la demanda de places universitàries, la qual cosa va donar lloc a la creació de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat Politècnica, que varen alleugerir però no resol-

dre els nostres dèficits universitaris, i no només pel que fa al nombre de places ofertades, sinó també per la possibilitat de cursar els estudis de primera opció, amb la consegüent frustració de no poques vocacions professionals destarotades i la pèrdua de la qualitat de l'ensenyament i la recerca, que no responen ni responien a les necessitats, ambicions i potencialitats de Catalunya.

Ja en una nova etapa, l'any 1990, es va crear la Universitat Pompeu Fabra, amb la vocació no només de donar resposta al creixement sostingut de la demanda de places, sinó també de millorar la qualitat de l'ensenyament. També dins d'aquesta etapa, i amb un signe clarament descentralitzador, l'any 1991 es varen crear o reconèixer les universitats de Lleida, Girona i Rovira i Virgili de Tarragona, a més a més de la Ramon Llull, de Barcelona.

Tot i que l'alta taxa d'universitarització ja existent a Catalunya i la incidència futura de l'evolució demogràfica ens fan pensar que hi haurà una menor pressió sobre els recursos universitaris disponibles els propers anys, la creació d'aquesta nova Universitat ens permetrà potenciar especialment la generació d'oportunitats individuals i d'incrementar la capacitat d'elecció, per la qual cosa, com deia, amb les dues abstencions que he esmentat, donarem el nostre suport a aquest Projecte de llei.

No vull acabar, però, sense tractar algunes qüestions que ens preocupen. En la memòria que s'adjuntava al Projecte de llei, hem detectat que les exigències formals als alumnes es podrien reduir simplement, per exemple, en les preinscripcions o l'exigència de tornar-se a inscriure amb trenta dies d'anticipació per als exàmens d'assignatures de les quals l'alumne ja es va matricular amb anterioritat. I poso aquests dos exemples perquè, si el que es busca és un ensenyament a distància, la presència té un pes excessiu pel que fa als tràmits que han de realitzar-se en els centres de suport, quan precisament aquestes tramitacions haurien de poder-se fer per correu, sense necessitat de pèrdues de temps i de despeses de desplaçament dels alumnes potencials, si no és que el que és pretén sigui, precisament, justificar la creació de centres de suport als quals donar unes altres tasques.

M'explicaré: la xarxa de centres de suport prevista respon a la idea que són potencialment una eina al servei de l'equilibri territorial i del desenvolupament socio-econòmic i cultural, i es preveuen amb una dimensió que es diu mínima, però no especificada. Es planteja la necessitat d'un director, d'una persona responsable del suport administratiu, que en alguns llocs de la memòria ja pluralitza, d'un responsable de la mediateca, segons l'afluència d'estudiants, i sobretot durant la preinscripció i la matriculació, d'informadors i orientadors que a la vegada hauran de ser formats prèviament. En definitiva, els centres de suport es dissenyen com petites estructures administratives disperses amb la vocació que només la manca d'estudiants pugui justificar que a llarg termini determinades comarques o grans ciutats no tinguin centre de suport de la Universitat Oberta de Catalunya. És a dir, s'anticipa l'estructura a la certesa de l'existència d'una funció a complir i s'anticipa també a l'existència

d'unes necessitats a cobrir, i com que, a més a més de ser un òrgan de la Universitat, aquests centres realitzaran tasques de difusió cultural obertes a estudiants i al públic en general, ja tenim —o preveig que tindrem— una altra estructura burocràtica organitzada i establerta.

Esperem sincerament de la responsabilitat dels impulsors d'aquesta nova Universitat que aquestes estructures no desemboquin en excessos burocràtics que indueixin despeses d'administració addicionals ni derivin en una xarxa clientelar al servei del partit o de la coalició governant, com passa actualment amb la xarxa territorial d'oficines del Departament de Benestar Social.

Els reitero, per acabar, la satisfacció del nostre Grup Parlamentari per la creació de la Universitat Oberta de Catalunya i la felicitació als qui han fet possible el seu naixement.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra? (*Pausa.*) La senyora Vidal té la paraula.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Si li sembla bé, faria només el torn en contra de les dues esmenes i deixaria per a l'explicació de vot les consideracions generals que ha fet el representant del PP.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. VIDAL: Gràcies... Del Grup Popular, perdó. Senyor Pujol, senyores i senyors diputats, vostès han deixat vives dues esmenes —han dit l'1 i la 5, eren la 6 i la 37 de l'anterior numeració—; en tot cas, són dues esmenes importants, a les quals jo em voldria referir amb un cert detall.

La primera es refereix que la Universitat Oberta de Catalunya impartirà ensenyaments no presencials en altres universitats catalanes amb atribucions per actuar en el mateix àmbit. Senyor Pujol, estem aprovant la Llei d'una universitat la finalitat específica de la qual és oferir ensenyaments no presencials. Fem-la en positiu. En aquest article, precisament, s'assenyala aquesta finalitat i, com li deia abans, és la Llei de la Universitat Oberta, de la Universitat a distància. Jo diria que aquí no toca parlar de les atribucions de les altres universitats. De fet —de fet— ningú no impedeix que les altres universitats facin ensenyament a distància, i vostè s'hi ha referit molt bé. En aquest sentit podríem parlar d'experiències molt interessants, de les universitats catalanes que estan treballant en aquest sentit i, per tant, ja ho ha explicat bé vostè.

Però, com li deia en començar, és extraordinàriament important que no distorsionem, que no barregem finalitats. Em voldria referir a una cita d'un autor americà, pioner en el camp dels objectius educatius, Mager, que explica molt bé..., és una petita historieta que explica molt bé el que jo li vull dir. Ens explica la història d'un peix que surt de casa seva volent fer un gran viatge, volent fer pràcticament la volta al món, però ell no sap què vol fer. Llavors, va canviant, és a dir, troba un amigueta, li deixa el sarró; troba un altre amic, i acaba a la boca d'un tauró. I l'autor aprofita per dir: «Si no sabem molt clar on volem anar, pot ser que arribem a un lloc molt diferent del que preteníem.»

Deixem aquí clar que estem fent una universitat perquè els alumnes puguin estudiar des de casa seva, una universitat que prepararà material i farà recerca específica en aquesta línia; que estarà en contacte amb les altres universitats a distància. I és que jo li diria, a més a més, senyor Pujol, jo li volia demanar que la retirés, aquesta esmena, perquè, fins i tot tal com vostè la redacta, l'expressió «àmbit» porta molta confusió. Tres línies abans, en el mateix article, «àmbit» es refereix a àmbit de recerca. Si jo volgués interpretar aquest article, podríem pensar en àmbit territorial, per exemple, i no tindria sentit, perquè és evident que la Universitat Oberta concorrerà amb les altres universitats catalanes a oferir els seus estudis, a oferir els seus ensenyaments a tots els estudiants catalans. Per tant, ja hi ha concurrència en aquest àmbit, no cal que la Llei ho prescrigui expressament. Si —potser vostè va per aquí— es refereix a l'àmbit dels ensenyaments no presencials, continua, jo diria, essent confusa la proposta, perquè també dona lloc a diferents interpretacions. En primer lloc, i en el sentit més restringit, l'única universitat que tindria atribucions en aquest àmbit fóra la UNED, però la UNED no és pas una universitat catalana; els seus professors i la seva seu central són a Madrid. En segon lloc i de la mateixa manera, la Llei que dona aquestes atribucions a la UNED, la Llei de reforma universitària, tampoc no les nega expressament a les altres universitats, i de fet hem dit que n'estan fent. Val a dir que no existeix, per a les universitats presencials —catalanes o no catalanes—, cap regulació que ni atorgui ni denegui la possibilitat de fer ensenyaments no presencials. Per tant, jo diria que, en ús de la seva autonomia, depèn de cadascuna de les universitats catalanes decidir si volen o no impartir ensenyaments no presencials. Per tant, tant en el primer —àmbit territorial— com en el segon cas —àmbit dels ensenyaments no presencials— diríem que la concurrència és evident, i ens sembla que no és necessari que quedi expressament inclòs en la Llei.

Quant a l'esmena número 5, que és la del finançament, senyor Pujol, el que vostè diu és importantíssim, però diríem que és obvi i demostrat en ocasió de la creació de les altres universitats catalanes: no ha estat mai la intenció del Govern de la Generalitat reduir els recursos de les universitats ja existents a fi de crear noves universitats, i la UOC, la Universitat Oberta, tampoc escapa d'aquesta norma. Ben al contrari, jo diria que, conscient de crear una oferta específica per a Catalunya d'ensenyaments universitaris no presencials, el Govern de la Generalitat ha fet un esforç addicional, i així ho vàrem veure en els pressupostos d'enguany, aprovats per aquest Parlament.

Però si aquesta voluntat no li és suficient —vostè ha parlat pràcticament de forma catastrofista—, permeti'm que li digui una vegada més que dins de la Llei de la Universitat Oberta no podríem posar, ens sembla que no és correcte posar una normativa que, de fet, seria extensible o abastable per a totes les altres universitats. Aquí, en aquesta Llei que estem aprovant avui, el que hem de garantir és el finançament de la Universitat Oberta, i de fet, segurament que el senyor Bargalló..., no sé si ens en parlarà, però ho té molt present, el

punt 5 de la Moció 28/IV, que es va presentar des d'Esquerra Republicana, va significar instar el Govern en aquest sentit. Es parlava d'«instar el Govern per establir un nou model de finançament universitari», i en l'informe que se'ns va presentar ja se'ns deia que es treballava per aconseguir un sistema objectiu de finançament per mòduls, un sistema de subvenció discrecional, que hi ha un equip d'experts que estan treballant en aquesta línia..., per tant, senyor Pujol, entengui'm. És a dir, el tema és important, però el tema del finançament és molt més ampli que una esmena que poguéssim introduir en la Universitat Oberta perquè servís per a les altres universitats. Com li deia en començar, aquí, el que hem de garantir és el finançament d'aquesta universitat.

Per tant, repeteixo els arguments: la voluntat clara del Govern, tradició demostrada i, sobretot, això: que dins de la Universitat Oberta no podem posar normatives que serveixin per a garantir el funcionament de les altres universitats i, en darrer terme, que hi ha el control parlamentari garantit en aquesta Llei. Nosaltres rebutjarem aquesta esmena, però jo li vull pregar que la reconsideri.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté una esmena a l'article tercer: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, si el senyor president m'ho permetés, agruparia la defensa d'aquesta única esmena que es manté viva al Ple i l'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Avui és per al nostre Grup un dia d'una certa satisfacció, perquè s'aprovarà en aquest Ple el reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya, i, com la diputada senyora Carme Vidal acaba de dir i com hi ha fet també referència anteriorment el diputat senyor Simon Pujol, el nostre Grup, preocupat per la realitat de l'ensenyament universitari no presencial al nostre país, ja va substanciar una interpellació en un anterior període de sessions, de la qual es va sostraure una moció que va ser aprovada gairebé majoritàriament; el senyor conseller abans ha dit, si mal no ho recordo, que només amb tres vots no favorables. Aleshores, en aquell moment ens movia un interès que era el fet que l'única oferta d'ensenyament universitari a distància, no presencial, que hi havia al nostre país, era el de la UNED, que era una oferta insuficient, que era una oferta no arrelada al país, si més no en el sentit de la llengua, perquè era una oferta lingüísticament molt problemàtica —vostès recordaran, fins i tot, que els vaig llegir una carta d'un alumne que explicava els problemes que havia tingut per escriure el seu examen en llengua catalana— i que era, a més a més, una universitat que per la seva trajectòria històrica no podia aprofitar en aquests moments molts dels avenços que la telemàtica, que la informàtica podien oferir a un ensenyament d'aquestes característiques.

Sortosament, no gaire després de l'aprovació d'aquella Moció, com els deia, avui estem aquí per aprovar aquesta Llei de reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya; justament una universitat que en el seu plantejament aconsegueix aquests tres punts que acabàvem de marcar: un arrelament al país evident, no només lingüísticament, sinó també territorialment —sinó també territorialment—, perquè la Llei preveu tota una extensió de centres comarcals de suport molt interessant; una universitat plantejada bàsicament al voltant de l'aprofitament d'aquestes oportunitats telemàtiques que ens ofereix la xarxa actual, una universitat que esdevindrà gairebé virtual, i, per altra banda, una universitat que neix amb la voluntat de trencar aquells esquemes rígids que tots estem d'acord que, d'una manera o altra, malmeten el sistema universitari al nostre país, malmeten l'esforç de les universitats.

Amb aquesta voluntat de trencar aquests sistemes rígids, que és una voluntat que també el nostre Grup ha exposat en el Ple des d'altres punts de vista, en algunes interpellacions i en algunes mocions, se'ns proposa aquí un camí d'aquest trencament. És, evidentment, pel mateix fet que els estic comentant, que és innovadora aquesta voluntat, segurament no l'únic camí possible, i potser un camí que s'haurà de modificar d'alguna manera segons com la realitat vagi obligant-hi; però nosaltres coincidíem que, dels camins possibles, segurament és el que d'entrada ens convenç més. Aquest camí que, a més a més, lliga també amb una moció que ens fou aprovada parlant de la necessitat de la intervenció econòmica —econòmica— de la societat en la universitat, de la implicació de l'empresa en el finançament de la universitat, que també recull la memòria explicativa de la Universitat Oberta que acompanya la Llei, ha fet que la formulació jurídica de creació de la Universitat sigui una formulació especial, que és una fundació formada per ens privats i ens públics que creen la Universitat.

Nosaltres donarem suport a aquesta fórmula, i n'hi donarem perquè, hi insisteixo, pot obrir nous camins si es veu positiva la pràctica, pot servir per a algun altre cas universitari; jo pensaria, ara, aquí, per exemple, per als Estudis Universitaris de Vic, que també tenen una voluntat d'esdevenir universitat i on possiblement el treball a través d'una fundació els serviria, però en tot cas tampoc no voldria deixar d'aprofitar l'ocasió de parlar-los-en a vostès, ara i aquí, per deixar clar també que per al nostre Grup —per al nostre Grup— els serveis públics han de tenir bàsicament una gestió pública i un control públic. I amb això els vull dir que si avui votarem a favor i, hi insisteixo, no només hi votarem a favor, sinó que hi estem d'acord en aquest cas..., el fet que una universitat finançada bàsicament amb diners públics, una universitat que és pública sigui regida des d'uns altres paràmetres, hi intervingui una fundació amb entitats privades, es mogui a nivell de funcionaris, també en un altre sistema, no vol dir, sinó tot el contrari, que el nostre Grup a partir d'ara pugui estar d'acord amb totes les altres propostes que puguin venir de l'Administració en aquest sentit; ja els aviso, per exemple, que el nostre Grup no acceptaria mai

que els instituts de batxillerat fossin regits d'aquesta manera, i estic referint-me als instituts de batxillerat públics. Ho dic perquè, per un cantó, sé conscientment, el nostre Grup sap conscientment que aquesta no és la voluntat de l'equip gestor de la Universitat Oberta, que aquesta, de moment, no és la voluntat del Departament d'Ensenyament, i potser estic barrejant dues coses que no hauria de barrejar, però en tot cas, hi insisteixo, voldria que mai s'utilitzés el nostre vot favorable, ara i aquí, en aquest tema per pressuposar possibles vots favorables, que no ho serien, per a altres temes de servei públics, que en tot cas n'hauríem de parlar moment per moment, tema per tema, circumstància per circumstància.

El nostre Grup va presentar deu esmenes, la majoria de les quals han estat transaccionades en el treball en ponència i en el treball en comissió, que, com ja ha dit algun altre ponent i el nostre Grup també vol ratificar, ha estat un treball, per un cantó, ràpid, perquè l'acord també ho ha estat, i, per altra banda, de ple consens, perquè d'una manera o altra tots ens hem entès ni que sovint busquéssim formes d'expressió distintes o ens interessés més un èmfasi que un altre èmfasi. I ens resta només una esmena per defensar aquí. De les esmenes que hem transaccionat, totes anaven en el mateix sentit, que era remarcar, per un cantó, aquest caràcter públic de la Universitat Oberta i, per l'altre, remarcar també les vies de control parlamentari de la Universitat Oberta; que eren també dos aspectes que ja el rector de la Universitat Oberta ens havia explicat que hi estava d'acord en la seva anterior compareixença i que, en tot cas, era, hi insisteixo, un tema de forma.

Aquí ens resta una esmena per presentar que les senyores diputades i els senyors diputats, especialment els de la Comissió de Política Cultural i especialment els i les especialistes en tema d'universitat, saben que no és una esmena només a la Universitat Oberta, que és una esmena, d'una manera o altra, al sistema universitari; que és una esmena que aquest diputat, amb insistència i persistència, va presentant sempre que pot, i alguna vegada que no pot també ho intenta si li deixen, i que continuarà presentant mentre hi hagi motiu, que aquest diputat creu que és absolutament raonada, que sap perfectament que topa amb altres realitat externes fins i tot amb el nostre sistema universitari, però que, com que és raonada, no vol abandonar la seva fermesa a defensar-la, i és que l'únic sistema, o millor, el sistema menys injust per a marcar unes proves d'accés als ensenyaments universitaris seria aquell sistema que es basés en els coneixements previs necessaris per a seguir uns estudis concrets i no en uns coneixements previs genèrics que molt sovint no tenen res a veure amb aquella formació específica que seria exigible a un alumne abans de cursar una carrera universitària concreta. Aquest és un plantejament que tenim molt clar i que es resumeix en: les actuals proves d'accés a la universitat no serveixen per al que haurien de servir, sinó que són un segon examen del curs d'orientació universitària; això ho tenim molt clar. I com que aquesta és una universitat que ha nascut amb aquesta voluntat de trencament de moltes coses, nosaltres creiem que també podria trencar, en

aquest sentit, aquí, i que, en aquell article que parla que si és necessari es faran proves d'accés específiques a la universitat, nosaltres hi havíem introduït una esmena que deia que, si era necessari, aquestes proves fossin basades en criteris acadèmics i tenint en compte essencialment –i, fixin-se en aquesta bona voluntat del nostre Grup, que no dèiem «únicament», sinó «essencialment»– els plans d'estudi de cada ensenyament en concret.

Aquesta ha estat l'única esmena que no hem pogut consensuar o que no hem pogut discutir fins al punt que sigui acceptada plenament, consensuada o retirada pel nostre Grup; insistim que no és una esmena només a la Universitat Oberta, és a tot el sistema universitari, però creiem que la Universitat Oberta ens podia permetre ser també pionera en aquest cas. En tot cas, sigui acceptada aquesta esmena, com desitjaríem, o no sigui acceptada, com ens temem, el que sí que és cert, hi insisteixo, és que el nostre Grup se sent satisfet per la creació de la Universitat Oberta, creu que amb ella iniciem un bon camí, creu que segurament amb ella podrem començar a parlar de veritat d'un sistema universitari propi, perquè marcarà uns trets distintius únics, i creu que, sens dubte, comporta un risc, perquè serà experimentar un model que no hem pogut fins ara experimentar; risc que assumim, com assumeix, com assumirà –esperem– tota la cambra i com assumeix el mateix Comissionat per a Universitats, i que, en tot cas, al que, evidentment, no renunciem és que cada vegada que puguem comprovar un defecte de funcionament o la necessitat d'un canvi de rumb, utilitzarem el nostre camí com a grup parlamentari, que és aquest Parlament, per a marcar-ho. Fins que això sigui necessari, i desitgem que no ho sigui mai, però fins que això sigui necessari, per part del Grup d'Esquerra Republicana el vot favorable, el reconeixement de la Universitat Oberta de Catalunya, amb aquesta consciència que es tracta realment de la primera universitat del nostre futur sistema universitari.

I per això, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra: la senyora Carme Vidal té la paraula.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Faria exactament el mateix que abans, el torn en contra de l'esmena.

Senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, jo crec que vostè mateix m'ha donat els arguments del torn en contra. De fet, ja n'havíem parlat. En l'actual redactat del punt 2 de l'article 3 s'inclou una breu referència a l'excés de demanda, davant del qual i per motius de preservació de la qualitat dels ensenyaments s'apunta el possible establiment de limitacions i/o proves d'accés basades essencialment en criteris acadèmics. Aquest tipus de solució, davant de l'excés de demanda, és el que actualment s'aplica a totes les universitats del país. En cap universitat es plantegen proves específiques tenint en compte especialment els plans d'estudis; segur que podríem pensar moltes formes de fer-ho diferent: basant-se en les capacitats personals; podríem ponderar aspectes específics del currículum; podríem ponderar modalitats escollides o, fins i tot, itineraris, però l'actual redactat de l'article

que estem plantejant avui deixa obertes aquestes possibilitats, si els òrgans competents així ho marquen.

Senyor Bargalló, aquest és un tema que ens preocupa. Vostè sap que el vàrem treballar; planteja un tema important: l'accés afecta totes les universitats. Els preocupa a vostès i ens preocupa a nosaltres. En el punt 6 d'aquella Moció a la qual ja s'ha referit vostè, jo m'hi havia referit abans, jo crec que ens hi anirem referint continuadament, perquè va ser una moció molt important en la qual vàrem aprovar coses interessants, nosaltres vam fer una esmena al punt aquest i vam donar-li suport. Aquesta cambra va aprovar, el 6 d'octubre de 1993, instar el Govern català a plantejar davant del Govern central la necessitat de traspasar la competència de regular l'accés de tots els alumnes a la universitat al Govern de la Generalitat de Catalunya. En l'informe ens deien que l'accés universitari és encara una competència estatal que ha estat reclamada pel Govern i que forma part de les negociacions bilaterals que mantenen els dos organismes per a la millora de la Llei de reforma universitària. Per tant, m'hauria de permetre també, m'ha de permetre que li demani que retiri aquesta esmena. Com deia abans, és un tema molt important, l'accés, però és un tema genèric, que afecta totes les universitats i, en aquests moments, està regulat pel Reial decret 1005/91; cauríem fins i tot en la illegalitat.

Continuem treballant el tema d'accés, continuem treballant-hi, però no ho fem —ja dic que vostè m'ha donat els arguments perfectament; vostè era perfectament conscient que aquest és un tema genèric de totes les universitats— des de la Llei de la Universitat Oberta; busquem com, busquem de quina manera i quin és el procediment. Té la nostra voluntat de diàleg, però no és el lloc la Llei de la Universitat Oberta.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera per defensar les esmenes del seu Grup.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí.

El Sr. PRESIDENT: 4 i 6.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. També, en aquest cas, per estalvi de temps i de crosses, si m'ho permet, defensaria les esmenes pendents i faria l'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Abans de començar, deixin-me dir que ens agrada que, ni que sigui per raons de tràmit parlamentari, avui aquest matí, simbòlicament, la política universitària hagi tornat a dependre del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Iniciativa per Catalunya dóna suport al Projecte i vol reconèixer l'esforç personal de l'equip a l'entorn del senyor Gabriel Ferraté a l'hora de posar fil a l'agulla d'un projecte que Iniciativa per Catalunya considera innovador i, fins i tot, engrescador, perquè eixampla i diversifica les possibilitats d'estudiar a Catalunya en el marc d'una universitat pública a distància. El nostre Grup ha insistit en la necessitat d'aconseguir la transferència de la UNED a Catalunya; aquest és l'objecte d'una de les nostres esmenes. Com en el cas d'una

altra transferència que sempre ha aparegut especificada en els nostres programes —ens referim a l'Inem—, sabem que és difícil i que, més enllà dels dubtes polítics, hi ha força dubtes administratius, de gestió, en la hipotètica transferència de la UNED. Això no obsta, tanmateix, la proposta de transferència per tal de completar l'autonomia de gestió, que no de programes, de tots els estudis, des de l'educació infantil fins a universitaris, de titularitat pública a Catalunya. En aquest sentit, i per coherència amb tota la seva trajectòria, Iniciativa per Catalunya no vol desaproveitar aquesta sessió parlamentària per instar el Govern Executiu a fer tots els esforços possibles per tal d'aconseguir que la UNED sigui transferida també a la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, Iniciativa per Catalunya saluda amb entusiasme la voluntat innovadora pel que fa a la metodologia d'aquest projecte d'universitat oberta. En temps de revolucions informàtiques, quan l'ús de l'ordinador comença a ser un element bàsic fins i tot en els projectes, en les pràctiques de lleure infantil, ens sembla oportú que un nou projecte educatiu d'estudis superiors compti tothora amb el suport de les noves tecnologies, que continuen requerint, tot amb tot —i això ens afalaga, als nostàlgics del llibre de paper—, el suport de llibres de text impresos en la factoria del vell Gutenberg.

Hi ha un punt de la Llei que avui aprovarem que ens desassossega: la fórmula que farà possible la gestió de la nova Universitat Oberta, de caràcter públic, des d'una fundació privada. Més enllà de la certificació de la validesa de la fórmula, que en cas de conflicte correspondria al Consell Consultiu, ens trobem davant d'una proposta distinta de les habituals: algú podria mantenir la sospita que aquesta fórmula, raonable o raonada, per a poder crear aquesta universitat oberta —ho ha dit abans el diputat senyor Bargalló— comencés a inspirar la gestió amb fons públics d'altres iniciatives públiques a Catalunya, en el camp de l'ensenyament, de la sanitat, de la cultura o dels serveis socials. El nostre Grup voldria, a més, que a la fundació hi fossin presents també les centrals sindicals; els recordo que en aquests moments a la fundació hi són presents: la Federació Catalana de Caixes d'Estalvi; la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona; Televisió de Catalunya, Societat Anònima; Catalunya Ràdio, Servei de Radiodifusió de la Generalitat, Societat Anònima; atès que la representació actual sembla, en aquest punt, socialment poc equilibrada, i perquè els estudis universitaris han de ser tothora una eina de lluita activa contra l'atur, a favor de l'ocupació.

La majoria de les esmenes presentades pels diferents grups d'aquesta cambra, i també pel d'Iniciativa per Catalunya, demanaven uns mecanismes de control més eficaços, i per això les vam votar a favor, encara que tècnicament resultessin, en el cas hipotètic de la seva aprovació sense transaccions —com no va passar—, haurien pogut resultar, algunes d'elles, incompatibles. En aquests moments —ho repeteixo— aquestes esmenes han estat integrades en el Projecte de Llei, i l'esmena que en aquest punt queda pendent encara d'Iniciativa per Catalunya, en tot cas, nosaltres la desestima-

rem, és a dir, no la sotmetrem a votació; entenem que decau perquè ja han estat recollides les nostres propostes en d'altres esmenes.

Finalment, voldríem insistir en una darrera consideració: la catalanitat del nou projecte i l'abast territorial d'aquesta Universitat Oberta. Iniciativa per Catalunya no vol immiscir-se en les decisions d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol ni de països lliures i autònoms com pugui ser el Principat d'Andorra, evidentment. Un cop dit això, però, creiem que la nova Universitat Oberta, en l'elaboració dels seus materials, en la tria de les seves àrees d'interès, en els models de llengua que usi, ha de tenir en compte la totalitat dels països de parla catalana, amb els quals algun dia potser serà possible establir llaços de cooperació i de coordinació més estrets, tal com, en tot cas, demana l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Si instàncies com l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, la Fundació del Congrés de Cultura Catalana, la Coordinadora Ramon Muntaner d'Entitats Culturals, etcètera, han anat aprofundit en aquests lligams, si TV3 avui és una de les ofertes televisives més acceptades al País Valencià i a les Balears i a les Pitiüses, sembla coherent que la proposta d'universitat oberta estigui preparada per a projectar un dia els seus esforços més enllà dels àmbits de la Catalunya estricta, dels àmbits que, en tot cas, representem els diputats d'aquesta cambra.

Ho dic amb una referència fàcil d'entendre: acaba de morir Ovidi Montllor, amic entranyable, alcoià, d'una comarca del País Valencià que, si ha destacat en la lluita del moviment obrer dels Països Catalans, també ha destacat en l'aportació de múltiples personalitats de la vida cultural i, en aquests moments, de la vida universitària catalana –per exemple, recordo el cas d'Isabel-Clara Simó. No seria normal que un alcoià volgués cursar a distància estudis a la Universitat Oberta que avui posem en marxa? Des d'un punt de vista legal, l'esforç, per exemple, que ha fet la Universitat Catalana d'Estiu per posar en contacte les diferents universitats dels països de parla catalana, no hauria de tenir també una traducció en la feina ingent que han fet els que han posat en marxa aquest nou projecte, al qual el Grup d'Iniciativa per Catalunya augura i desitja una llarga vida?

Hem dit ja que donàvem per decaiguda l'esmena número 6, i també donem per decaiguda l'esmena número 4 d'aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Encara que les esmenes, teòricament, estan decaigudes, segons ha expressat el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, com que ha manifestat determinades coses, si vol fer un torn en contra la senyora Vidal...

La Sra. VIDAL: Potser no cal. Si, en tot cas, senyor Riera, volgués que li expliqués alguna cosa més de la UNED, jo m'hi referiria... Si vostè hi té inquietuds, perquè les ha manifestat aquí, m'hi referiria en aquest moment, perquè era

l'esmena que es contemplava, i, en tot cas, deixaria les consideracions per a l'explicació de vot. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem a les votacions, perquè la presidència entén que... *(El Sr. Bargalló demana per parlar.)* Sí, el senyor Bargalló es fa ressò de la petició que li ha fet la senyora Vidal?

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, pels motius legals que la senyora Vidal ha anunciat, i també per la voluntat de consens que manté el nostre Grup, les retiraria en aquest moment, però insistint en aquesta voluntat de la seva perpètua discussió pel marc legal general.

Per tant, ara retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor Simon Pujol també ha estat requerit i ha estat amablement invitat a retirar les seves esmenes. No..., no hi ha ressò?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Declino la invitació, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, ara procedirem... *(El Sr. Cadevall demana per parlar.)* Sí, el senyor...

El Sr. CADEVALL: Demanaria votació separada de l'esmena 1 i de l'esmena cinquena, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Separades? *(Pausa.)* Molt bé. Són les dues úniques vives en aquest moment.

En primer lloc, votarem, doncs, l'esmena número 1, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 77 en contra i 13 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena número 5, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 5, del Grup Popular, ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 64 en contra i 36 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 2 de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 103 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació tots els altres articles i extrems del Dictamen, incloses les disposicions finals i l'exposició de motius. *(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)* Sí, el senyor Simon Pujol vol alguna votació separada?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votació separada de la disposició final primera.

El Sr. PRESIDENT: Disposició final primera; molt bé.

Doncs, votem la disposició final primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per 104 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació la resta del text del Dictamen.

Vots a favor?

La resta del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat.

Explicació de vot. Alguns grups l'han demanada... El senyor Cadevall té la paraula, pel Grup Socialista.

El Sr. CADEVALL: Voldria començar amb una certa paradoxa. El nostre Grup és, crec, el que havia presentat més esmenes al Projecte de Llei, amb l'ànim constructiu d'ajudar a millorar-lo, i, malgrat tot, com que vam poder-les retirar, totes les que no van ser acceptades en el tràmit ja de ponència, abans de la Comissió, ara ens trobem amb aquesta petita discriminació: que no hem pogut intervenir en el primer torn de les esmenes, sinó en el segon. Jo penso que això ha de ser simbòlic, que intervinguem en aquest segon torn, del fet que el Grup Socialista celebra que, amb aquesta Llei, Catalunya disposi d'una nova oferta universitària, perquè la Universitat Oberta de Catalunya és una experiència nova, adaptada a la realitat de Catalunya, innovadora, que usa moderns mètodes d'aprenentatge, ensenyament i comunicació i que permet arribar als estudiants en qualsevol situació del temps i de l'espai.

Voldria fer una breu referència a la forma jurídica especial que es dona a aquesta Universitat. Evidentment, hi ha elements públics importantíssims; no només el finançament públic i el control, sinó fins tot –tal com el senyor Gabriel Ferraté va exposar en la seva compareixença davant de la Comissió de Cultura, i no ho va amagar gens– la iniciativa política d'aquesta universitat és una iniciativa pública de l'Administració que va a buscar entitats privades, evidentment no entitats qualssevol, entitats sense ànim de lucre, de prestigi, amb implantació en el territori i amb relació ja prèvia amb la cultura i l'educació –per cert, relació que voldríem veure incrementada amb aquesta nova experiència–, però presenta una forma jurídica molt peculiar, perquè es constitueix a partir d'una fundació privada i es fa una universitat privada de tal manera que la Llei que acabem d'aprovar no és Llei de creació d'una nova universitat, com en el cas de les públiques, sinó Llei de reconeixement d'una universitat privada.

Nosaltres no hem presentat esmenes a aquesta forma organitzativa i jurídica especial, però sí que voldríem demanar al Govern dues coses: en primer lloc, que es fes un seguiment d'aquesta experiència i, en segon lloc, la petició de maximitzar els avantatges d'aquesta forma organitzativa –l'agilitat de gestió i altres coses– i minimitzar els inconvenients que poguéssim tenir. Jo també diria, però seré molt breu en això, que aquesta Llei cancella contenciosos que haguessin pogut existir. Després d'aprovar aquesta Llei, no té, em sembla, massa sentit, per exemple, negociar un conveni singular, especial, amb la UNED, ni tan sols sé si tindria massa sentit demanar la transferència –amb la forma organitzativa que hem donat d'universitat privada sense funcionaris–, difícilment serien assimilables en transferència funcionaris d'una altra universitat pública a aquesta universitat.

Com ja he dit abans, el Grup Socialista, si va ser dels que segurament va presentar més esmenes, gràcies a l'esperit obert de les diputades i diputats que han estat en la Comissió –i jo els ho voldria agrair–, o bé s'han acceptat o bé han estat transaccionades, de forma que es recull el substancial de la nostra intenció. Voldria que aquest agraïment es fes extensiu al senyor comissionat d'Universitats i a les persones responsables del projecte de la Universitat Oberta de Catalunya.

Ara, el que faria jo és descriure els punts principals en què les nostres esmenes han volgut incidir; penso que són quatre punts només. El primer seria el reconeixement del dret a l'educació; el segon, la importància del professorat propi d'aquesta Universitat junt amb la importància de la recerca; el tercer, la participació de la comunitat universitària, i el quart, la representació social.

El reconeixement del dret a l'educació superior de tots els ciutadans em sembla que és important i està en el nostre sistema legal. Ens sembla que l'objectiu de l'Administració en aquest sistema ha de ser adaptar l'oferta a les necessitats educatives i no a l'inrevés. Per això ens sembla positiu que es declari que la Universitat Oberta té com a objectiu satisfer plenament el dret a l'educació superior. Això sí, nosaltres volem deixar clar quin és el principi i quina l'excepció; admetem que hi hagi excepcions; per exemple, és totalment raonable que en una universitat tan innovadora l'any que ve hi hagi només dos grups experimentals de cent alumnes per poder-ne garantir la qualitat i el bon funcionament.

El segon aspecte és la importància del professorat propi i de la recerca, sense negar el paper que puguin tenir els professors collaborators. A nosaltres ens sembla que el professorat propi és el que garanteix la qualitat de la docència, en coordinar les actuacions de tota la universitat i, per tant, ens sembla que en les transaccions es destaca més la importància i el paper d'aquest professorat propi i de la recerca dient que es crearan les estructures que siguin necessàries –potser no cal més, però les que siguin necessàries– per permetre aquesta actuació del professorat propi i per permetre la recerca.

Passo ja al tercer punt, que seria la participació de la comunitat universitària. Junt amb la representació, que serà l'últim punt, ens sembla que no sols són valors comunament admesos i importants a la nostra societat, sinó que jo també diria que són valors legalment establerts en el sistema educatiu nostre.

Llavors, respecte a la participació de la comunitat universitària, potser en els estatuts de la Universitat s'haguera previst, però ni en la Llei ni en la memòria que ens van enviar es preveia res; per tant, ens sembla altament positiu que es reculli en aquest Projecte de Llei que en aquesta Universitat els professors i els estudiants participaran en els òrgans de programació i que el Govern haurà de ratificar aquestes normes. Aquesta ratificació del Govern em sembla molt important perquè, diguem, evita qualsevol sospita de discrecionalitat i al mateix temps dona solemnitat, publicitat i permanència a aquestes normes.

Passo a l'últim punt, que és la representació social. Aquí sí que es preveia alguna cosa en els estatuts de la fundació –hi havia un consell assessor–, però des del nostre punt de vista no era suficient. Per exemple, l'article 28 dels estatuts de la Fundació deia que aquest consell assessor està format per un nombre indeterminat de vocals que han de ser designats i revocats pel Patronat. Això ens semblava que contenia uns elements massa discrecionals i ens sembla que amb les transaccions que s'han fet a la Llei es millora molt; també aquí s'estableix que la representació de les universitats públiques catalanes, dels agents econòmics i socials, que entenem que inclou clarament els sindicats, de l'àmbit de la recerca i de la cultura, del Parlament de Catalunya, estarà representat i també que la seva composició i funcions haurà de ser aprovada pel Govern. Ja he comentat abans que això també em semblava important.

Una petita i última reflexió és que algú podria dir que sembla una mica incoherent que des de la Llei s'actui sobre una fundació privada. En part, ja estava previst en els estatuts de la mateixa Fundació i, d'altra part, jo em penso que, si com hem explicat aquest és un cas especial, on hi ha finançament públic i iniciativa pública en el començament d'aquesta iniciativa, i una majoria de l'Administració en el Patronat de la Fundació, això no ha d'estranyar.

Acabo ja, doncs, dient que celebrem que Catalunya tingui una nova oferta educativa adaptada a la realitat de Catalunya, desitgem que arribi al màxim d'usuaris, desitgem èxit a la nova universitat, i esperem haver contribuït amb les nostres esmenes a la millora d'aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El Grup Mixt; per explicar el vot, té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el vot ha estat favorable perquè globalment estem davant d'una molt bona notícia, i una molt bona notícia s'ha de valorar en la seva globalitat. En el seu dia vam presentar algunes petites esmenes, algunes van ser transaccionades i la que no amb molt de gust la vam deixar decaure a favor d'aquest esperit general d'estar a favor de la bona notícia. I és bona notícia perquè aquest Projecte és innovador i important per a Catalunya; ja s'ha dit aquí que pot facilitar l'accés a la universitat a moltes persones que, per raons professionals, horàries, de comunicacions o d'altres –com, per exemple, minusvalideses físiques–, no poden o tenen grans limitacions per accedir a l'ensenyament presencial, i bona també per com s'utilitzen les noves tecnologies en l'ensenyament reglat d'àmbit universitari, i important per omplir un buit normatiu, tal com s'argüeix en l'exposició de motius d'aquest Projecte de llei que acabem d'aprovar.

De totes maneres, en tota bona notícia, i en aquest Projecte de llei també, trobem algunes pinzellades que esperem que en el transcurs del desenvolupament d'aquest Projecte de llei, Llei, es vagin corregint o es vagin equilibrant. Des del nostre punt de vista, pel que fa a la inversió mitjana per alumne de 70.000, pessetes, ja equival al preu equiparat per

a les universitats públiques. Però, a més, hi ha 300.000 pessetes per a aquells que no disposin d'aparells informàtics inicialment; a més, el material didàctic també preveu ús de vídeo i de cassets, fet que pot incrementar la despesa inicial en un sector de població econòmicament feble. Progressivament, es preveu l'ús de nous elements informàtics més sofisticats com CD-ROM, làser disc, etcètera..., elements que suposaran també noves inversions per als estudiants. També l'adquisició de material d'estudi, el qual s'editarà en disquets, cintes de vídeo, àudio, etcètera..., també ho dificultarà.

Per això caldria que les beques fossin importants i molt ben dirigides i molt ben pensades. I, en canvi, ens sembla que per al 1995 a l'any 2000 la quantitat prevista en total de beques en aquest Projecte és de 111 milions de pessetes, quan el nombre d'estudiants l'any 2000 serà d'11.500. Si tenim en compte que els ingressos per matrícula fins a l'any 2000 pujaran de 2.219 milions de pessetes, el percentatge d'alumnes que podran gaudir de beques serà aproximadament del 5,3% i ens sembla molt insuficient, molt just, aspecte que caldrà revisar a l'alça.

Pel que fa a la participació dels alumnes a la universitat, en la memòria adjunta al Projecte es té en consideració les aportacions que els alumnes podran fer respecte a l'avaluació del seu rendiment, però no altres mecanismes de participació –si no, ja em corregiran– propis de sistemes educatius desenvolupats i que actualment s'apliquen en etapes educatives inferiors. En conseqüència, considero necessari crear mecanismes adequats que permetin participar als alumnes; és a dir, assumir responsabilitats i prendre decisions des de la corresponsabilitat d'incorporar millores al Projecte de la Universitat Oberta. Bàsicament, la raó d'aquest aspecte obeeix a la participació majoritària –ja s'ha dit aquí– de la Generalitat amb diner públic, independent del caràcter privat de la Fundació.

Pel que fa la pressupost, el Govern de la Generalitat ha decidit, com vostès saben, destinar 8.297 milions de pessetes entre ingressos ordinaris de la UOC i programa d'inversió d'aquí a l'any 2000. Per ser una iniciativa privada la generació de recursos propis de l'esmentada Universitat, projecte promogut per entitats tan prestigioses com la Federació Catalana de Caixes d'Estalvi i la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona, Televisió de Catalunya, SA i Catalunya Ràdio i Servei de Radiodifusió de la Generalitat, SA, contrasta a bastament amb els diners destinats per l'Administració catalana. Per a les esmentades institucions s'aporten 467 milions de pessetes, 8.000 per part dels diners públics; això, a banda que algunes d'aquestes entitats que han promogut la Fundació per la Universitat Oberta de Catalunya, tal com vostès saben, també els pressupostos sorgeixen de la mateixa Administració. Cal afegir que el Projecte contempla la participació d'altres ens locals, públics i privats, i de consells comarcals en l'aspecte de concessió i manteniment de locals i personal administratiu entre d'altres.

Per tot el dit, seguim pensant que hem fet un vot positiu i favorable, entenem que el Projecte se'l mereixia, entenem

que és una eina per impulsar encara més la formació, condició *sine qua non* per aspirar a una competència en la productivitat en els mercats, i, per tant, aquest vot favorable el fem amb entusiasme, malgrat aquests aspectes que hem assenyalat, que no dubto que seran tinguts en compte a mesura que la universitat funcioni.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Carme Vidal per a explicació de vot.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de fer l'explicació de vot, vull agrair, en nom del Grup que represento, la disponibilitat i eficàcia de tots els serveis de la cambra; el clima d'entesa i diàleg; l'esperit obert, que ja ha estat destacat per altres ponents de tots els grups polítics i especialment d'aquests ponents: els senyors Cadevall, Bargalló, Riera, Pujol, Reguant; l'obertura i participació de l'equip gestor de la Universitat Oberta i del Govern; la magnífica lliçó magistral que el doctor Ferraté va exposar en la seva compareixença davant de la Comissió de Cultura, i la inestimable col·laboració dels meus companys de Grup Descals i Jané. Si no m'ho haguessin posat tan fàcil, en Jaume Jané hauria d'haver participat en els treballs de la Comissió i en Joan Descals hauria d'estar en aquests moments aquí.

Ja en la ponència es varen transaccionar vint-i-set esmenes i se'n varen retirar vuit; de quaranta-sis esmenes, n'han quedat dues de vives. Vostès em podrien dir: «no s'hi acostumin»; però a mi m'han de deixar que els asseguri, i els asseguro que ho faig més amb el cor que no pas amb el cap, que aquesta és la manera de fer que crec que pot tornar credibilitat a la classe política. Repeteixo, doncs, les gràcies en nom del meu Grup Parlamentari.

Dit això, permetin-me explicar-los el vot del meu Grup. No hi ha casualitats, dèiem a la Comissió de Cultura; «les casualitats afavoreixen la gent preparada», ens deia el doctor Ferraté, citant Pascal, allà mateix. Tot i que l'ensenyament universitari a distància és un tema repetitiu, perquè ja en aquest Parlament s'havia treballat —és a dir, hi ha diputats que ja l'havien treballat—, i s'han trobat antecedents, als quals ja s'ha referit el conseller, de creació per part de la Mancomunitat de l'Extensió d'Ensenyament Tècnic, no era un tema resolt. Han confluït ara una sèrie de circumstàncies, casualitats preparades —diria jo—, que han fet que el Govern català presenti aquest Projecte de Llei i nosaltres, com a grup parlamentari que li donem suport, li donem el nostre recolzament.

Primera circumstància: aquest Projecte de Llei respon a una necessitat social real. La societat catalana està formada per moltes persones motivades per formar-se bé i, dintre d'aquestes, n'hi ha moltes que volen fer estudis que al seu moment no van poder fer o que volen millorar la seva situació personal i/o professional.

La segona circumstància —a la qual el senyor Bargalló s'ha referit— és la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, n'hem parlat diferents vegades, va ser aprova-

da per aquest Parlament i recollida en el preàmbul d'aquesta Llei; no m'hi vull estendre més perquè crec que n'hem parlat a bastament. Una altra circumstància és el moment polític actual, i, a més, jo diria que està madur el tema de les negociacions amb la UNED, i aprofito per estendre'm una miqueta en aquest tema perquè el senyor Riera s'hi ha referit. De fet, jo diria —i es contempla també en la Llei— que la Universitat Oberta no es crea per substituir la UNED, sinó per respondre a unes demandes específiques. En el debat que hi va haver sobre la Moció a què ens hem referit, aquesta diputada deia «el Govern de la Generalitat ha intentat, en reiterades ocasions ha intentat, al límit, fins arribar al límit de les seves possibilitats, arribar a un acord amb els òrgans de govern de la Universitat Nacional d'Educació a Distància, i amb el Ministeri d'Educació i Ciència per a garantir i articular una major integració d'aquesta institució acadèmica a la realitat catalana i per a millorar-ne la qualitat acadèmica». De fet, el punt 2 que vàrem aprovar instava el Govern a treballar en aquest sentit, i el Govern així ho ha fet. Aquest, però, com deia, és un tema diferent del de la Universitat Oberta. De fet, el mateix rector de la UNED, en una compareixença, va reconèixer que el doctor Ferraté hi ha parlat, hi ha bona possibilitat d'intercanvi, i de fet s'està treballant així.

Una altra circumstància que jo voldria ressaltar és la situació actual del mapa universitari català. Tot i que intentar desenvolupar un nou projecte sempre genera noves expectatives, també genera resistències. Segurament no podríem parlar d'aquesta manera si no estiguessin consolidades —el conseller n'ha parlat molt bé— les universitats de Girona, Tarragona i Lleida. Una circumstància que jo voldria ressaltar especialment és la persona a qui s'ha encomanat el projecte, el doctor Ferraté, obert, dialogant, entusiasta, gran professional i amb una experiència acadèmica i de gestió universitària. Dèiem: «és una persona especial per a un projecte especial»; ningú l'ha qüestionat, i això no és fàcil en la societat que vivim, però és que a més ha aglutinat persones i institucions que no tenien per què participar-hi i que podien, fins i tot, posar-s'hi d'esquenes. Tot això ha implicat criteris clars, bon equip de professionals, model i material pedagògics, selecció acurada i programada, patrons fundadors exquisidament seleccionats..., no m'hi vull estendre, el temps és limitat. En tot cas, jo crec que ells han escoltat molt bé les preocupacions de tots els grups parlamentaris i que se n'han fet ressò. Només voldria, una mica, per acabar, explicar el tema de la fundació.

El Projecte de Llei de la Universitat Oberta la configura com una universitat de servei públic, finançada per la Generalitat, que s'instrumenta mitjançant una fórmula jurídica de dret privat, com deia abans, una fundació amb preus públics, subjecta a control parlamentari —subjecta a control parlamentari—, entre altres particularitats. Aquesta formulació és inèdita a l'Estat espanyol. Se n'ha parlat: innovador... És veritat que significa trencament, però és una fórmula nova, innovadora, revisable, obre una nova via per a l'exercici del servei públic de l'ensenyament universitari, la qual garan-

teix una total autonomia de la universitat per organitzar-se d'acord amb el que convingui més als requeriments específics de l'ensenyament no presencial.

Com deia abans, l'establiment del control parlamentari garanteix que aquesta institució, finançada majoritàriament amb fons públics, reti comptes de la seva activitat al Parlament i, per tant, compleixi els objectius per als quals va ser creada. No es tracta d'imposar normatives i procediments a les universitats, sinó d'exigir-li resultats i responsabilitats en el marc d'uns objectius lliurement i explícitament formulats per la institució i implícitament acceptats pels representants de la societat en l'acte d'aprovació dels pressupostos.

És allò, jo diria, que tots hem somniat alguna vegada: neix una universitat amb ales que haurà de donar compte del que fa: camp virtual, trencar les barreres del temps i de l'espai, una realitat avui sobre la qual la filosofia ha reflexionat molt. Segur –el conseller també ho deia– que la Universitat Oberta serà una universitat sense distàncies i significarà, per tant, un pas endavant per aconseguir la comunicació. De fet, el primer a comprovar-ho va ser el president de la Generalitat, que des de Vilafranca va utilitzar per primera vegada el correu electrònic. Deia, allà: «Rector, quin dia començarà la Universitat Oberta?» Això era a les 12,36 del dia 23 de març; trenta-dos segons més tard, el rector li contestava: «Si tot va bé i hi esteu d'acord, el primer de setembre.»

Senyores i senyors diputats, avui ho hem fet possible. Com diria Shakespeare, «el que foren els seus ulls són per les ara». Acabo aquesta explicació traslladant a tots els diputats d'aquesta cambra la invitació que el doctor Ferraté va fer als membres de la Comissió de Política Cultural per visitar les instal·lacions de la Universitat Oberta.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas de la Urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló

Passem al punt segon de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas de la Urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló. La Comissió ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen? (*Pausa.*) Jo em permeto recordar a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats que, segons va acordar la Junta de Portaveus, la tramitació es faria de la següent forma: no havent-hi hagut ara presentació del Dictamen, doncs, tots els grups es podran posicionar sobre aquest Dictamen, deu minuts. Després, tots els que hagin formulat vots particulars, doncs, tindran deu minuts més per defensar el seu vot particular. (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) El senyor Escudé, per què demana la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: Per puntualitzar aquesta afirmació que ha fet el senyor president, perquè almenys el nostre Grup te-

nia entès, precisament a instàncies del senyor Roc Fuentes, que el que s'havia comentat –no diré si acordat o pactat, però sí que s'havia comentat– és que, en primer lloc, el nostre Grup faria una defensa de les conclusions del Dictamen, per donar peu que posteriorment la resta de grups es posicionessin en relació amb això, i continuar després el debat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, és que jo he preguntat si és que hi havia algú que presentava el Dictamen... És equivalent a la fórmula a què vostè ara feia referència.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, gràcies, senyor president; ho he entès malament, ho he associat amb la mecànica usual, que no hem utilitzat mai, de presentar en nom de la Comissió –cosa que me'n guardaré ben bé prou, d'actuar en nom de la Comissió–, i, per tant, si vostè no hi tinguéssin inconvenient, desitjaria fer la presentació en positiu dels treballs i, sobretot, de les conclusions de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, deu minuts per a aquest tràmit.

(*Remor de veus.*)

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest Dictamen que ens ocupa en aquest segon punt de l'ordre del dia és conseqüència d'uns treballs, uns treballs importants de la Comissió que el dia 2 de desembre va crear aquest plenari. Vostès hauran vist en el *Butlletí* corresponent tota la història dels treballs de la Comissió, valorant allò que sabem perfectament, que vam fer entre tots en establir el condicionant dels treballs de la Comissió, quins han estat els seus membres, les reunions que han tingut..., recordaria que n'hi ha hagut tretze, si no ho recordo malament, del plenari, i dues de la ponència preparadora de l'Informe; les compareixences que hi ha hagut, hem estat units, interrogant els compareixents sobre unes vint-i-cinc hores; hem rebut més d'un metre de gruix de documentació procedent del Departament de Política Territorial i de l'Institut Català de Finances; hem rebut una resposta –negativa, però n'hem rebut resposta– del Poder Judicial, resposta que apareix reproduïda en el Dictamen, i que ens diu que existeixen unes querelles criminals, en relació amb tota una sèrie de persones que d'una manera o altra han estat associades amb aquesta temàtica i que, en trobar-se sota secret sumarial, no se'n pot dir absolutament res.

En definitiva, des d'un punt de vista, diria, més pràctic –o més polític, si ho volen així–, em sembla que allò més important és, precisament, la part final, el que són els fets rellevants i el que són les conclusions. Els fets rellevants plantegen la dificultat: com es pot considerar que un fet és rellevant? El nostre Grup considera que hi ha uns fets autènticament rellevants, que tenen una importància, que tenen una transcendència, que tenen una significació. Ara, reconec que és subjectiu; hi ha altres grups, com hauran vist, que presenten un reguitzell d'altres consideracions sobre fets rellevants que, en part, són iguals i en part són complementàries.

Evidentment, dels centenars de conclusions a què podríem arribar, s'ha de triar. En el Dictamen apareixen alguns fets com a rellevants que nosaltres, sincerament, jo no consi-

dero que siguin rellevants, però amb l'afany de consens en el Dictamen de la Comissió ens vam posar d'acord, almenys amb alguns altres grups de la cambra que participaven en la negociació, per considerar d'admetre, dintre d'aquesta relació de fets rellevants, circumstàncies que nosaltres entenem que és discutible que siguin rellevants.

En definitiva, què és el que ha passat, què és el que hem trobat en la Comissió, a parer de qui parla? En definitiva, en essència, aquesta finca, la Riera, de Sant Pere de Torelló, que és l'objecte de l'anàlisi de la Comissió, constituïa inicialment una unitat el titular de la qual era el senyor Joan Vilaró i Castelltort, que l'havia rebuda del seu pare. El senyor Vilaró va partir la finca en dues porcions: una primera porció, la més extensa, va ser venuda a l'Ajuntament i, temps després, la segona porció, el mateix titular, a través d'una sèrie de transaccions intermèdies, es va anar transferint la titularitat d'aquesta segona porció i, al final del procés, va anar a parar a la titularitat d'una empresa municipal de Sant Pere de Torelló, l'empresa Prosan. Pel que fa a la primera porció, val a dir que no ha estat objecte de cap procediment administratiu urbanístic, i tenia la destinació d'ubicar-hi serveis socials; per tant, pròpiament –i això immediatament ho diré en les conclusions, en comentar la conclusió corresponent–, formalment, si més no, no era objecte de l'examen de la Comissió perquè recordaré que el que vam acordar en el Ple el dia 2 de desembre era el procediment administratiu urbanístic, i aquí no hi havia procediment urbanístic.

Aquesta porció ha estat afectada per una discrepància –que encara existeix, entenem– entre l'Ajuntament i el Departament de Benestar Social sobre quins serveis socials s'hi obririen, s'haurien d'establir a la finca. I per això es va fer una forma, no molt usual, però que s'ha fet en altres ocasions, de garantia per a la Generalitat, consistent que l'Ajuntament va adquirir la finca mitjançant un crèdit de l'Institut Català de Finances amb l'aval del Departament de Benestar Social. Al venciment d'aquesta operació de crèdit, i persistint el desacord, el Departament de Benestar Social va pagar la quantia i els interessos corresponents a aquesta operació i, per tant, a continuació va iniciar el procediment administratiu, llarg i complex, de recuperar –o no diria «recuperar», adscriure– aquesta finca que havia pagat per evitar un enriquiment, injust, podríem dir, de l'Ajuntament, recuperar-ho o passar a la titularitat de la Generalitat.

Pel que fa a la segona porció, el senyor Vilaró ho va portar a una empresa familiar patrimonial, que porta el nom, o portava el nom d'Estilo y Decoración del Vallés; aquesta empresa la va cedir a una altra empresa que es deia Construcciones Alza, i aquesta és la que, com apuntava abans, la va acabar cedint a l'empresa Prosan, de titularitat municipal. Quant a aquesta segona porció, s'ha produït un acord unànim de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló en el sentit de sol·licitar la requalificació urbanística, amb una finalitat: construir-hi habitatges socials acollits a un programa estatal que existia en aquella època i que tenia un venciment concret –si no ho recordo malament, el 31 de juliol de l'any se-

güent. Per tant, aleshores, el que hi ha hagut és tota una sèrie de tràmits urbanístics, començant per l'Ajuntament, al·legacions, comissions d'urbanisme de Barcelona i de Catalunya i, finalment, la resolució del conseller. Això ha comportat que es fes també un pla parcial d'ordenació de la parcel·la destinada a aquesta construcció d'habitatges, etcètera. Això ho trobaran vostès molt més detallat en el Dictamen.

De tot això, d'aquests fets que al nostre entendre són els autènticament rellevants, són els que expliquen què ha passat a Sant Pere de Torelló, n'extraïem unes conclusions. La primera conclusió ressalta aquest fet, formal si més no, que la primera porció de la finca –com he explicat– no forma part dels treballs de la Comissió, entenem nosaltres; entenem que el que hi ha hagut en tot aquest procés en relació amb aquesta porció, podríem dir que en alguns casos, en alguns moments, en algunes intervencions hi ha hagut circumstàncies poc usuals. Però veuran que aquesta no és la fórmula que diu la conclusió, sinó que la fórmula diu que «no hi ha hagut cap irregularitat malgrat l'existència d'algunes anomalies no transcendents». Aquesta és una expressió que, sincerament, a mi no m'agrada, però que està utilitzada «exprofessament» per mirar d'aconseguir –i encara confio que així sigui– el suport unànim de la cambra, ja que aquesta fórmula, que considero feliç com a mig camí de negociació, és la que va utilitzar un dels senyors ponents, precisament el senyor Farrés, quan l'últim dia dels treballs de la Comissió ho va explicitar així a l'últim compareixent, que era l'ex-conseller senyor Cullell. Li va dir: «Miri, aquí hi ha hagut unes anomalies no transcendents...», etcètera. Per tant, nosaltres posem a votació aquesta consideració.

Hi ha hagut coses –i això després suposo que ho ampliaran els altres companys intervenint-hi–, coses no usuals, coses no normals; podríem dir anomalies, però en cap cas una irregularitat que pugui afectar en absolut, ni jurídicament ni políticament, aquestes circumstàncies.

I finalment, quant a aquesta conclusió, entenem que la Comissió hauria de sotmetre –i sotmet a través d'aquest text majoritari– a la cambra el fet d'aclarir que fóra bo que al més aviat possible la Generalitat obtingui el domini registral de la finca destinada a la ubicació de serveis socials.

Pel que fa referència a la segona porció de la finca, doncs, fem una valoració –a través de les conclusions– similar; entenem que no se'n desprèn cap irregularitat, ni administrativa ni política, però, evidentment, hi ha tota una sèrie de petites circumstàncies, petits detalls de coses que no lliguen, dates acumulatives, etcètera, que justifiquen una crítica, però, evidentment, no hi ha cap irregularitat, ni administrativa ni política. I per això, paral·lelament al que diu la conclusió primera, aquí diem el mateix. No s'ha constatat cap irregularitat tot i aparèixer algunes anomalies. I aquí hi va haver interès, almenys per part del nostre Grup, a destacar una polèmica jurídica però que té la seva transcendència sobre la tramitació: la necessitat o no necessitat de fer una segona exposició al públic, i això s'ha discutit molt. Hi ha jurisprudència en un sentit i en un altre; aquest tema és un tema que resoldran els tribunals de Justícia perquè està

impugnada la tramitació, i ja es dirà quina és la jurisprudència aplicable, entenguin els magistrats, en aquest tema. En definitiva, ens ha semblat bo destacar això: que hi ha una discrepància jurídica sobre l'abast, la necessitat d'aquesta segona exposició.

Finalment, per acabar, senyores i senyors diputats, hi ha una tercera conclusió que és òbvia i objectiva, si se'n pogués dir, de més del cent per cent; és una constatació en el sentit que dels expedients examinats i de les declaracions formulades no es desprèn cap responsabilitat atribuïble al senyor Josep Maria Cullerell i Nadal. I aquesta és una conclusió que, d'una manera o una altra, amb una formulació o una altra, jo diria que tots els grups presents en els treballs de la Comissió hi van arribar. I per això aquesta conclusió, a diferència de les dues primeres, que va merèixer –en Comissió almenys, espero que ara sigui unànime–, va merèixer en Comissió només el suport del nostre propi Grup, aquesta tercera; vaig oferir una transacció sobre els textos similars dels altres grups, i mentre el Grup d'Iniciativa va dir que de cap manera, el Grup Popular va ser el primer –i li ho agraeixo– que va acceptar pràcticament que el text d'aquesta transacció corresponia amb la conclusió setena del mateix Grup Popular, i la resta de grups –el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista– van preferir demorar el seu suport a aquest concepte i espero que avui, ara, d'aquí a un moment, tinguem ocasió de fer-ho.

En definitiva, doncs, senyores i senyors diputats, aquest és el relat, l'explicació del que ha fet la Comissió, les conclusions que de forma majoritària ha arribat, i esperem que en el debat successiu doni peu, si és possible, a nous acostaments i, en definitiva, que tothom acceptés aquests fets que a nosaltres ens semblen ben demostrats pels treballs de la Comissió: no hi ha hagut irregularitats; hi ha hagut anomalies, diguem-ho com vulguem, però no hi ha hagut irregularitats, ni administratives ni polítiques en cap cas, i que finalment, un fet obvi, el senyor Cullerell no ha aparegut implicat, ni per papers ni per declaracions de ningú, en tota aquesta temàtica. I per tant, els convidem que, arribat el moment de la votació, tots vostès vulguin referendar amb el seu vot aquesta explicació que jo ara els he fet.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la fixació de posicions pels grups. El Grup Parlamentari Mixt, senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, l'òptica des de la qual parlo és com a membre de la Comissió que no hi ha assistit mai, és a dir, raons alienes a la meua voluntat m'ho varen impedir i, per tant, he hagut de seguir aquestes tasques des d'una òptica forana –forana. Per tant, la meua opinió, el meu pronunciament tindrà, segurament, limitacions que vostès sabran comprendre. M'he llegit, però, *in extenso* el Dictamen de la Comissió i els posicionaments dels grups.

Voldria dir per començar que quan el 18 de novembre de 1994 el senyor Josep Maria Cullerell, encara conseller de la Generalitat però conseller dimissionari, va comparèixer en

Comissió i va exposar quaranta-dues raons que van merèixer des del meu modest punt de vista el que aleshores jo diguéssim que creia que l'eximia de tota responsabilitat, en aquell moment, perquè entenia que havia estat víctima d'un acte delictiu explotat per una molt petita part del periodisme que patim a casa nostra, que s'autotitula d'investigació, havia aconseguit crear un impacte social i això havia aconseguit que el senyor Cullerell se sentís molt afectat i posés el seu càrrec a disposició del Govern, gest que l'honorà. Aleshores, algun amic diputat em va dir: «t'has excedit en la teua valoració», i és possible que així fos, i era degut a la repugnància que em produeix aquest tipus d'accions que vénen –ja ho dic– d'un grup molt reduït de premsa de casa nostra, que, sistemàticament, treballen des del delictiu o des de la suposició o fabricació de notícies falses.

Quan jo deia això que creia que el conseller no tenia perquè ser responsable de res, des del meu punt de vista i des del convenciment moral que tenia, que segurament el senyor conseller i qualsevol càrrec públic no ha despenjat mai un telèfon per interessar-se per qualsevol qüestió des de la més estricta legalitat, mai ningú ha despenjat un telèfon, mai ningú no hagués pogut estar gravat, i a partir d'aquí explotar i muntar una operació d'aquestes característiques, dic això per justificar aquella posició, que en el tercer punt de conclusions de la Comissió em ratifico en aquella declaració primera.

Altra cosa és, doncs, la Comissió i la desfilada de testimonis, que s'inicien primer amb una petició de la Comissió al president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que lacònicament contesta: «secret sumari». Ho hem dit moltes vegades: quan hi ha sentència de la judicatura es poden, amb raó, exigir responsabilitats polítiques però intentar que la sobredimensió d'aspectes que són indicis, sospites o fabricacions alienes tinguin el cost i el pes d'un acte jurídic, jo hi estaré sempre en contra. És per això que quan hi hagi una sentència d'un tribunal em pronunciaré amb força.

Mentrestant, seguim amb les compareixences, on la mateixa Comissió esmenta que les ha trobat insuficients. Però s'ha pogut esbrinar i avançar i arribar a conclusions, i aquí ja difereixo de l'exposició que ha fet el portaveu de la majoria, que diu: «Són petites transgressions que no han modificat...», jo, això, fent la lectura del Dictamen, no ho sé entendre així.

En principi, el fet de la Riera de Sant Pere de Torelló és una iniciativa que la fa el propietari de la finca emparat amb el senyor batlle i mai se sap si el que domina és l'interès privat o el públic, i, per tant, això és una anomalia greu, però el més greu és que el procediment, els passos que s'han de fer per donar, per intentar caminar i assolir l'objectiu final, que és la requalificació del sòl, són plens d'anomalies i d'irregularitats. És a dir, cap altre expedient no podria, no ha tingut mai un tracte com ha tingut aquest expedient. Per tant, aquí hi han anomalies i hi han irregularitats, des del meu punt de vista.

Pel que fa a l'aval del crèdit fet per la Conselleria de Benestar Social, al conjunt de l'operació no hi ha una pèrdua

substancial del diner públic perquè és el Govern qui pot recuperar el sòl, és veritat, però enmig de tot això hi ha, des del meu punt de vista, un pronunciament i una actitud almenys altament imprudent en intentar aportar uns diners sense tenir clar, diguéssim, com acabaria la cosa; perquè, en realitat, s'ho queda el Govern com a solució final, com a trencament del pagament, no d'una altra manera.

Pel que fa al crèdit de l'Institut Català de Finances, els 30 milions de daixò, és possible que hi hagi irregularitat, però això ho reconeixen tots els grups; «il·legalitat» només ho diu un grup i al grup que ho diu li dic: «Porti-ho al jutjat», si s'ha trencat la legalitat. És a dir, quan hi ha trencament de legalitat hi han els jutjats que han de respondre; si no, és perillós, altament perillós, entenc, que vulguem fer de vigilants de l'ètica, la moral, la legalitat, el comportament del Govern des d'una posició que no ens correspon i que no ens porta a un resultat favorable.

Perquè jo dic, per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats: aquí en el tema de Sant Pere de Torelló s'ha omplert més paper de premsa que en cap altre tema al llarg dels últims tres o quatre mesos. Això ens beneficia als representants del poble de Catalunya? Em penso que no. Em penso que bescanviar l'epicentre del debat polític i de l'interès de l'opinió pública per la feina del Govern i la feina de l'oposició per combatre amb raons i contradir el Govern no ha de ser mai substituït per fets de flash, que intenten, potser, transportar des de Madrid aquí el que allà sí que són temes judicials importants i que afebleixen fortament el Govern, però que aquí no han arribat amb aquest pes i en aquesta dimensió de manera tangible. Quan sigui tangible, en parlarem.

Per això em penso que aquesta Comissió d'Investigació i aquelles comissions d'investigació que aporten aspectes favorables, que no els nego, però que, d'alguna manera, l'erosió que es pretén fer al Govern en aquest cas depassa en molt les dades objectives que hi ha a la mà, jo tinc la impressió que no és bo per a la salut democràtica del país.

I és per això que el meu pronunciament i el meu vot reflectirà aquests arguments que aquí faig; és a dir, hi han hagut, des del meu punt de vista, negligències, irregularitats, transgressions, uns *timings* que no es donen en cap altra gestió, tot això és cert. A partir d'aquí jo tinc la impressió que si hi ha convicció i dades de què hi ha hagut trencament legal, són els jutjats qui han de primer pronunciar-se i després demanar responsabilitats polítiques; no abans.

És aquest el meu posicionament i el vot anirà en aquesta direcció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, si m'ho permet, el Grup Parlamentari Popular agruparà el posicionament i vot en el Dictamen, la defensa del seu vot particular i el posicionament del Grup Parlamentari Popular en els vots particulars dels diferents grups parlamentaris.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: Tot això en una sola intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Té vint minuts, com a màxim.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular amb el text del Dictamen està totalment d'acord en els vuit primers punts, els votarà favorablement. Són punts que fan una explicació del funcionament de la Comissió, de la resolució del Ple del Parlament del dia 2 de desembre, de la constitució de la Comissió d'Investigació, de les reunions de la Comissió d'Investigació, de la mecànica del treball, i en aquesta mecànica del treball voldria fer esment, doncs, a la forma en què s'ha treballat en aquesta Comissió, molt seriosament, i a la possibilitat, també, que la Mesa de la Comissió ha permès el fet que cada diputat de cada grup parlamentari pogués fer totes les preguntes que volgués a cada un dels compareixents.

També a les propostes presentades i el Pla de treball adoptat, aquí haig de dir que hi ha hagut tota una sèrie de compareixences i de documentació, no totes les que els diferents grups parlamentaris havíem sol·licitat i havíem demanat; no han vingut totes les compareixences que cada un dels nostres grups i que, a més a més, els diferents grups de l'oposició coincidíem pràcticament en el cent per cent, ni tampoc se'ns ha fet arribar tota la documentació que nosaltres havíem demanat. Però aquí vam arribar a un acord amb el Grup de la majoria i el mateix Grup de la majoria va acceptar ampliar també les compareixences que ell havia ofert en un principi; també en el pla de treball i en la documentació requerida, i en les persones requerides a prestar aquesta declaració.

On no estem d'acord, indiscutiblement, és en el punt 9, que són els fets rellevants, que, com ha dit el representant, el portaveu del Grup de la majoria, el senyor Raimon Escudé..., ni tampoc amb totes les conclusions d'aquest Dictamen. El Grup Parlamentari Popular –ja ha dit el senyor Raimon Escudé que era la part més important d'aquest Dictamen– es manifesta totalment en contra de l'exposició de fets i de les conclusions que s'inclouen en el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Urbanització del Cas de la Riera de Sant Pere de Torelló, excepte en la tercera conclusió, que va ser motiu de transacció per part del Grup de la majoria i el Grup Popular, que es referia, doncs, al fet concret que dels expedients examinats i de les declaracions formulades no es desprèn cap responsabilitat atribuïble al senyor Josep Maria Cullerell i Nadal. Aquí va haver-hi una transacció que, tal com ha explicat el portaveu de la majoria, pràcticament és el text íntegre de la setèima conclusió presentada pel Grup Parlamentari Popular. I evidentment que aquí haig de dir, amb tota sinceritat, que, de tota la documentació que ens ha arribat al nostre Grup a la Comissió i de totes les compareixences hagudes, nosaltres creiem –i per això ho vam proposar en una conclusió nostra– que en totes aquestes qüestions examinades no hi ha cap responsabilitat atribuïble al senyor Josep Maria Cullerell. I, com que ho creiem, per això ho diem. I, com que ho creiem, per això va ser motiu d'una conclusió i per això vàrem transaccionar amb el Grup de la majoria.

El nostre Grup considera que els fets exposats en el Dictamen són incomplets, parcials i poc clarificadors, perquè no inclouen de forma exhaustiva tot allò que es va produir. Per la seva part, les conclusions, a similitud dels informes emesos per alguns departaments de l'Administració de la Generalitat a l'expedient en qüestió, no inclouen els components suficients i necessaris per a emetre un judici de valor global sobre la qüestió, sinó que el que es pretén és fer-ho de forma parcial i sense avaluar les conseqüències que les irregularitats comeses —si no infraccions— poden suposar.

L'exigència de responsabilitats es pot estructurar en dues vies: una, de l'Administració de la Generalitat, en què tots els departaments competents que intervenen en el procediment, per raó de matèria, cometien irregularitats, i, l'altra, de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, en què tant l'alcalde com l'arquitecte municipal actuen, al nostre entendre, de forma irregular.

En relació amb les actuacions del Departament de Política Territorial, s'ha de dir que l'actuació urbanística relativa a la requalificació de la finca la Riera, de Sant Pere de Torelló, va ser irregular i que la decisió de revisió anticipada de les normes subsidiàries per part del Departament va ser, en principi, contrària a la legalitat urbanística, perquè, en existir modificacions substancials en el planejament, era necessari i preceptiu un període d'informació pública d'un mínim de trenta dies. D'aquest mateix parer no és només el Grup Parlamentari Popular ni la resta de grups de l'oposició d'aquí, de la cambra, sinó que també ho és el coordinador comarcal de la Direcció General d'Urbanisme quan emet el seu informe, però l'acord de revisió de les normes subsidiàries és ben diferent. No és admissible l'argument que dona l'alcalde de Sant Pere de Torelló quan informa la Comissió d'Urbanisme de Barcelona que cal aprovar la revisió anticipada de les normes de forma immediata per a poder acollir-se a un pla de promoció pública d'habitatges, perquè en aquell moment l'Ajuntament no era propietari de la finca; no ho va ser fins al cap d'un any després, i, per tant, la requalificació es va produir quan la finca era propietat de particulars. El Departament de Política Territorial hauria d'haver actuat amb rigor i no acordar la revisió anticipada de les normes subsidiàries amb tanta celeritat, sense comprovar que l'Ajuntament fos titular de la finca a requalificar, per tal d'acollir-se al Pla d'habitatges públics. Per tant, cal qualificar l'actuació del Departament, com a mínim, de negligent.

Realment, l'actuació no ha estat transparent, i l'increment de valor generat de la finca anomenada les Famades, després de tres transmissions, ha estat de més d'un 2.600% respecte al valor inicial declarat. L'actuació del Departament de Governació, mitjançant la Direcció General d'Administració Local, tampoc ha estat prou clara, perquè aquesta Direcció General mai va autoritzar l'adquisició directa de la finca, com diu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó que no va oposar-s'hi, que és una qüestió ben diferent. Però les condicions que ella mateixa va fixar perquè no s'oposés a la compra de la finca tampoc es van

complir en el moment de l'adquisició; no es va complir la legalitat vigent en la matèria de règim local, perquè l'adquisició de la finca no es va fer lliure de càrregues i gravàmens, existia arrendatari; ni va existir consignació pressupostària en el pressupost municipal. El més sorprenent és que, malgrat els advertiments legals fets per la secretària interventora de l'Ajuntament en el seu informe, la Direcció General d'Administració Local no va formular reparaments o va manifestar la seva oposició a la formalització de l'operació.

La responsabilitat també és extensible a l'alcalde i l'arquitecte de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló i al Ple d'aquesta corporació com a òrgan col·legiat, perquè en els seus acords vulneren la legalitat vigent en matèria de règim local, quan no obté les autoritzacions preceptives i prèvies per fer l'adquisició directa de la finca en qüestió.

El Departament d'Economia i Finances i l'Institut Català de Finances tampoc actuen en aquest cas amb un compliment escrupolós de la legalitat, perquè és totalment contradictori i absurd que inicialment l'Institut Català de Finances condicioni l'aprovació del crèdit per a l'adquisició de la finca a l'aprovació pel Ple de l'Ajuntament i n'informi favorablement a la Direcció General d'Administració Local, i després pretengui desconèixer la destinació del crèdit, amb l'argument que realment es tractava d'una operació de tresoreria, la qual cosa, evidentment, no requereix autorització prèvia del Departament d'Economia i Finances. La resolució del cas encara és més sorprenent quan, finalment, el mateix Institut Català de Finances acorda la destinació de 69 milions de pessetes en l'adquisició de terrenys; per tant, l'actuació és, com a mínim, al nostre entendre, totalment negligent.

L'actuació del Departament de Benestar Social és curiosa, al nostre entendre. Davant les discrepàncies entre el Departament i l'Ajuntament sobre els usos a què es destinarà la finca, sorprèn que Benestar Social avaluï el crèdit de 69 milions de pessetes. És evident que l'actuació del Departament de Benestar Social és irregular, perquè l'adquisició de la finca amb el seu aval no s'hauria d'haver produït mentre l'Ajuntament encara comptés com a titular registral de la finca i abans que la finca la Riera entrés a formar part dels béns de la Generalitat. Perquè un bé entri a formar part del patrimoni de la Generalitat és necessari incoar un expedient administratiu que es resol finalment amb un acord del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, i sempre —ho repeteixo: sempre— s'adopten unes cauteles mínimes abans que la Generalitat faci una inversió amb diners o aval en qualsevol operació. La incorrecció administrativa va ser més àmplia: quan el Departament de Benestar Social avala l'operació de 69 milions, encara no està determinat el destí concret de la finca. Per tant, es fa difícil, si no impossible, justificar l'actuació d'aquest Departament de destinar uns recursos públics a un àmbit que no quedava clar que fos de la seva competència.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup Parlamentari ha presentat una exposició de fets que són totalment... —i aquí ja, més o menys, s'ha fet una explicació d'ells—, dels fets i

de l'exposició de fets presentat en aquest Dictamen pel Grup de la majoria. La nostra exposició de fets comença amb el fet que reconeixem que el senyor Joan Vilaró Castelltort, el maig del 92, era el propietari de la finca anomenada la Riera, ubicada en el terme municipal de Sant Pere de Torelló. L'esmentada finca tenia en aquell moment la qualificació urbanística de sòl no urbanitzable, zona de reserva natural, i s'hi autoritzaven els usos agrícola, ramader i forestal. La finca en qüestió era la garantia hipotecària d'un préstec atorgat per l'Institut Català de Finances a l'empresa Manufactures Vilaró, societat anònima, amb data 31 de juliol de 1991, per un import de 30 milions de pessetes. La part de la finca anomenada les Famades va ser objecte de tres transmissions en poc més d'un any i va incrementar successivament el seu preu de venda, fins a arribar a un increment, respecte a l'inicial, del 2.600% aproximadament. I això va ser possible per una requalificació urbanística de la finca aprovada pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Sobta molt com en un curt període de temps –vuit dies– la finca, ja requalificada urbanísticament, va poder ser venuda a una empresa particular per només 10 milions de pessetes, i l'adquirent final, la societat municipal Promocions Locals de Sant Pere de Torelló –Prosan–, acabés pagant més de 78 milions pels mateixos terrenys, amb la mateixa qualificació urbanística.

En la compareixença del senyor Vilaró en Comissió, aquest diputat li va fer una pregunta. El senyor Vilaró va vendre, va fer una donació a la seva muller i als seus fills d'una empresa que es deia Estilo y Decoración a un preu –que ell va dir simbòlic– de 3 milions de pessetes. Bé. Després, aquesta empresa, Estilo y Decoración del Vallés, tenia una opció de compra per aquest terreny, per part de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, de 90 milions de pessetes. Bé. Resulta que un dia determinat aquesta empresa, Estilo y Decoración, ven a una altra empresa, Construcciones Alza, per 10 milions de pessetes, i al cap de vuit dies Construcciones Alza ven a Prosan, l'empresa de l'Ajuntament, per 78 milions de pessetes. Aquest diputat va fer la pregunta al senyor Vilaró, i el senyor Vilaró va dir que no tenia res a veure amb l'empresa Construcciones Alza. En vuit dies es va vendre per 10 milions de pessetes, i en vuit dies se'n van cobrar 78. La pregunta d'aquest diputat va ser: «Com és que vostè va vendre, tenint una opció de compra de 90 milions de pessetes, si al cap de vuit dies es venia per 78?, i, a més, en l'escriptura consta que, quan es van pagar la resta d'aquests 78, abans ja s'havia pagat una part. Què ha succeït aquí? Què ha passat aquí? Com és això?» Són preguntes que, per nosaltres, queden sense resposta.

El Departament de Benestar Social va avalar un crèdit de 69 milions de pessetes atorgat per l'Institut Català de Finances a favor de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló per a l'adquisició de la finca la Riera. L'esmentat Departament va pagar o –més ben dit– va acabar pagant l'import del crèdit i dels interessos, més de 82 milions de pessetes. L'actuació del Govern de la Generalitat, al nostre entendre, va ser incorrecta, perquè va autoritzar l'atorgament d'un crèdit per

part de l'Institut Català de Finances a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló sense que existís una petició prèvia de l'Ajuntament ni un expedient incoat.

També van existir irregularitats quan el destí final del crèdit de tresoreria atorgat per l'Institut Català de Finances va ser l'adquisició d'una finca. La concessió del crèdit es va fer de forma irregular per l'Institut Català de Finances, perquè, degut a l'import del crèdit –69 milions de pessetes– en relació amb els recursos ordinaris de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, eren necessàries les autoritzacions prèvies amb caràcter preceptiu del Departament de Governació i d'Economia i Finances, i, a més a més, els recursos afectats com a garantia del préstec eren insuficients. L'Ajuntament de Sant Pere de Torelló hauria d'haver apreciat els motius d'incompatibilitat legal perquè una persona actuï en el mateix expedient com a arquitecte privat, com a arquitecte municipal i com a secretari i no haver adquirit la finca requalificada amb la presència de llogaters. Per imperatiu legal l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló no podia presentar-se al concurs per a la declaració d'actuacions protegibles en matèria de sòl i urbanització de l'any 92 fins a l'acord d'aprovació definitiva del Pla parcial la Riera. La revisió anticipada de qualsevol planejament urbanístic requereix una exposició pública dels treballs, però, abans, una justificació a l'expedient de per què es revisa anticipadament. L'atorgament d'una subvenció de 20 milions de pessetes per part del Departament de Governació, dintre del Pla únic d'obres i serveis de 1992, va ser, al nostre entendre, irregular, atès que el destinatari de la subvenció era l'Ajuntament i en aquells moments els promotors encara eren privats. I, per acabar, el pagament del crèdit i dels interessos per part del Departament de Benestar Social constitueix una actuació, al nostre entendre, irregular i, a més a més, l'esmentat Departament creiem que no ha exercit acció de retorn contra l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló perquè li pagui l'import del crèdit.

De totes aquestes exposicions de fets, nosaltres traiem unes conclusions; les nostres conclusions són les següents. Creiem que hi ha una incorrecció administrativa i política del Govern de la Generalitat; l'honorable president de la Generalitat, quan va succeir aquest cas, va manifestar: «El Govern ho ha fet bé.» Nosaltres, al nostre entendre, l'entendre del Grup Parlamentari Popular, és que el Govern no solament no ho ha fet bé, sinó que ho ha fet malament, molt malament. Segona, negligència de l'Institut Català de Finances en la concessió del crèdit. Tercera, incorrecció administrativa i política del Departament de Governació. Quarta, incorrecció administrativa i política del Departament de Benestar Social. Quinta, incorrecció administrativa i política del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. I sisena, incorrecció administrativa i política de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló. Com tots vostès saben, la setena va ser una conclusió, que ja ho he explicat abans, transaccionada amb el Grup de la majoria.

Per tant, nosaltres, aquesta exposició de fets presentada aquí al Dictamen, la votarem en contra. I quant a les conclu-

sions, votarem en contra les dues primeres del Dictamen, i a favor, la tercera, motiu de transacció per part nostra.

Quant als vots particulars presentats pels diferents grups parlamentaris, nosaltres donarem suport a tots els fets, a tots els apartats de fets rellevants de tots els grups parlamentaris de l'oposició perquè coincidim totalment amb els fets.

I quant a les conclusions, votarem a favor de les conclusions presentades, de totes les conclusions presentades pel Grup d'Esquerra Republicana, pel Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya, i demanarem votació separada del punt 4, o més ben dit de la conclusió número 4 i número 7 del Grup d'Iniciativa per Catalunya a les quals, a aquests dos punts, no podrem donar suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Vol fer torn en contra ara o ho farà conjuntament? (*Pausa.*) Molt bé. Doncs, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, em centraré, en pronunciar-me en aquests moments en la resolució que s'ha presentat i ha defensat el senyor Escudé, i posteriorment defensarem el nostre vot particular en una segona..., quan toqui la intervenció.

En la resolució se'ns diu que ni en la compra de la primera porció d'aquest terreny, d'aquesta finca, ni en la requalificació de la segona porció d'aquesta..., es diu textualment: «No s'ha constatat cap irregularitat, malgrat l'existència d'algunes anomalies no transcendents.» I quines són aquestes anomalies no transcendents?

Senyores i senyors diputats, més enllà dels jocs de paraules i amb la legislació vigent en aquests moments, aprovada per aquesta cambra, amb la Llei municipal, amb la Llei que regula l'Institut Català de Finances, amb la Llei de serveis socials, amb tota aquesta legislació a les mans, es pot afirmar seriosament que no és transcendental que es doni un aval per part del Consell Executiu en un concepte i s'escripturi un crèdit per un concepte absolutament diferent? Consell Executiu, operació de tresoreria, escriptura de l'Institut Català de Finances, inversions reals. I no solament això, sinó que hi ha hagut –i aquest diputat és conscient quan ho diu–, hi ha hagut *do-lo-si-tat*, hi ha hagut *in-ten-ci-o-na-li-tat*, i, si no, en les planes 25, 26, 27 i 28, com s'explica –de l'expedient de l'Institut Català de Finances– que es facin córrer en paral·lel dos impresos diferents per informar del mateix crèdit? I, per una banda, de cara a Governació, que lògicament té unes limitacions i uns condicionaments, s'afirma que és de tresoreria, i amb el mateix número de pòlissa i amb la mateixa data, a l'analista de l'Institut Català de Finances se li fa figurar com a adquisició de terrenys, per tant, amb una naturalesa absolutament diferent?

Es pot dir que no és transcendental que es concedeixi un crèdit a un ajuntament sense que aquest crèdit estigui consignat en el seu pressupost? Qualsevol regidor, qualsevol regidora, alcalde, alcaldessa, no ja dels grups de l'oposició, del grup de la majoria, quan han hagut de sol·licitar una ope-

ració de crèdit, l'han pogut fer sense consignació? *No es pot fer* i, a més a més, ni tan sols hi havia pressupost perquè anaven a pressupost prorrogat. Això, senyores i senyors diputats, és *il-le-gal*.

Es pot dir que no és transcendental en la concessió d'un crèdit quan no es demanen els informes preceptius de Governació, però sobretot de Finances; quan sobretot hi concorren dues circumstàncies com són que el crèdit supera el 5% dels ingressos normals, habituals de l'Ajuntament, i, per tant, és *imprescindible* el dictamen d'Economia i, sobretot, quan la secretària-interventora adverteix que, de fer-se aquesta operació, se sobrepassarà l'endeutament, el límit legal d'endeutament d'aquest ajuntament i que, per tant, és absolutament imprescindible que Economia i Finances faci el seu informe i Economia i Finances ho eludeix, dient: «no, com que és de tresoreria, no fa falta»? Això, senyores i senyors diputats, és *il-le-gal*. No hi ha altra explicació: *il-le-gal*, no solament transcendent, *il-le-gal*.

Vostès creuen –vostès creuen– que és normal, és habitual que quan el Departament de Governació ha de fer l'informe per veure si autoritza la compra directa o indirecta, i amb una resolució que és una aportació al dret administratiu de tot el món, és una peça absolutament insòlita perquè el Departament de Governació s'ha de pronunciar si dóna o no dóna l'autorització per a la compra legal i resol amb una autorització –suposem que és autorització– en la plana 82 dient que «aquesta Direcció General informa que considera que *no pot* oposar-se a l'adquisició directa d'aquesta finca»? Això és normal? Amb una resolució en què tots els «atesos» són veritats a mitges? Això és transcendent i afecta l'essència del mateix expedient quant al fet que no és realment –i en aquest sentit hi estic d'acord– l'autorització que diu que es fa o que és necessari que faci la Llei.

És transcendent –és transcendent– complir la condició suspensiva que imposava aquesta resolució de la Direcció General, que era que estigués, la finca, lliure de càrregues i arrendataris. I és *absolutament transcendent* –sàpiguen, senyores i senyors diputats– que l'acord de l'Institut Català de Finances que concedeix el crèdit és del 13 de febrer i fins al 28 de febrer la Direcció General d'Administració Local no dirà a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló quins papers ha de presentar per fer l'expedient que a la seva vegada ha d'autoritzar aquella operació que ja està presa, no ja pel Consell Executiu, sinó que, des del 13 de febrer, per part de l'Institut Català de Finances. És a dir, l'Institut Català de Finances pren l'acord sense ni un sol paper, amb un acord del Consell Executiu, amb un concepte de tresoreria, amb uns expedients, corrent d'una manera diferent uns mateixos impresos diferents en funció d'allà on van destinats i *sense ni un paper*.

L'expedient, resolució del 28 de febrer de la Direcció General d'Administració Local, és quan s'inclou la relació de documents que l'Ajuntament ha de complimentar i ha d'enviar. És raonable pensar que el dia 28 de febrer, quan la Direcció General diu què és allò que s'ha d'enviar i el dia 3 de març l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló es posa mans

a la feina i el dia 6 –el dia 6– es firma ja la pòlissa de crèdit? Tres dies. Amb informes en contra de la secretària-interventora, amb una valoració que balla –59 o 69 milions de pessetes–, amb una resolució que és aquesta meravella del dret administratiu que hem acabat de citar i que jo proposo que s'envii a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya perquè l'estudiïn com a exemple, jo crec, d'allò que no s'ha de fer. Com és possible? Havien tingut temps ja de fer la reserva d'hora en el notari, redactar la minuta, convocar la gent i firmar? El dia 3 s'emeten els primers informes, el dia 4 s'envien, el dia 5 –una cosa tan complicada– es resol en vint-i-quatre hores per la Direcció General i el dia 6 es firmen les escriptures. Fantàstic! Fantàstic, l'administració més eficaç. L'únic problema és que no hem observat ni hem complert ni una de les disposicions legals o reglamentàries, ni una.

És raonable transformar una sol·licitud de subvenció en una petició de crèdit, com fa el Departament de Benestar Social? No ho és, senyor conseller, no ho és. I no ho és per una raó molt senzilla: la concessió de subvencions –perquè això en el fons és una subvenció encoberta per no estar segurs de l'acord– es regula pels criteris que reconeix la Llei de pressupostos, de la necessitat de la publicitat, de la concurrència i de l'objectivitat. I a través d'aquest mecanisme es vulneren aquests tres principis.

Segona: a on es discuteix el preu, d'això? Perquè si Benestar Social arrisca uns diners, a on es discuteix el preu? Perquè en l'expedient hi havia només acreditats 59 milions, i, en canvi, tota l'operació es fa amb 69, per què? Perquè hi ha un escrit del senyor Vilaró, dirigit a l'Institut Català de Finances, que ningú sap per què se li ha enviat, que parla, ell, de 69, ell fixa el preu –ell fixa el preu. És raonable pensar, quan hi ha hagut altres operacions –i és veritat, senyor conseller– amb altres ajuntaments en els anys, en els dos últims anys que vostè va citar en la roda de premsa, si no estic equivocat, la xifra més grossa correspon un any a l'Ajuntament d'Esterri d'Àneu per 5,9 milions de pessetes i que, en canvi, aquesta operació és de 69? És raonable, és raonable que tot això es faci d'una manera que hi han indicis abundantíssims dient que ha de pagar Benestar Social des del començament?

I, quant a Política Territorial –i molt ràpidament–, no és transcendental que a l'informe del coordinador comarcal s'adverteixi de la incompatibilitat de l'arquitecte, que a la seva vegada ho és del privat, del públic i secretari habilitat? Per què no es fa l'exposició al públic lluny de les discussions jurisprudencials que són altres supòsits?

La finca la Riera, a través –i després ho argumentarem– d'aquest mecanisme mai està a exposició al públic, mai!, ni un sol dia i, per tant, col·loca en una situació d'indefensió qualsevol administrat que vulgui al·legar i només el limita, l'aboca a la via judicial. I l'acumulació el dia 22 de juliol de molts actes, que es poden donar circumstàncies curioses...

Deixi'm, en tot cas, posar, molt breument, senyor president, una contradicció: una de les coses que s'aprova el dia 22 de juliol és l'aprovació definitiva del pla parcial de la

Riera, en base a una revisió que s'ha aprovat, s'ha autoritzat, el mateix dia, per part del conseller i s'ha aprovat per la Comissió d'Urbanisme el mateix dia. L'únic problema és un altre, que és que aquest Pla, en la seva aprovació provisional per part de l'Ajuntament, s'havia aprovat feia més de quinze dies, quan encara no estava ni tan sols autoritzada la revisió.

Moltes altres coses que estan en les nostres conclusions. Jo també acabo, i també contesto al senyor president de la Generalitat, quan va dir, allò, públicament, dirigint-se a tots catalans i catalanes, dient: «la Generalitat ho ha fet bé; el senyor Cullell, que s'expliqui», doncs, Iniciativa per Catalunya diu una altra cosa: la Generalitat ho ha fet molt malament, ho ha fet fatal; això és un nyap impresentable. L'actuació no s'ajusta a la legalitat, i del conjunt d'actuacions, tal com defensaré en el nostre vot particular, entenem que hi ha hagut o bé un tracte de favor o el funcionament d'una administració que és absolutament clientelar. I, finalment, amb la pràctica parcial de la prova, nosaltres considerem que avui, si s'aprova aquesta resolució que presenta Convergència i Unió, passarà el mateix que va passar en la resolució d'incendis: aquí quedarà aprovada; a fora no se la creurà ningú.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui culmina el procés d'investigació parlamentària de l'afer de la Riera, de Sant Pere de Torelló, tot i que és bo de recordar que, probablement a instàncies d'algun grup de l'oposició, aquest assumpte no s'acabarà amb el Dictamen i els vots particulars que avui presentem. A nivell introductori cal constatar que estem davant d'un afer que s'ha debatut i es debat encara a l'Ajuntament de Sant Pere, a un tribunal del penal, a la jurisdicció contenciosa administrativa i, finalment, també en aquest Parlament. Certament, ara fa dos anys que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entrava la primera pregunta al Registre d'aquest Parlament, però a ningú se li escapa, a ningú se li pot escapar que, si no arriba a ser per una conversa telefònica, el cas de la Riera no hauria tingut mai la dimensió pública que finalment ha tingut.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el mateix partit han estat, des que es conegueren les intencions i els interessos que s'amagaven darrere d'aquest afer –i, per tant, de res val al·legar els primers acords unànims del consistori santperenc–, una de les veus crítiques de l'operació especulativa que es duia a terme. Esquerra Republicana de Catalunya fa dos anys que denuncia les arbitrarietats que s'han comès i la col·laboració necessària i, per tant, lamentable, de l'Administració de la Generalitat i de l'Ajuntament de Sant Pere.

Jo diria que a aquestes altures a ningú se li pot escapar que l'objectiu vital –i ho repeteixo, l'objectiu vital– d'aquesta operació no eren ni són les setanta-dues cases de promoció pública ni els serveis socials a implantar –que, per cert, amb exactitud encara no es coneixen–, sinó l'enriqui-

ment fàcil i ràpid d'una persona determinada. A ningú amb cert coneixement de causa se li escapa que el resultat ha estat, com ja s'ha dit, un nyap, un vertader nyap, un nyap polític, jurídic, urbanístic i administratiu. Amb aquests considerants, per tant, es fa difícil, per no dir pràcticament impossible, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pugui votar favorablement un Dictamen que no parteix de la idea que, com a mínim, les coses no s'han fet bé. Nosaltres ja prevèiem que el Grup de la majoria no acceptaria un reconeixement de *mea culpa* per part del Govern, però tampoc ens pensàvem que es reduís a «simples anomalies transcendents». La societat catalana, i més amb els vents que bufen de ponent, no podrà entendre com, després de la dimissió d'un conseller i de totes les irregularitats detectades, es pugui parlar només d'anomalies no transcendents. Nosaltres entenem que, si per a alguna cosa ha servit la Comissió d'Investigació ha estat, precisament, per demostrar que ha existit quelcom més que simples anomalies. És per tot això que ja avenço el vot en contra del meu Grup als fets rellevants i les conclusions del Dictamen que s'ha presentat.

Abans, però, de passar a rebatre cada un dels punts en què consisteix el Dictamen, si més no les conclusions, m'agradaria fer una valoració, ni que sigui rapidíssima, de la mateixa Comissió, la Comissió d'Investigació sobre el Cas de la Urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló, i l'avaluació que en fem en principi i d'entrada és, malgrat tot, positiva. I és positiva, en principi, perquè s'ha pogut investigar, i s'ha pogut investigar a diferència de l'última Comissió que portava el nom d'«investigació», que era el cas Casinos, que, vertaderament, no es va poder fer. En aquesta Comissió, ni que sigui de forma limitada i delimitada, s'ha pogut, si més no, investigar.

Esquerra Republicana agraeix a totes les persones, absolutament a totes les que van passar per la Comissió, a excepció d'aquella que no va voler declarar... Agraïm l'esforç d'equanimitat i llibertat en el funcionament de la Comissió per part del seu president, el molt il·lustre diputat senyor Xavier Guitart. Al mateix temps, som del parer i entenem que aquesta Comissió constata que és possible crear una Comissió d'Investigació al mateix temps, en el mateix moment, que s'investiguen judicialment els càrrecs que s'imputen.

I bé, entrant ja a les conclusions, Esquerra Republicana, com ja he dit, votarà que no, bàsicament per les conclusions, perquè, tal com estan redactades –i després m'explicaré–, no estem d'acord amb cap de les que es presenten. No és cert que no pugui ser objecte d'investigació la primera porció de la finca de la Riera. Ja vaig repetir en més d'un moment, en la mateixa Comissió, i ara ho torno a fer, que l'urbanisme no és un fi en ell mateix, sinó que és un mitjà, i resulta que, dels primers documents que surten en el procés de la urbanització de la Riera o, en tot cas, de l'afer de la Riera, del cas de la Riera, de l'operació de la Riera, en els primers que apareixen ja surt, d'entrada, una valoració pericial en la qual, sense que s'hagués acordat res ni que constés absolutament cap escriptura, ja constava una futura segregació, i això ja estava en poder de l'Institut Català de Finances, i

això no és una anomalia no transcendental, sinó que és una irregularitat manifesta en tant que l'Institut Català de Finances atorga el crèdit per la valoració que feia aquell perit. A més a més, teníem el paper del Departament de Benestar Social –i he de dir que agraïm la presència avui del seu titular–, en el sentit que va coadjuvar o va ajudar en una operació que fins ara, personalment, el meu Grup i jo diria que la resta de grups no entenem, entre altres coses perquè encara no se sap quin és o quin serà finalment el destí dels terrenys de la Riera, de la part dels terrenys de la Riera, no entenem com podia avalar uns terrenys, d'entrada, on encara no s'havia incoat l'expedient i on encara no constaven les formalitats mínimes.

Amb la segona conclusió tampoc hi podem estar d'acord, i, per tant, el nostre desacord, perquè, primer, la promoció, en pura puresa tècnica o, en tot cas, allò que són realment els fets, és a instància d'un particular –evidentment, en connivència amb l'Ajuntament, però a instància d'un particular. Però des d'Esquerra Republicana –ja en parlaré en la segona exposició– entenem que, com a mínim, amb la regulació urbanística hi han hagut com a mínim irregularitats; no són fets no transcendents, sinó que hi han hagut absolutes irregularitats –absolutes irregularitats–, amb el benentès que una exposició pública és absolutament necessària i en qualsevol manual de dret administratiu així hi consta, en qualsevol, i tant en la Llei antiga de procediment administratiu com en la nova l'exposició pública és sempre necessària quan s'incoa un nou expedient, i la revisió de les normes subsidiàries de Sant Pere de Torelló era un nou expedient i mai –com ja s'ha dit– aquestes es van posar a exposició pública.

També entenem que és una irregularitat la mateixa revisió, el perquè de la revisió, a què responia la revisió. Feia poc temps que s'havien aprovat les mateixes normes subsidiàries; no era el millor lloc, i, a més a més, la portada dels serveis a aquell lloc tenia un sobrecost, un cost altíssim, que no responia, sota cap concepte, a les finalitats desitjades.

I, per últim, és una irregularitat manifesta, aquesta també, el fet de la incorporació de Sant Pere, de l'Ajuntament de Sant Pere al concurs públic d'actuacions protegibles en matèria de sòl i urbanització. El pla parcial no estava aprovat, i jo he de dir que en les investigacions inicials tenia els meus dubtes a partir d'algunes compareixences, però també els puc assegurar que aquest diputat va rebre una trucada d'un alcalde, que precisament no era d'Esquerra Republicana, que em va manifestar que en el seu cas, que no tenia un pla parcial aprovat, se li havia refusat la petició. I per què en el cas de Sant Pere es va tirar endavant? I per què, a més a més, es necessitava per a l'aprovació definitiva la garantia del 12%? Hi han altres casos a Catalunya –els diputats que hem tingut temps de poder-ho investigar...– que s'han refusat peticions amb el benentès que no es podia considerar un pla parcial definitivament aprovat, als efectes, també, de la incorporació en una actuació d'aquest tipus, si la garantia del 12% no hi era present. I en aquest cas no hi era present.

I, per últim, també estem en desacord amb l'última conclusió, la qual m'agradaria puntualitzar. Certament —com ja s'ha dit aquí per part del portaveu de la majoria—, Esquerra Republicana, en el seu primer paràgraf, incorpora una proposta bastant similar, i ho he d'admetre, perquè realment és així. Nosaltres entenem —i a més a més ho constatem, perquè ha estat d'aquesta forma— que de la documentació i dels comentaris vessats en la Comissió no es desprèn una relació directa amb el senyor Cullell. És realment així, però entenem que aquesta afirmació és absolutament indestruïble del segon paràgraf que posa Esquerra Republicana, que és, i només pot ser, que sense el concurs, sense la coordinació, l'impuls d'alguna o algunes persones amb la influència suficient sobre, bàsicament, l'Administració de la Generalitat aquesta operació —coordinar l'Institut Català de Finances, Benestar Social, Política Territorial, Governació, etcètera, Ajuntament de Sant Pere, etcètera— hauria estat absolutament impossible. Això no ha nascut per generació espontània, i, per tant, nosaltres entenem, sense imputar res a ningú —perquè no ho podem fer i, entre altres coses, perquè no hem revisat la transcripció telefònica—, no ho imputem a ningú, però del que sí que estem convençuts és que no podem exculpar ningú. I més tenint en compte —perquè no recordar-ho?, i fins ara no s'ha dit— que no pertoca a aquest Parlament exculpar cap conseller quan resulta que aquell conseller, quan va presentar la dimissió, va ser acceptada al moment. Això és un tema, és una qüestió que fa referència al comitè executiu i no a aquest Parlament, almenys aquesta dimissió.

És per tot això, senyor president, com ja he avançat, que Esquerra Republicana votarà en contra de les conclusions, dels fets rellevants que es citen, votarà favorablement els vuit primers punts, i, per acabar, només dir que, evidentment, ens oposem a aquestes conclusions per trobar-les, com diria algú, una «anomalia», però una anomalia —aquesta sí— absolutament transcendental.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Manel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, com a portaveu del Grup Socialista a la Comissió d'Investigació dels fets ocorreguts a Sant Pere de Torelló, voldria, en primer lloc, remuntar-me al debat que hi va haver en aquesta cambra el passat 2 de desembre. En aquella cambra hi havia alguns grups, en concret el Grup de la majoria, que posava en discussió l'eficàcia de les comissions d'investigació; tenia dubtes seriosos sobre aquestes comissions i no creia —deia el senyor Escudé— que servissin per a res. Hi havia altres grups que deien amb molta contundència que del resultat dels treballs d'aquesta Comissió es veuria si aquest Parlament continuava essent viu, si continuava essent creïble per als ciutadans de Catalunya. Jo, sincerament, crec que la credibilitat del Parlament de Catalunya ha sortit reforçada després dels treballs d'aquesta

Comissió i després del Dictamen elaborat per la Comissió, entenent per dictamen el Dictamen votat per la Comissió i el conjunt de resolucions, de vots particulars presentats pels grups. Hi havia un portaveu que el 2 de desembre deia que la credibilitat del Parlament, si aquest Parlament encara era creïble per als ciutadans, depenia de si es podia treballar a fons i sense limitacions, i la veritat és que el Grup Socialista entén que s'ha treballat a fons i sense limitacions: els acords de les compareixences de la gent que hem demanat que vinguessin han estat presos per consens entre tots els grups parlamentaris; la documentació que hem examinat s'ha fet també per consens dels diversos grups parlamentaris.

El Parlament, per tant, ha treballat a fons i sense limitacions i el Parlament ha estat respectat pels ciutadans, que han estat convidats a venir a explicar les seves versions dels fets ocorreguts a Sant Pere de Torelló, amb una excepció que jo voldria també ressenyar: l'arquitecte municipal de Sant Pere de Torelló, l'arquitecte municipal, arquitecte privat, secretari habilitat es va negar a declarar, es va negar a declarar en la Comissió. Per tant, va respectar la petició del Parlament de venir, però es va negar..., és l'única persona que crec, d'alguna manera, que no va complir amb les expectatives que la Comissió tenia. Però tots els altres han assistit, han declarat sense limitacions, i jo crec que han contribuït a aclarir els fets successius, els fets que van ocórrer.

Per tant, jo diria que el Parlament és viu, el Parlament batge per impulsos propis; s'havia dit en aquella sessió del 2 de desembre que el Parlament creava aquesta Comissió fruit d'impulsos il·lícits externs. Jo crec que aquest Parlament batge amb impulsos propis, no necessita massatges cardíacs externs. Hem treballat seriosament i amb rigor.

I el Grup Socialista, amb quina perspectiva ha treballat en aquesta Comissió i en quins elements ha actuat per posicionar-se respecte al Dictamen que en aquests moments estem discutint? Doncs, el Grup Socialista ha mantingut l'actitud que l'historiador clàssic Sallusti recomanava en la seva explicació de la conjura de Catilina, quan deia: «És convenient que tots els homes que deliberen sobre casos dubtosos estiguin lliures d'odi, d'amistat, d'ira i de misericòrdia.» Doncs, el Grup Socialista ha volgut actuar sense odi, sense amistat, sense ira i sense misericòrdia.

M'explicaré. Quan diem que hem actuat sense odi, ho diem perquè el Grup Socialista ha acudit a la Comissió, i avui votarà el Dictamen sense prejudicis, sense decisions preses ja d'antuvi, sense idees preconcebudes, no condemnant ningú si no es pot condemnar; no acusant ningú si no hi ha proves per acusar, i nosaltres hem volgut mantenir aquesta posició amb fermesa. No teníem idees preconcebudes; altres grups el 2 de desembre ja deien que tenien una posició presa, una idea preconcebuda. Nosaltres, no. El Dictamen només pot recollir, per tant, fets comprovats; no hipòtesis, no elucubracions, no posicions preses sense demostrar, i hem de respectar, per tant, la presumpció d'innocència de totes les persones que han vingut.

Quan diem que hem actuat sense amistat, ho diem perquè també diuen els clàssics que «ser obsequiosos fa amics i la

veritat fa enemics». Nosaltres no hem volgut ser obsequiosos, sinó que hem volgut buscar la veritat, i la veritat són els fets, fets tossuts, fets que tots els grups han volgut explicar i estem explicant en aquests moments en aquest debat parlamentari i que hem recollit, jo diria, amb escreix, amb gran documentació en les propostes de vots particulars.

I jo voldria dir, respecte als fets, que per al Grup Socialista els fets comprovats que figuren en el Dictamen són fets rellevants suficients, i, per tant, votarem d'acord, votarem a favor d'aquests fets rellevants, perquè ens sembla que hi són tots els importants. Potser no estan adjectivats, si això és irregular, o no és irregular; si és més important o menys important. Però els fets hi són tots. I si vostès comproven els fets que hi ha en el Dictamen i els fets que hem aportat els diversos grups amb els nostres vots particulars veuran que la diferència rau en la documentació que adjuntem sobre aquests fets particulars, en l'adjectivació que donem a aquests fets particulars. Ningú discuteix que la finca inicialment era del senyor Vilaró, ningú discuteix que la finca no era urbanitzable, que es va dividir en dues parts, que la primera part la compra l'Ajuntament per 69 milions de pessetes amb la cursació d'un crèdit de l'Institut Català de Finances avalat per Benestar Social; que hi ha discrepàncies sobre l'ús d'aquesta finca entre l'Ajuntament i Benestar Social, i ningú discuteix —ningú, i figura de manera..., com una pedra, damunt del Dictamen—, ningú discuteix que la segona part de la finca va ser objecte de successives compra-ventes, i que aquestes compra-ventes van fer passar la finca de 3 milions a 78 milions, i que mentrestant es va produir una requalificació de la finca. Els fets hi són tots, tots; no els adjectiva el Dictamen, però nosaltres, per tant, votarem favorablement aquests fets perquè ens semblen suficients.

Hem volgut, de totes maneres, il·lustrar amb la nostra proposta de fets rellevants, també, o de fets comprovats que en diem, quins són els elements que nosaltres volem adjectivar en les conclusions, i ho defensaré en la propera intervenció que tingui el Grup Socialista.

Però quan el Grup Socialista diu que actua sense amicitat, buscant tots els fets, encara que ens portin enemics, ho diu perquè hi ha dos fets importants que no han estat motiu del treball de la Comissió, però que estan planejant avui aquí encara sobre el Dictamen que estem discutint i sobre les propostes de resolucions. Dos fets que són els que han fet volar el tema, que són, per un cantó, les converses telefòniques i, per altre, la dimissió del conseller Cullell.

Les converses telefòniques, no les podem obviar; no les podem obviar, tot i que ens sembla que no és un tema de treball d'aquesta Comissió, com va quedar molt clarament en la Resolució que va prendre aquesta cambra quan va constituir la Comissió. Però el conseller Cullell va dir que les converses havien existit; ho va dir en la sessió de la seva dimissió. Va dir també, amb molta claredat, que les converses de Sant Pere de Torelló eren manipulades i falses. Per tant, no podem tenir l'actitud cínica i hipòcrita de dir, com hem dit en aquesta cambra moltes vegades, que denunciem

la gravació de cintes il·legals, que denunciem que aquestes cintes siguin divulgades públicament, que, a més, el conseller Cullell denuncia la gravació d'aquestes cintes, que diu que existeixen en una part, però no les de Sant Pere de Torelló i que, a més són falses..., doncs, no podem utilitzar llavors aquestes converses per fer propostes de resolució condemnatòries del conseller Cullell. Però el conseller Cullell va dimitir i va dimitir —ell mateix ho deia— per tres raons: per credibilitat personal, per fer un servei a la Generalitat i mantenir-la al marge d'una polèmica diabòlica i per poder-se defensar. I aquests fets, per tant, no els podem obviar; hi ha unes converses, part d'elles són falses, però Cullell dimiteix i el Govern —com avui aquí també s'ha dit— li accepta la dimissió.

Quan el Grup Socialista diu que actua sense ira és perquè analitzem aquests fets d'una manera freda, sense posicions prèvies, com he dit abans, també; ho fem d'una manera freda, només veient els fets que tenim damunt la taula i no les hipòtesis i rebutjant, per tant, el contingut de les converses condemnatòries del conseller Cullell. I nosaltres hem de dir en la nostra resolució, com ho diem, que del que ha analitzat la Comissió, obviant, per tant, el tema de les converses, no se'n pot deduir una intervenció directa del conseller Cullell. Però també hem de dir —com hem dit anteriorment i com diu la nostra resolució— que aquesta dimissió era estrictament necessària, i no es pot obviar una cosa de l'altra: la dimissió del conseller Cullell era necessària.

I també voldria afegir que si d'alguna manera el conseller Cullell tingués alguna responsabilitat, amb la seva dimissió ja l'ha assumit; el delictes s'extingeix amb la mort del reu. Cullell potser no va cometre un delictes, l'hi hem atribuït, però ha dimitit, no insistim més sobre la seva dimissió. (*Remor de veus.*)

Quan diem, el Grup Socialista, que actuem sense misericòrdia, ho diem perquè alguna responsabilitat hi ha d'haver; algú ha de ser el responsable. I nosaltres no podem votar una resolució... Senyor president, si em permet m'allargaré una mica més en aquesta intervenció i faré més curta la següent intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista ha d'exigir responsabilitats, les que hi hagi, sense misericòrdia, i n'hi ha, de responsabilitats, i n'hi ha d'importantes.

Nosaltres, per altra banda, tampoc podem acceptar que la majoria ens proposi unes resolucions en què només se'ns plantegin «anomalies no transcendents», com aquí s'ha dit. Hi ha anomalies més importants. Votarem en contra, per tant, de les resolucions de la majoria, perquè nosaltres pensem, per exemple, que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha actuat de manera anòmla i irregular i el Departament de Benestar Social ha actuat de manera atípica i inexplicable.

I en el cas de la Resolució del conseller Cullell, pensem que hi ha dos temes que són indestruïbles: la seva dimissió necessària i la no-comprovació d'intervenció directa, que són dos fets que no es poden deslligar.

Però —hi insisteixo— hi ha altres responsabilitats. *Unum pro multis dabitur caput*: no n'hi ha prou o no es pot fer caure en el cap d'un sol la responsabilitat de molts. La responsabilitat és de molts; molt clarament per al Grup Socialista les greus responsabilitats, els màxims responsables són l'alcalde de Sant Pere de Torelló, són el senyor Vilaró i són l'arquitecte municipal de Sant Pere de Torelló. Aquests tres senyors van actuar d'una manera conjunta fent una conxorxa per procedir a la requalificació d'aquella finca; són els màxims responsables, i nosaltres els donem amb noms i cognoms, i no volem obviar, per tant, la seva responsabilitat.

Però també hi ha una responsabilitat política del Govern de la Generalitat, un model polític que, ho vulguem o no, ha estat basat en una concepció patrimonial del país, donant subvencions d'una manera favorable a uns ajuntaments i no a uns altres; en el cas de Sant Pere de Torelló hi ha hagut un cert favoritisme per ajudar aquell Ajuntament. Una manera de governar no solament patrimonial, sinó que, fruit de la majoria absoluta, doncs, es deixa anar una mica el control a l'acció del Govern i es cometen irregularitats administratives que nosaltres comencem a creure que són importants.

I, a més, voldria dir que aquest cas de Sant Pere de Torelló, produït, per tant, amb irregularitats administratives del Govern, fruit d'una majoria absoluta que produeix una certa deixadesa, fruit d'unes subvencions per una acció partidista, van emmarcades en una situació política a Espanya i a Catalunya que són un conjunt d'escàndols financers: el cas De la Rosa, el cas Casinos, el cas Prenafeta. El president Pujol, en el debat de política general, deia: «A Catalunya hi ha una roca que és el tema del senyor De la Rosa.» El tema de Sant Pere de Torelló no és una roca, és una pedra en el camí. I jo crec que avui aquest Parlament treurà aquesta pedra del camí.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Ara correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya defensar el seu vot particular.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Efectivament, i lligant amb l'anterior intervenció, com a conseqüència lògica, el nostre desacord amb la resolució que presentava el Grup de la majoria, el que va votar amb algun altre recolzament puntual, és la defensa de la nostra pròpia moció i posició.

A criteri d'Iniciativa per Catalunya, quines coses estan molt clares? Primer, que uns terrenys propietat de la família Vilaró, segons una peritació de l'Institut Català de Finances, valien 65 milions. S'inicia un procés —que després hi faré referència— i el cost final de l'operació serà de 161, i de passada s'haurà destruït un paratge natural de valor ecològic reconegut. Primer fet.

Per aconseguir-ho, per aconseguir passar de 65 a 161, què és necessari? Per una banda, és necessària la intervenció de la Conselleria de Benestar Social —que després ens hi referirem—, la intervenció de la Conselleria de Política Territorial, i llavors, després d'aquestes intervencions, allò que valia teòricament 65 milions costava 161, i ha estat ne-

cessària la participació instrumental de dues altres conselleries, Governació, Economia i Finances, i òbviament, l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló.

Benestar Social dóna un crèdit; a Benestar Social hi treballa una persona que és germana del propietari i que obliga, fins i tot, a demanar un informe sobre si existeix o no compatibilitats o incompatibilitats; a la Conselleria de Política Territorial ha estat conseller una persona que està casada amb una altra germana del propietari. I, per tant, aquí s'estan produint unes figures geomètriques, que podríem representar fàcilment, i, per tant, es tracta de veure si existeix o no la relació causalitat, i tenir tota la documentació per poder establir els fets definitius.

Mentrestant, tant a la Conselleria de Benestar Social com a la Conselleria de Política Territorial tenim una constant, que són: irregularitats, infraccions de tipus administratiu, legal, reglamentari, que abans n'hem fet esment, algunes de les quals poden portar a la nul·litat de determinats actes administratius.

Segona, l'acumulació en unes determinades dates de fets, de molts actes administratius. En el cas de tota l'operació de Benestar Social, d'acord que arrenca oficialment o formalment el 24 de desembre, però l'important és Institut Català de Finances - Ajuntament de Sant Pere, que és del 3 al 6 de març; en el cas de Política Territorial, 22 de juliol. Per tant, infraccions, acumulacions de fets i un procés acceleradíssim de formació d'expedients administratius. És a dir, donar la possibilitat de creure que és possible fer una operació de crèdit..., fer tot l'expedient per part de l'Ajuntament en tres dies, és absolutament impossible, és impossible —només ha sigut possible aquí—, i poder fer la convalidació total d'un procés de modificació de normes, deixar-ho per part de la Direcció General d'Urbanisme, que és una de les direccions generals més intervencionistes que hi ha, deixar en mans de l'Ajuntament que pogués convalidar totalment o parcialment el conjunt dels actes actuats, és absolutament insòlit. I per tant, en els dos casos es produeixen aquestes constants i en ambdós casos es produeix la presència d'uns personatges singulars, que estem d'acord: senyor alcalde, senyor Vilaró, senyor Canals —arquitecte d'uns, d'altres i secretari habilitat, i persona que compareix i que no vol respondre.

Per tant, nosaltres entenem que aquí hi ha hagut una acció concertada, que és impossible que això hagi pogut funcionar sense que una o diverses persones hagin advocat pel bon fi —per dir-ho d'alguna manera— de l'operació. I per tant, tot això, que a primera vista i d'una manera parcial poden semblar casualitats —tal com s'ha dit aquí, abans, amb la Llei de la Universitat Oberta, que dèiem que les casualitats no existeixen: efectivament, jo hi estic d'acord—, aquestes casualitats es transformen en causalitats de tot el procés. Aquestes casualitats són les que ens permeten interpretar què és el que de veritat està passant.

Mirin, hi ha o no hi ha operació concertada? O hi ha casualitat? El dia 24 de desembre de l'any 91, mentre l'Ajuntament inicia un procés de modificació de les normes subsidiàries, que no inclou la finca de la Riera, en aquells

mateixos moments el Consell Executiu estava autoritzant la concessió d'un aval a través de Benestar Social i de l'Institut Català de Finances perquè l'Ajuntament de Sant Pere pogués comprar la finca, i a pesar que s'estava fent l'autorització, s'estava donant l'autorització i, per tant, s'estava decidint d'alguna manera ja obrir un camí per al nou destí de la finca, a pesar de tot no s'inclou en l'expedient, que, al mateix temps, estaven modificant, de normes subsidiàries. Contra absolutament tota la lògica, excepte si el que es vol pretendre és iniciar la modificació i introduir la modificació grossa a través del mecanisme d'allegacions, que és el que es produeix, a fi i efecte que no pugui anar a l'exposició al públic: perquè d'això és del que es tractava, i per això quan el coordinador comarcal posa la necessitat que passi a una exposició al públic, eh?, això, el sots-director general d'Urbanisme copia literalment tot l'informe excepte aquest paràgraf. I per això, en contra del que és habitual, la Direcció General d'Urbanisme i la Comissió d'Urbanisme de Barcelona donen la possibilitat que l'Ajuntament de Sant Pere pugui convalidar la totalitat de l'actuat. Absolutament insòlit. I per tant, és pensar que aquí hi ha hagut una actuació que ha estat, jo diria, en alguns casos cronometrada –cronometrada–; és impossible poder entendre altres coses.

Segona cosa curiosa que també es formula en la nostra moció, en aquest nostre vot particular: com que, sense tenir-hi gaires coses a veure, Governació i Economia estan implicats en el procés, es produeix un exercici absolutament divertit –si no estiguéssim parlant del que estem parlant–, de com dos departaments, dues conselleries de la Generalitat, s'intenten passar la pilota una a l'altra. Jo els recomano, fins i tot com a *divertimento*, les cartes creuades entre una i altra, dient: «No, no, tot teu...» I l'altra contestant: «No, meu no; al contrari: jo et tinc tanta confiança que et deixo portar els paquets més grossos. Informa tu.» I així van passant els dies, van passant els dies i es tracta d'arribar al dia 6 de març per poder firmar, perquè, en dues conselleries, ningú vol responsabilitats.

I en tot aquest procés hi han –i també cal dir-ho– dos funcionaris valents i que actuen d'acord amb la seva ètica professional i amb el que realment s'ha de fer, i són: per una banda, la secretària interventora de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, que a pesar del *pressing* que tenia, el 4 de març fa un informe dient: «En això, faig advertència d'il·legalitat. No està consignat. Això no pot ser.» I en aquelles circumstàncies tres setmanes després deixava l'Ajuntament. I el coordinador comarcal, senyor Teignier, de la Direcció General d'Urbanisme, que, a pesar de tot, primer paràgraf: incompatibilitat de l'arquitecte; segon, necessitat d'exposició al públic. És el que permet encara ser optimista respecte a aquest país, de pensar que en circumstàncies com les que s'han viscut encara hi ha gent que, més enllà d'altres consideracions, està disposada a jugar-se-la, si és que fos necessari.

Creiem que hi han contingències de tipus fiscal, i deixin-m'ho dir així de clar: és inexplicable que una persona que té una opció de compra per cobrar 90 milions de pessetes ho

vengui per 10 milions de pessetes i, com a tota explicació, digui: «És que necessito tresoreria. Prefereixo cobrar 10 milions que no més, però vés a saber quan.» I al cap d'una setmana, aquell que teòricament..., al que li ho ha venut, ho ven per quasi 90 i, a més a més, acredita que 45 –més que 10, per tant– ja els havia cobrat anticipadament.

Això, senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya entén que s'ha de posar a disposició del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb modificació o sense del que és un delictes fiscal. Això no pot ser! Això no és moralitat pública! I per tant, hem de felicitar, hem de felicitar els que ho fan bé i hem de posar en coneixement de les instàncies que correspongui aquells que ho han fet malament. I per això nosaltres reprovem l'actuació dels departaments de la Generalitat, reprovem l'actuació de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, reprovem l'actuació de l'arquitecte municipal –i que es posi en coneixement del Col·legi d'Arquitectes–; felicitem els altres, els que han fet allò que s'havia de fer, i a més a més afirmem, com s'afirma, que aquí no es pot exculpar fàcilment. Si vostès volen, Iniciativa per Catalunya serà el primer que pujarà a aquesta tribuna a exculpar públicament el conseller Culler, els primers a pujar; l'únic que passa és que demanem, com es va demanar –i en el seu moment, per molt que es digui: «sí, és que, si no, no se sap mai quan s'acaben les comissions d'investigació...»–, poder practicar la totalitat de la prova testifical proposada, la possibilitat de fer acaraments, perquè s'ha faltat a la veritat en algunes compareixences, i és lògic –per un instint, suposo, innat de defensa–, però, per tant, s'han de produir acaraments i s'ha de poder examinar la resta de documents que d'alguna manera poden tenir relació amb aquest cas. I després d'això nosaltres serem els primers a pujar i dir: «no, senyor: no hi ha responsabilitat».

En la fase actual, nosaltres, tal com es diu en la nostra conclusió, entenem que aquest no és l'objecte de discussió, de debat, de conclusions d'aquesta Comissió, i per tant, nosaltres no fem una acusació, però ens oposem i votarem en contra a posicions o formulacions que exculpin –que exculpin. Per què? Perquè nosaltres creiem que, en aquest cas, hi ha hagut tracte de favor; hi ha hagut tracte de favor perquè, si no, no s'entén. Qui ho ha mogut? O això s'ha produït d'una manera espontània? Si algú ho ha mogut, hi ha tracte de favor i possiblement tràfic d'influències i, a més a més, recordo que el tràfic d'influències no necessàriament ha de ser amb actes il·legals: pot haver-hi delictes amb actes legals; en aquest cas, imaginin-se com està. I si això s'ha produït d'una manera espontània, vol dir que tenim una administració de la Generalitat absolutament clientelar –absolutament clientelar–, que, davant de determinats cognoms, troben portes i facilitats molt més grosses que no pas al davant d'altres determinats cognoms. I per tant, tant una hipòtesi com una altra, evidentment, no és la nostra Generalitat.

Mirin –senyores i senyors diputats, senyor president, acaba–, per no saber, la Comissió –per no saber, la Comissió– no sabem ni tan sols si l'aprofitament de tota aquesta operació ha sigut per part d'una o diverses persones, perquè enca-

ra que legalment i documentalment quedi clar que és, aquesta finca, del senyor Joan Vilaró, en diversos documents de l'expedient es parla de propietaris, en plural, i es parla d'hereus, en plural. I tant de valor té una documentació com una altra, i amb això no estic acusant: estic simplement dient que, per no saber, no hem pogut saber ni això mateix.

Malament, si anem construint un país a base que considerem que no hi han anomalies significatives.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per defensar el seu vot particular, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és ben segur que el cas que ens porta insta de seguida —conseqüència lògica, per altra banda— que, qui ho conegui, qui ha tingut accés als expedients, qui els ha pogut estudiar, se li apareguin preguntes, jo diria multitud de preguntes —en tot cas, massa preguntes. Però n'hi ha una que entenc que sobrepassa, que es desmarca de forma molt important de la resta, i probablement és la pregunta del milió de dòlars, que diria algú. I aquesta és més o menys la següent: si el promotor de la urbanització hagués estat un senyor sense les connexions del senyor Joan Vilaró, hauria existit mai el cas de la Riera? I la resposta que dona el nostre Grup és, sense cap mena de dubte: no, no hauríem parlat mai del cas de la Riera.

Són, com he dit abans, moltes les preguntes, moltes les qüestions que es poden plantejar, però sense cap mena de dubte hi ha hagut un seguit d'actuacions a les quals no em referiré —ja en parlen les conclusions; ja ho hem debatut en Comissió—, però que criden extremament l'atenció. Jo diria que la qüestió no parteix, senzillament, d'una instància a l'Ajuntament de Sant Pere, ni amb la petició de subvenció al Departament de Benestar Social. Jo sóc del parer que l'afer, si es vol dir d'aquesta manera, apareix abans: apareix amb la concessió d'un crèdit al senyor Joan Vilaró, que, al nostre entendre i després d'estudiar-lo —perquè ha estat un dels expedients, un dels documents que s'ha aportat a la Comissió—, al nostre entendre era absolutament illegal; la seva concessió era illegal. És a dir que ja es va començar malament. Resulta que es va atorgar, per part de l'Institut Català de Finances, un crèdit al senyor Vilaró, a la seva empresa, Manufactures Vilaró, SA, per refinançar crèdits pendents, i això, la Llei que instaura, que estableix l'Institut Català de Finances no ho permet. Per tant, conseqüència lògica a què hem d'arribar: és illegal. Per tant, l'inici ja comença malament.

Resulta que la finca de la Riera no es podia vendre; en tot cas, així ho va manifestar el seu propietari quan va comparèixer a la Comissió, i, a més a més, necessitava de forma urgent els diners. S'havia d'arbitrar, s'havia de buscar un finançament que arribés al més aviat possible, i la millor forma, per què no dir-ho?, és el mateix Institut Català de Finances. I he de dir que aquesta és aquella cirereta del pastís —que avui, si es vol dir d'aquesta manera, de forma figurativa, estem parlant— que no podia parlar. Sense cap mena de dubte, l'Institut Català de Finances ha jugat un paper absolutament rellevant. I es concedeix el crèdit a l'Ajuntament

de Sant Pere de Torelló també de forma absolutament irregular: hi ha una autorització per part del Govern, quan resulta que encara no constava ni la petició, ni tan sols s'havia iniciat l'expedient. Jo no sé si és la forma d'actuar, francament, però la veritat és que després de veure l'expedient no entenem ni comprenem com es pot autoritzar per part del Consell Executiu, per part del Govern de la Generalitat, autoritzacions per a crèdits, ni que tinguessin l'aval de qui sigui, quan resulta que ni tan sols hi ha hagut petició i ni tan sols hi ha l'expedient on s'acreditin els requisits per a tenir això.

Es va obtenir la revisió, com he dit abans, en un temps rècord: jo diria que no hi ha cap altre cas a Catalunya —jo, francament, no puc parlar amb plena autoritat, però se'm faria molt difícil trobar un altre cas a Catalunya— on, en tan poc temps, en tan poc temps, s'han aprovat de forma jo diria pràcticament instantània tres o quatre figures urbanístiques, pràcticament el mateix dia. Jo no conec cap altre cas a Catalunya. Es va aconseguir, com he dit, entrar en el concurs d'actuacions protegibles quan no s'hi podia haver entrat; es va aconseguir l'aval de Benestar Social sense saber, com he dit abans, l'ús dels terrenys —i en tot cas després en parlaré, de Benestar Social, quan em refereixi a les conclusions que presenta Esquerra Republicana—, i, per últim, s'aconsegueix una subvenció —que fins ara no se n'ha parlat— per construir un pont, perquè resulta que al mig del procés hom s'adona que, és clar, si es fa una nova urbanització en aquell sector, no s'hi pot arribar sense un pont, i llavors resulta que de forma urgent, que també és absolutament excepcional en el temps que exigeix el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, de forma urgent i sense la condició, sense l'homologació d'urgent ja es concedeix la subvenció; l'homologació «urgent» ve posterior.

Per tant, tenim cinc, sis elements clau de molts altres, de moltes altres qüestions que es poden plantejar, que s'han fet absolutament malament, s'han fet de forma irregular, de forma —per dir-ho clar— absolutament impresentable. I jo diria que tot això no només és possible o només pot ser possible per la conjunció d'aquests factors: tràfic d'influències, tracte de favor vers l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló i una administració —com he dit abans— que es posa al servei d'un fi que no és, precisament, el de la construcció de cases de promoció pública, sinó que finalment s'aconsegueix que una persona s'enriqueixi de forma ràpida i segura. Jo diria que aquests són tres factors que han jugat un element clau en el tema que estem debatent.

Esquerra Republicana presenta unes conclusions, a tall d'això que els comentava, que afecten diverses institucions: cinc departaments de la Generalitat i l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló. Entenem que la Generalitat, el Govern de la Generalitat va actuar, va autoritzar de forma irregular aquest crèdit que els estava comentant; entenem que l'Institut Català de Finances va concedir un crèdit de 69 milions de pessetes de forma absolutament illegal. Per què? Perquè no es tenien els requisits, no hi havien els informes preceptius que es requereixen; no hi havien els informes del Departament

d'Economia i Finances ni el del Departament de Governació; ja s'ha dit, i en tot cas és bo recordar-ho: cap dels dos hi era i era absolutament preceptiu, absolutament preceptiu. I, a més a més, perquè resulta que la hipoteca o la garantia hipotecària que s'oferia era inferior al mateix crèdit.

Tots sabem d'empreses que van a sol·licitar crèdits a l'Institut Català de Finances, empreses del sector privat, i el cas dels ajuntaments amb l'Institut Català de Finances és un tema a part, que n'hauríem de parlar perquè també és un fet absolutament excepcional; però a les empreses, a totes es demana una garantia de tres o quatre vegades —dos, tres, si mal no ho recordo— superior al crèdit sol·licitat. L'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, que no posava en garantia els ingressos propis, sinó que posava en garantia un terreny que tenia un valor inferior al del mateix crèdit concedit. Una cosa que és absolutament espectacular.

Altres aspectes del Departament de Política Territorial, que ja n'he parlat... Un tema que encara no l'havia tret fins ara, que és com es pot aprovar una revisió anticipada si resulta que encara hi havien dos plans parcials per desenvolupar i una unitat d'actuació?

El mateix Ajuntament de Sant Pere de Torelló, que ha tingut un paper clau, sense el qual hauria estat absolutament impossible. Un, després d'haver estudiat tot l'expedient, es fa una mica la vida, o una mica la situació de com van anar els fets, i un, sense cap mena de dubte, va arribar a la conclusió que una part, que era el senyor Vilaró, havia d'oferir una cosa a una altra part, que era l'Ajuntament, i l'Ajuntament havia d'oferir una cosa a l'altra part. L'Ajuntament de Sant Pere oferia la requalificació; el senyor Vilaró oferia, en canvi, el que podia oferir, perquè posats a rumiar no hi ha res més que pugui oferir, que són influències, i per això es va fer. L'Ajuntament de Sant Pere de Torelló demanava —per què ens hem d'enganyar— una residència i les cases de promoció pública i, en canvi, l'altra part va actuar en favor de l'Ajuntament perquè tot això fos possible. L'Ajuntament, per tant, va actuar de forma irregular per adquirir la Riera després de la requalificació, que no ho podia haver fet abans; no va advertir la presència de llogaters i, a més a més, va permetre que una mateixa persona actués en diverses funcions.

El Departament de Governació, sense cap mena de dubte, també va actuar de forma irregular per incorporar una subvenció, la del pont, que no era considerada ni urgent i que, a més a més, la mateixa promoció en el moment de concedir-se la subvenció encara era de promoció privada.

I arribem al Departament de Benestar Social, el qual ha tingut un paper, sense cap mena de dubte, important, perquè apareix, com a mínim, al principi de l'operació i al final. Entenem que l'actuació, com a mínim, és negligent i arbitrària, entre altres coses perquè no l'entenem; és molt difícil poder-la comprendre, primer, perquè encara —com he dit abans— no se saben els fins als quals s'han de destinar aquests terrenys, i a més a més, amb la seva actuació, podem dir, econòmica o financera, que un terreny que en un moment determinat valia uns 45 milions de pessetes, finalment en paga 83. Per tant, també una actuació negligent.

És per tot això que al nostre entendre s'han de fer les següents valoracions polítiques —ja se n'ha comentat alguna, però és bo recordar-ho. Primer, que el president de la Generalitat, el molt honorable president Pujol, no tenia raó quan va dir que l'actuació de la Generalitat ha estat correcta; no ha estat, sense cap mena de dubte, correcte, ni de bon tros.

Segona, perquè la Generalitat ha permès..., d'acord que hi ha hagut una actuació amb cases de protecció oficial i probablement, no sé sap quins, hi hauran uns serveis socials, però el que sí que hi ha hagut en el substrat de tota aquesta operació és una especulació urbanística, i la legislació prohibeix de forma expressa a les administracions que es permeti l'especulació urbanística: que s'ha passat de 45 milions, que era la primera valoració que es feia, a 160; d'uns terrenys que no tenien comprador, a arribar a una plusvàlua de 160 milions de pessetes.

Tercera valoració: a tots els membres de la Comissió la veritat és que, sense cap mena de dubte, ens va envair en més d'una ocasió un cert neguit, perquè vam entendre, a partir d'explicacions que se'ns donaven, que hi han unes certes pràctiques habituals que són més o menys generalitzades a la Generalitat. Només deixar això aquí. Si no va ser un cas excepcional i, per tant, que són pràctiques en alguns casos, bàsicament en matèria urbanística, habituals, ai!, què pot ser d'altres casos i quina és realment la forma d'actuar global de la Generalitat?

Quart: existeix sense cap mena de dubte la confusió entre l'esfera privada i l'esfera pública. Jo diria que més aviat trobem la convergència d'interessos públics i privats, i aquests és un cas evident d'això.

Cinquena i última: al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no li queda cap altra opció que reprovar l'actuació de la Generalitat pel cas de la Riera, de Sant Pere de Torelló.

I per acabar, senyor president, permeti'm fer només unes reflexions. Dir que en tot aquest afer que avui tractem, al nostre entendre, ha fallat una mica, podríem dir, el sistema; ha estat impossible avançar en les denúncies des d'aquí el Parlament sense cap mena de dubte; només ha estat possible donar coneixement d'aquesta situació —com he dit abans— amb unes escoltes telefòniques que probablement qui les va prendre res tenia a veure amb la Riera i, evidentment, que res volia de bo al senyor Josep Maria Cullerell, que abans me n'he oblidat. En tot cas, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana agraeix, si més no, al senyor Cullerell que, si no arriba a ser per la seva petició —que és bo recordar—, la Comissió no s'hauria creat mai.

I per acabar, amb el tancament d'aquest cas, d'aquest Dictamen que avui es posa a votació, hem emulat sense cap mena de dubte aquesta Espanya tan convulsionada i que ara, a més a més, és «entranyable». Podem parlar realment, si valorem l'afer que avui tractem, d'un autèntic oasi català? Si aquest existeix, no serà tant per l'actitud dels respectius governs, sinó bàsicament per la responsabilitat de la majoria de l'oposició, si més no d'aquí.

I, per últim, permetin-me que tingui un record pel municipi de Sant Pere. Aquest municipi ha sortit realment perju-

dicat per l'esclat d'aquest escàndol; és una llàstima que aquest municipi ara sigui famós per aquest lamentable episodi; esperem i anhelem que Sant Pere de Torelló pugui refer ben aviat la seva imatge.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Al senyor Manuel Nadal li queden set minuts.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, li agraeixo els set minuts que em queden per explicar quina és la posició del Grup Socialista en el seu vot particular i al mateix temps posicionar-se respecte als altres grups.

El Grup Socialista ha tingut especial interès a mantenir un vot particular per expressar amb claredat quina és la seva posició, posició no barrejada, no contaminada amb les posicions d'altres grups; posició al mig d'extrems que nosaltres en aquests moments no compartim; una posició pròpia d'un partit de govern i que és alternativa al Govern de Catalunya, un partit que no es deixa embolicar ni per l'actual Govern ni per una «maranya» de l'oposició. No ens hem deixat embolicar, però tampoc hem embolicat la troca; per tant, una posició pròpia no barrejada amb els altres. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. MANUEL NADAL: Voldria posicionar-me sobre alguns dels elements dels altres grups que em semblen importants d'explicitar. El Grup Socialista, en principi, s'abstindrà en les votacions dels diferents grups, excepte en la proposta de dictamen de la majoria i en algunes de les resolucions d'Iniciativa per Catalunya. Votarem diferenciadament dos temes d'Iniciativa per Catalunya, diferents de l'abstenció, perquè ens semblen importants.

Un, és la proposta de portar la documentació d'aquest Parlament i les cintes —hi insisteixo, amb les cintes— als fiscals. Nosaltres no ens oposem que la documentació vagi als fiscals; per altra banda, aquest tema ja està en discussió judicial; per tant, suposo que tots els elements que puguin contribuir des del punt de vista judicial a aclarir-ho, doncs, seran presents en la discussió jurídica que es produeix. Però ens sembla que si hem fet una comissió d'investigació, que era secreta, enviar aquestes cintes perquè siguin públiques pot produir que algun dia aquest Parlament hagi de lamentar haver pres aquesta decisió, perquè, segurament, no podríem fer mai més cap comissió d'investigació secreta. Per tant, tot i compartint que els delictes han de ser aclarits per la justícia, nosaltres entenem que la justícia ja reclamarà a aquest Parlament aquells documents que cregui que són rellevants, i jo crec sincerament que les cintes han de continuar estant dipositades en les mans del nostre molt honorable president.

Per altra banda, voldria insistir també en un posicionament, que és sobre la possibilitat de la continuïtat dels treballs d'aquesta Comissió. Jo crec que si veritablement el que volem és la moralització de la vida pública catalana i volem aclarir els fets, el que cal és que aquests fets que ja han estat debatuts, estudiats pel dret, pel revés, finalment es tanquin d'una manera i es pugui procedir a aclarir altres fets si és que n'hi han. Jo crec sincerament que respecte al tema

de Sant Pere de Torelló els elements han estat massa temps sobre la taula i segurament —si em permeten— ja comencen a fer massa mala olor. Permetin que els digui amb tota contundència que cal que estirem la cadena, que aquests elements passin a la depuradora, que es depurin responsabilitats, responsabilitats polítiques avui i aquí, i els tribunals que decideixen les responsabilitats legals que hi puguin haver. Per tant, ens sembla que continuar amb la discussió d'un tema tan debatut només seria contribuir a contaminar l'opinió pública amb elements que ja coneixen amb escreix.

Dit això, quin és el vot del Grup Socialista, el vot particular? En els fets comprovats voldria insistir sobre els dos primers fets, que són el que en diem nosaltres l'interès del senyor Vilaró i la confusió permanent entre l'interès privat i l'interès públic. Sobre l'interès del senyor Vilaró hem volgut que quedés en la nostra proposta de resolució, en la part de fets rellevants, unes cartes que demostrin que el senyor Vilaró i l'Ajuntament tenien una correspondència si més no sospitosa; la primera carta que tenim aquí és una carta de l'alcalde que diu que s'ha assabentat que els hereus del senyor Vilaró volen vendre la finca, i una segona carta, també del senyor Vilaró, que és l'allegació que fa en el moment de modificació de les normes de Sant Pere de Torelló dient que estan en converses amb l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló i, per interès mutu, per la possibilitat d'implantar una residència, etcètera, sollicita que es requalifiqui aquesta finca de la Riera. I més endavant una altra carta, que a nosaltres ens sembla molt important que consti, que és de la senyora Adelaida Lozoya, que és la dona del senyor Vilaró, que diu que s'ha assabentat per notificació de l'Ajuntament, que en una part d'aquella finca s'hi podran fer cases, i que allò que valia 3 milions de pessetes li fa una oferta —ella en diu una opció de compra, però és una oferta de venda— de 90 milions de pessetes. Queda clar que hi ha un interès de l'Ajuntament i del senyor Vilaró, interès mutu; l'Ajuntament vol fer uns equipaments i el senyor Vilaró vol fer uns diners. Però l'Ajuntament, veritablement, s'hi posa molt bé i actua confonent sempre quin és l'interès municipal i quin és l'interès del senyor Vilaró, perquè —com veiem més endavant i així queda reflectit en les actes de la Comissió— resulta que el Pla parcial de la Riera, que és d'iniciativa privada del senyor Vilaró, qui el redacta és l'arquitecte municipal. I aquella allegació que parla de l'«interès mutu» que els deia, doncs, resulta que el senyor Vilaró ens va dir que havia estat redactada pel mateix Ajuntament. Hi ha un interès mutu que, per tant, voldríem ressaltar. La responsabilitat inicial, la primera, les greus irresponsabilitats, són municipals. El tema de la requalificació de la finca ha estat àmpliament explicat; el tema de les irregularitats en el procediment urbanístic també, i del tema de Benestar Social, jo voldria destacar que és incomprendible que Benestar Social avalés el crèdit sense saber quin ús tindria aquesta finca, estant en discussió aquest ús de la finca. I avalant una finca, un crèdit de 69 milions de pessetes, quan els deien que es podia comprar per 59, i, finalment, com que l'Ajuntament no paga,

n'ha de pagar més de 83. Per tant, aquí ens sembla que hi ha hagut un error del Departament de Benestar Social que el mateix conseller ha reconegut. Per tant, em sembla que hem de destacar aquest error important del Departament de Benestar Social.

Quines són les conclusions finals, per tant, del Grup Socialista? Que hi ha greus anomalies i provades irregularitats en l'actuació de l'alcalde i l'arquitecte municipal de Sant Pere de Torelló, i la intervenció del senyor Vilaró; que el Departament de Política Territorial ha tramitat l'expedient de manera anòmala i irregular; que el Departament de Benestar Social ha actuat de manera dubtosa, atípica i inexplicable i que, dels treballs d'aquesta Comissió, en deduïm que l'assumpció de la responsabilitat política pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Josep Culler, en presentar la seva dimissió, ha estat valorada per aquesta Comissió com a necessària; ho he dit, ens sembla necessària, malgrat que en la documentació examinada, amb base al marc legal vigent no apareix constància de la seva intervenció directa.

El Grup Socialista –ho he dit als inicis de la meua intervenció– ha actuat sense odi, sense amistança, sense ira i sense misericòrdia, i no podem atribuir més responsabilitats que aquelles documentalment comprovades, i no podem fer fantasies, i no podem especular amb preteses intervencions de mans negres si no les hem pogut comprovar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar aprofitant les paraules de l'orador que m'ha precedit de forma immediata, quan ens explicava que el seu Grup procedia sense ira, sense misericòrdia..., però jo voldria dir, si m'ho permet, senyor Nadal, que ha procedit vostè –almenys ara– amb sentit de l'humor considerable. Perquè, és clar, vostè ha començat el seu discurs –ho han vist, senyores i senyors diputats– fent-me una al·lusió personal a mi, dient «quan vam fer la creació de la Comissió el senyor Escudé tenia dubtes sobre l'eficàcia de les comissions, ara ja no en deu tenir», m'ha vingut a dir. Home, realment, senyores i senyors diputats, em sembla que vostès en són testimonis privilegiats; vostès ens han sentit a tots. Vostès han trobat que lligui res del que hagi dit jo, en primer lloc, i el que han dit els meus il·lustres contradictors? És que hem estat a comissions diferents? Vostès m'han deixat com un sant llàtzer, eh? Vostès, alguns de vostès, han dit fins i tot que votarien en contra –més d'un ho ha dit– dels fets que diu el Dictamen de la Comissió. Jo he explicat, en començar, que els fets rellevants eren opinables, que, per part nostra, no tots els que apareixen en la relació creiem que tinguin la consideració de rellevants, però que hi són, ho vam acceptar, i en Comissió vam transaccionar amb el Grup Popular i amb el Grup Socialista una pila de fets rellevants que apareixen aquí, malgrat que, després, per raons de coherència del text, s'han tornat a reproduir dintre dels vots particulars, i que –em sembla que ho va dir el senyor Nadal–

són fets realment incontrovertibles, perquè, és clar... A tall d'exemple, el primer fet rellevant, què diu?, aquest que diu que es votarà en contra: «La finca objecte d'anàlisi constituïa inicialment una unitat registral de la qual era titular el senyor Joan Vilaró i Castelltort; la finca fou dividida en dues porcions...» Això es votarà en contra, perquè això és inacceptable! Home, si no som capaços ni de fer això –algun grup ho ha dit, que votarà en contra dels fets rellevants del Dictamen..., i pot ser més d'un. Bé, aleshores, és clar, partir de la base que la Comissió ha anat bé, em sembla que realment és un excés d'optimisme. Perquè, és clar, de fets rellevants n'han sortit molts, jo he explicat abans que, de fets, n'han sortit centenars, de fets, i el criteri de considerar rellevant una cosa o no, doncs, és un aspecte subjectiu. A mi em perdonaran, però moltes coses de les que s'han dit no em semblen rellevants; altres coses, moltes, ja hi són. Si vostès repassen els fets rellevants que figuren en l'apartat novè i que espero que després, amb el vot màxim possible, rebin el suport de la cambra, doncs, ja es diu, és clar, no es diuen tots els detalls, tot el que es vol dir de les dates..., en alguns casos sí, o quantitats, en alguns casos sí.

Altres afirmacions que s'han fet aquí, dintre de «fets rellevants», per part dels meus companys de Comissió, són afirmacions que han estat negades pels declarants, i ho trobo molt legítim, molt just, que els representants dels grups vulguin continuar mantenint el pre-judici, em temo, que abans de començar la Comissió ja sabien el que hi volien anar a trobar. I que, ho hagin trobat o no, diuen «no, és que ha passat això!». Però és que hi ha coses d'aquestes que s'han negat. El tema de la segona exposició al públic, l'hem comentat i apareix a la conclusió, i es diu: «es votarà en contra de les conclusions». Això és una incongruència, això és una contradicció.

I fins i tot, o per acabar aquesta valoració de fets, amb un afany de transparència, de l'aplicació de la lògica, hi ha alguns fets amb els quals jo no estic d'acord, que reconec que podrien ser vàlides algunes de les interpretacions que s'han fet; són plausibles, però el fet que la interpretació possible, una interpretació possible d'un fet pogués existir, això, òbviament, ni en lògica, ni en dret, ni en res, exclou que hi hagin altres, perfectament vàlides i diferenciades, interpretacions de signe molt divers. Com saben, en el terreny judicial, per poder dir que una cosa és d'una manera s'ha de fer una provació tal que no hi càpiga cap altra alternativa possible, perquè és que, si no, no hi ha una base.

I, ja que parlem d'aspectes jurídics –potser és una deformació professional–, realment, aquesta Comissió, com totes les altres que fins ara s'havien creat, m'ha produït una angouxa considerable, perquè, és clar, si vostès –sí, sí, vostè també, senyor Rodri, si hagués vingut a la Comissió anterior, vostè també ho hauria pogut observar–, doncs, si vostès, senyores i senyors diputats, participessin en els treballs d'una comissió d'investigació, veurien que les mínimes garanties processals de qualsevol país civilitzat no s'han observat. I diran: «Oh, és que no és jurídic, és polític.» Oh, bé, però és que això es transforma en un..., s'ha parlat de «fets

provats», a la Comissió s'ha utilitzat el llenguatge judicial continuadament; hi ha companys meus de comissió que han actuat de part, de fiscal, de magistrat instructor, i encara bo que ara no es vulgui actuar de magistrat final, perquè es demana que es passi al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Però, creguin-me, unes declaracions dels compareixents –i trobo molt bé l'acord de la Mesa en el sentit aquest– que no eren unes preguntes formals i rituals, sinó que era una conversa, com una tertúlia, per fer-ho més fluid, entre els companys i els declarants, sense cap assessorament jurídic, sense poder destriar, en molts casos, davant d'una retòrica grandiloqüent, què és el que exactament es preguntava.

Bé, en definitiva, no voldria posar-me transcendent –aquí hi ha hagut molta discussió sobre el que és transcendent o no transcendent–, però, evidentment, jo no puc oblidar, a part la formació jurídica, que fins i tot la Declaració universal dels drets humans, a l'article 11 diu que ningú pot ser condemnat sense el degut procés, i aquí, de «degut procés», no n'hi ha hagut en absolut, no hi ha hagut cap garantia per als declarants. Fins i tot s'ha arribat a dir, d'un senyor, el senyor Canals, «és això, és allò», un ha dit «no, és incompatible...», l'altre, «felicitem un funcionari perquè ha dit que era incompatible». Escolti, com s'ha explicat per part d'algú, aquest senyor Canals va venir i va dir: «Escolti, jo tinc dues querelles criminals, jo tinc un conflicte deontològic en la comissió corresponent del Col·legi d'Arquitectes i, per tant, jo a vostès no els explico res.» I només amb aquesta informació i explicacions contradictòries, i diverses, i variades d'altres persones es dona com a fet provat, que es diu, que aquest senyor és incompatible. Probablement ho és, possiblement ho és, plausiblement ho és, però jo no donaré mai el vot a dir que, del que ha fet la Comissió es desprèn que aquest senyor sigui incompatible.

Bé, no m'estendré més en els fets perquè, en definitiva, el que importa són les conclusions, em sembla a mi. I aleshores repassem-les breument. Conclusions del Grup Popular; bé, poca cosa hi puc dir, perquè les conclusions, com ha explicat el senyor representant del Grup Popular, el senyor Ros, doncs, ell considera que hi ha hagut incorreccions administratives i polítiques del Govern de la Generalitat; val a dir que aquí, si no em falla la nota que he pres, el representant d'Esquerra Republicana, amb el foc que portava de crítica, ha reprovat la Generalitat; vol dir que ja és cosa molt considerable. Bé, la fórmula «incorrecció», òbviament, és més suau que la d'«irregularitat», però nosaltres, comprendrà, senyor Ros, que no la hi acceptem, perquè si partim de la base de circumstàncies poc usuals, que per trobar consens diem «anomalies no transcendents», no li podríem acceptar aquesta incorrecció administrativa i política, perquè, en tot cas, el que han sortit són petites diferències, característiques poc usuals d'activitats, de documents, de certificats, de dates, de documents administratius; d'incorrecció política no n'hem vist per enlloc.

Així com la segona: la «negligència» de l'Institut Català de Finances; nosaltres, sincerament, no la veiem per enlloc,

com ja he explicat. Així mateix, en relació amb el Departament de Governació, el Departament de Benestar Social i el de Política Territorial, que són els apartats tercer, quart i cinquè d'aquestes conclusions del Grup Popular. I finalment tampoc hi veiem aquesta «incorrecció» tot i que vostè sap perfectament que han aparegut discrepàncies, fins i tot en numeració de registres, etcètera, però, és clar, això no són unes incorreccions administratives i polítiques de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló. Perquè, és clar –i em perdonaran, senyores i senyors diputats–, aquí, a Sant Pere de Torelló hi ha una pregunta que ningú ha fet; s'han fet moltes preguntes, hi ha preguntes que no tenen resposta, hi ha preguntes com «hi ha una mà negra, hi ha d'haver una mà negra...», ho han dit diversos oradors. És clar, jo no puc defugir una cosa: Sant Pere de Torelló és un municipi com n'hi ha tants d'altres a Catalunya, i a Sant Pere de Torelló hi ha alternatives polítiques diferenciades, hi ha interessos materials diferenciats, hi ha un ajuntament democràticament elegit i ratificat en una votació popular. I aleshores –em sembla que no descobriré cap secret–, d'aquí a unes poques setmanes hi ha unes eleccions. I aquí hi ha una tensió política, en aquest municipi, com hi és en tants. Un detall, perquè no es digui que jo també faig declaracions o afirmacions sense base, un fet que diran vostès que potser és poc transcendent, però en aquesta línia del que deia el senyor Nadal, de la hipòtesi i les elucubracions, jo també faig una elucubració. Miri, un detall ben curiós, tots aquests senyors que han intervingut, durant tots els treballs de la Comissió, disposaven d'un dossier en dos volums, de tapa verda, amb fotocòpies de documents i comentaris lliurats per una determinada organització de Sant Pere de Torelló; tots, excepte jo. Per tant, jo també podria fer elucubracions que aquí, doncs, aquesta mà negra és purament una pugna, potser molt incorrecta –aquí sí que podríem parlar d'incorrecció–, una pugna política en un municipi del nostre país.

Per anar avançant, Iniciativa per Catalunya. Iniciativa per Catalunya presenta catorze resolucions. La primera en la línia aquella, la vena *iocandi* del senyor Nadal, diu que «constata la importància de les comissions d'investigació, com ha quedat demostrat», i es compromet a posar en marxa noves comissions parlamentàries. Ho trobo molt bé, però, senyor Farrés, no compti amb el meu suport per a crear noves comissions d'investigació. Ja ha vist vostè el que ha passat en aquesta Comissió, que ha dit molta gent que hi havia consens, hi havia diàleg, «hem actuat molt bé tots plegats», imagini's si no arribem a actuar bé tots plegats.

La segona conclusió parla de «la destrucció d'un paratge natural de valor ecològic reconegut». Vostè ni n'ha parlat; d'on surt que hi hagi un valor ecològic reconegut d'un paratge de les Famades? No ha sortit per enlloc!

La tercera «constata l'existència de nombroses irregularitats administratives», encara que en la seva espectacular intervenció que, dialècticament, és de la màxima lluisor possible, vostè s'ha oblidat de dir que en la conclusió tercera, que vostè ha defensat, que comença així, hi ha també un apartat que diu: «Probablement, molts dels actes examinats

individualment són correctes.» Aleshores, de què ve aquesta estripada general que vostè ens ha fet?

La quarta: «posar a disposició del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tot el que s'ha fet». O sigui, som com uns *correvediles* del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; potser valdria més això!, que no ho votarem, tampoc, com molt assenyadament han manifestat, almenys, altres grups. Perquè, és clar, en els treballs de la Comissió tota aquesta concatenació de papers diversos, quasi judicials de molts membres de la Comissió, al final em creia que anàvem a restablir els tribunals populars. Però, bé, nosaltres no entenem que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pugui fer res d'aquesta documentació nostra. (*Remor de veus.*)

Cinquena, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, cinquena, cinquena. Potser m'he passat una miqueta (*riallles*), però, bé, qui es doni per alludit... Cinquena; es diu: «Felicitat públicament...» –i ho ha explicat, això sí que ho ha explicat el senyor Farrés, ha tingut sempre molt interès en això, felicitar dos funcionaris, però molt bé. Vostès creuen que les comissions d'investigació tenen per missió fer aprovar pel Parlament que felicitin uns funcionaris, que, al cap i a la fi, el que han fet és complir les seves obligacions com ells han cregut i que tenen una gràcia, que és que en algun aspecte d'aquests informes coincideixen amb el parer del senyor Farrés.

La sisena: «Posar en coneixement de la Comissió de Deontologia Professional la triple condició del senyor Canals.» És una petició de principi, jo ho he vist escrit a revistes d'aquestes geomètriques de què parlava algun dia, però ja he explicat que això de la Comissió no ha sortit. I, en tot cas, no cal, no cal, com saben tots vostès perfectament, posar-ho en coneixement de la Comissió de Deontologia perquè ja hi és; aquesta qüestió ja hi és i allà s'està discutint.

La setena és reprovar l'actuació de diferents departaments de la Generalitat, que posa de manifest una concepció clientelar de l'Administració de la Generalitat: Benestar Social, perquè ha actuat malament en la concessió d'aval; el Departament de Política Territorial, perquè mai s'ha complert el tràmit d'exposició al públic, no s'ha fet la segona... Bé, ja ho hem discutit, en definitiva, abans. Totes aquestes reprovacions lògicament, en funció del que he explicat en fer la defensa de les conclusions que en aquests moments formen part del Dictamen i que espero que, malgrat tot, tots vostès vulguin votar, doncs, discrepem totalment en la valoració que es fa.

La novena està en aquesta línia que dèiem de la mà negra, la conspiració. Jo trobo molt bé, senyor Farrés, i vostè en Comissió, fins i tot, ens va il·lustrar amb uns diagrames en una pissarra d'aquesta línia que hi ha una o més, diverses persones que han advocat de manera simultània i concertada, etcètera. Però aquí de prova no n'ha sortit cap.

La deu. Aquesta la deu és un poema, sincerament. I ara ja entrem en un dels temes que, curiosament, quan van començar els treballs de la Comissió, jo, jo –i perdonin que personalitzi– em sembla que era l'única persona que al-

menys en públic parlava sempre de la «Comissió d'Investigació del Procés Administratiu i Urbanístic de Sant Pere de Torelló», perquè tota la resta, començant per molts de vostès i acabant pels mitjans informatius, en deien «la Comissió Cullell». S'ha recordat –Esquerra Republicana ho ha dit– que només es reconeix al senyor Cullell un mèrit: haver advocat per la creació d'aquesta Comissió d'Investigació per ser eximit, i que ells diuen: «No l'eximirem.» Després ja en parlarem.

I bé, aleshores, què diu el senyor Farrés? Perdó, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, què diu? Que la Comissió no va tenir com a objectiu l'aclariment de la relació de causalitat entre els fets..., i el senyor Cullell. Per tant, celebri molt aquest punt de vista, però em sembla que és compartit en aquests moments per molt poca gent i al llarg dels treballs de la Comissió i prèviament –em sembla que ha sigut el senyor Nadal que ho ha explicat–, aquí va néixer de sengles propostes contradictòries i alternatives de creació de comissions que, precisament, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió demanava que estudiéssim les cintes i es va fer un compromís, però sempre –hi insisteixo– des de la perspectiva aquesta. Però bé, aquesta és una cosa menor, però sí que trobo estrany el final d'aquest número 10: «aquesta limitació ha impedit fins ara poder definir-se sobre aquesta relació». Escolti, senyor Farrés, ja suposo que vostè, doncs, no ho sé, amb la lògica escolàstica no hi estigui d'acord, però almenys amb la lògica de Russell o de Wittgenstein sí que hi deu estar d'acord. Llavors, amb qualsevol lògica, sigui matemàtica o sigui tradicional, és evident que aquesta crítica que fa vostè, i perdoni'm, em sembla que no es pot..., no és congruent. Perquè, que quedi clar, si en el Dictamen o en qualsevol altre vot particular, algú digués: «Dels treballs...», millor dit, digués, més clarament encara: «El senyor Cullell no ha tingut cap intervenció en res relacionat amb Sant Pere de Torelló», aleshores sí que trobaria raonable que vostè digués: «com que jo vaig demanar» –trencant aquell consens que hi havia, però bé– «unes altres compareixences, jo vaig demanar continuar treballant la Comissió, mentre no se'm doni raó de tot això, jo no puc acceptar aquesta declaració». Però és que no és aquesta la declaració que es fa i la que fa tothom, i que és una declaració ben objectiva.

Què diu la conclusió tercera del Dictamen? Què diuen algunes altres conclusions, la setena primera d'Esquerra Republicana, o una part de cap al final de la quarta socialista? Que dels treballs de la Comissió no ha sortit res que impliqui el senyor Cullell en aquest tema, ni de les declaracions ni dels documents. Ja en aquesta línia una mica teatral, que, més o menys, han anat utilitzant tots, doncs, jo desafio, repeto a qui vulgui de tots vostès que si nega aquest fet que em digui a quina declaració, a quin fascicle, a quin foli –perquè ha sortit aquesta expressió, foli–, de tota la documentació surt aquesta... Si no és així, per què no es pot votar això?

L'onze: ampliar el mandat de la Comissió. Això, els que tenim ja, a part de l'edat, una experiència llarga en comissions d'investigació, sabem que forma part del manual del perfecte negociador. Això ho vaig dir, si ho recorden, en

Comissió: al final vostès demanaran ampliació –perquè ha passat sempre–; des de l'oposició no n'hi ha prou, anar fent xup-xup el tema, arriba un moment que s'acaba. Aleshores sap greu, i, doncs, anem continuant investigant! Evidentment, no hi estarem d'acord.

Dotze: constata que l'Administració de la Generalitat no funciona correctament. Home, nosaltres, evidentment, discrepem d'això; els fets... Fins i tot vostè s'ha meravellat que funcionés tan bé! (*Rialles.*) Per tant, no hi estem d'acord.

Quant a la tretze –que vostè tampoc n'ha parlat–: hi ha fet una referència una mica el·líptica, em sembla recordar, el senyor Morera, però, és clar, vostè no ha defensat, suposo, les resolucions d'Iniciativa, diu: «Insta que es comprovi si els habitatges que actualment es construeixen a la zona de les Famades compleixen els requisits establerts legalment.» Això em sembla que no formava part dels treballs de la Comissió, però bé, jo recordo que legítimament el senyor Farrés va fer una llarga interrogatòria i una sèrie d'elucubracions sobre els metres quadrats i descomptava el garatge i hi posava una terrassa; bé, em sembla que això no forma part... Però bé, en definitiva, ni se n'ha parlat i suposo que no deu ser important.

I, finalment, per acabar amb les resolucions d'Iniciativa, de la número 14 tampoc se n'ha parlat, però ja em diran vostès, senyores i senyors diputats, si a alguna intervenció, si a algun aspecte hi veuen qualsevol «concatenació de causalitat», que deia el senyor Farrés, que la finca, la masia de la Riera es destini a escola de la natura.

El Grup d'Esquerra Republicana diu: «El Govern de la Generalitat va autoritzar de forma irregular...», ja hem explicat que no.

La segona, que «l'Institut Català de Finances va concedir un crèdit de forma illegal»; s'ha afirmat «illegal», nosaltres no hi veiem aquesta illegalitat.

La tercera: «El Departament de Política Territorial i Obres Públiques va actuar arbitràriament.» Això també en Comissió el senyor Morera, avui ho ha fet menys, però ja va explicar el que havia de fer-se allà i, és clar, fins i tot amb arguments demogràfics, perquè ens va fer totes unes valoracions del creixement o no-creixement de la població; si era bo o no, si el lloc, i avui n'ha parlat, que si havia de ser en aquell lloc o en un altre... Jo recordo, i suposo que no és revelar cap secret, que un dels declarants, el senyor Solans, que tothom estarem d'acord que, ho farà bé o no ho farà bé, però que és l'home que coneix més la topografia de Catalunya, doncs, li va fer una resposta al senyor Morera que li anava explicant on era el turonet i on hi havia el desnivell de dos metres i no sé què més... Per tant, ara que nosaltres tranquil·lament diguem que va actuar arbitràriament perquè no s'havia de fer allà sinó en un altre lloc, ens sembla totalment incongruent. «L'Ajuntament de Sant Pere de Torelló va actuar de forma irregular...», el senyor Morera potser sap més coses que jo, però jo no li veig aquesta irregularitat. Anomalies administratives, d'acord; anomalies administratives, d'acord, però també un dels fets que diu el senyor..., que diu, perdó, el Grup d'Esquerra Republicana, diu: «és per

permetre que una mateixa persona actués en el mateix expedient d'arquitecte particular, d'arquitecte municipal...» Tot això està per demostrar; possiblement és així, no li ho nego, senyor Morera, però això no ha aparegut, com ja hem explicat abans, dels treballs de la Comissió.

«El Departament de Governació» –la cinquena– «va actuar en el cas de la Riera de forma irregular...», etcètera. Tampoc hi estem d'acord.

I, finalment –no cal dir-ho–, «el Departament de Benestar Social va actuar de forma arbitrària i negligent». Em sembla que en els fets que estan recollits en el Dictamen, doncs, queda clar l'activitat, l'actuació del Departament de Benestar Social. Precisament, la seva actuació és una garantia per a l'erari públic davant d'un ajuntament, que en el seu legítim dret a la seva capacitat d'autogovern, no estava plenament d'acord amb el Departament de Benestar Social sobre quines activitats s'hi havien de portar a terme. I, aleshores, es fa la cautela de no donar una subvenció, de no donar un ajut sinó de tenir la possibilitat de poder-ho obtenir. I això, com hem explicat, és, no diré «el prec», és la consideració que es fa en la conclusió primera de les que apareixen en el Dictamen.

La setena, hi estem d'acord, en la primera part, quan diu que «dels expedients examinats i de les declaracions formulades no es desprèn cap responsabilitat directa respecte al senyor Josep Maria Cullerell». Nosaltres hi estem plenament d'acord i el que no trobem coherent és que després de manifestar això, s'ha explicat, si no ho recordo malament, que es votarà en contra del mateix text quan apareix en el text del Dictamen. Dóna la sensació que els fets no són reals o irreals, són bons o dolents en funció de qui ho digui. N'hi ha prou que Convergència i Unió digui una cosa; malgrat que després, en aquest cas Esquerra Republicana, digui el mateix: no ho pot votar.

El senyor Morera diu: «Sí, després hi ha un segon apartat que diu una altra cosa.» Molt bé, pot dir moltes coses, per tant, el seu legítim dret té, com jo tinc el legítim dret que si, com ha semblat de la intervenció del senyor Morera, que no està disposat a votar la tercera de les conclusions que, en principi apareixen en el Dictamen, doncs, que mantindrà les seves..., doncs, amb la mateixa legitimitat, nosaltres demanarem i des d'ara ja demano, senyor president, que en el moment de posar a votació aquest apartat primer de la conclusió número 7 del Grup d'Esquerra Republicana, es voti de forma separada, perquè, òbviament, per congruència amb la nostra conclusió, nosaltres hi votarem a favor.

Finalment, les conclusions socialistes, que són quatre. La primera constata «greus anomalies, provades irregularitats en relació amb l'alcalde» –que aquí no se n'ha parlat de l'alcalde, per part del Grup Socialista– «i amb l'arquitecte municipal». Bé, el *Diari de Sessions* ens ho dirà, qui té raó. Evidentment, pel que hem explicat del dret i del revés, nosaltres no hi estem d'acord.

En l'apartat segon, «la forma anòmala i irregular i amb una celeritat inusual», i ara no voldria fer el que van fer els consellers corresponents quan en comissió van estar expli-

cant noms curiosament relacionats amb colors polítics determinats d'activitats molt similars o anàlogues a aquesta celebritat inusual. Per tant, hi estarem en contra. Més perquè aquesta segona conclusió socialista acaba dient que «calen prendre mesures personals i administratives», si no hi ha res irregular entenem que no cal actuar.

En la tercera es fa la mateixa consideració en relació amb Benestar Social. Ens hi estendrem poc perquè sempre em sembla que tots hem pogut constatar que les relacions del Grup Socialista amb el Departament de Benestar Social van més enllà de les paraules, més aviat una qüestió de química, eh?, que no hi ha una sintonia, i, per tant, en definitiva, a parlar d'«actuació imprudent, errònia, utilitat molt dubtosa», òbviament, nosaltres no hi estem d'acord.

I, finalment, senyor president, en la quarta i última, nosaltres no estarem d'acord amb la primera part: la decisió de dimitir un càrrec públic és una decisió que li correspon a ell i en tots els casos, pels motius que sigui, nosaltres, tots nosaltres l'hem de respectar, i, per tant, ens sembla que ni com a comissió ni com a ple ho haguem de valorar i sobretot dient que és necessària, perquè, és clar, una dimissió necessària implica una culpabilitat que nosaltres neguem i que els fets, tots els fets, tots els fets que ha examinat la Comissió constaten que no ha existit cap participació, com nosaltres sempre hem tingut entès. I per això també, ja que el senyor Nadal –m'ha semblat entendre–, doncs, no votaria favorablement les conclusions que avui apareixen en el Dictamen, en aquests moments, també per coherència, fent el mateix que he fet abans amb el Grup d'Esquerra Republicana, demanaria, senyor president, que, a l'hora de les votacions, de la conclusió quarta, se'n desprengui el concepte, la frase següent, que va des de «de la documentació examinada» fins a «intervenció», perquè nosaltres, òbviament, la voldríem votar a favor, perquè seria en certa manera, si us plau per força, una transacció que, molt lògicament i molt correctament, ja ens va acceptar en Comissió el Grup Popular.

Per tant, en definitiva, aquesta és la posició negativa, amb aquestes dues excepcions, a la totalitat de fets i de conclusions dels altres grups, i, per tant, senyor president, per part nostra, només demanaríem aquestes dues petites votacions separades.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a les votacions. Votarem primer els vots particulars.

El vot particular del... (El Sr. Morera demana per parlar.) Digui, digui.

El Sr. MORERA: Demano la paraula atenent a les últimes explicacions del portaveu de la majoria, en el sentit que si passem o procedim a votar els vots particulars, es podria produir que el Grup de la majoria –que està, per cert, en tot el seu dret de fer-ho– pogués votar un punt separat de les nostres conclusions, de les nostres propostes de conclusions, i nosaltres el que recordem –ja ho he dit, em sembla que ho

he dit en dues ocasions, ho vaig dir vint-i-cinc vegades, si mal no recordo, una més amunt o una més avall, a la Comissió– és que en el punt 7 nostre el primer punt i el segon punt són indestriables, amb el benentès que hi ha una mateixa unitat argumental. Només recordar-ho i deixar a disposició de la seva consideració la qüestió aquesta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ja sap que la presidència sempre fa votacions separades, sempre que ho demanin els grups, ara bé, si hi ha un grup que demana que no se li voti..., doncs, em sembla que l'altre grup no s'hi encaparrarà... (Remor de veus.)

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president. Jo crec que el dret que té cada grup a demanar la votació separada no pot ser obstaculitzat per un altre grup que digui que ell no hi està d'acord. Cadascú és lliure de votar com vulgui. El Grup d'Esquerra Republicana, o el grup que sigui, pot votar repetidament el mateix text: no és cap problema; el problema és per a nosaltres, que estem d'acord amb un apartat i no estem d'acord amb l'altre. I, per tant, és el tema –com ha apuntat el senyor president– que des que el Parlament és Parlament s'ha fet així: quan s'han demanat votacions separades, fins i tot de paraules aïllades, no hi ha hagut mai cap problema... (Remor de veus.) Deixant clar, deixant clar, senyor Morera, com vostè ha expressat –vostè diu que vint-i-cinc vegades; jo les vaig comptar i em sembla que només eren dues o tres... (veus de fons), matem-ho amb cinc?, matem-ho amb cinc–, doncs, que vostès consideren indestriable el tema i que vostès..., i llavors entraria, si em perdona, en la crítica de la lògica que utilitza, que vostè considera que d'un senyor no surt res, mentrestant, diguem, que surti d'un altre..., mancat de base lògica. Però, bé, en definitiva, vostè ha manifestat que per a vostè és indestriable. Perfecte. Però per a nosaltres és destriable perfectament, gramaticalment, dialècticament, lògicament és destriable, i, en definitiva, el president de la cambra és el que decideix si es pot fer una votació separada o no.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Procedirem com sempre, si no és que el grup que és propietari de les conclusions renuncia a aquesta conclusió, i llavors no hi ha problema de cara a la votació separada. (Pausa.)

El Sr. MORERA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Escolti, senyor Morera, quan arribem a les conclusions, al vot particular d'Esquerra Republicana, llavors farem els aclariments pertinents, eh? (Remor de veus.)

Ara estem al Grup Popular. Hi ha alguna votació separada? (Pausa.) Doncs es voten conjuntament les conclusions del Grup Popular, quant al seu vot particular, eh?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest vot particular ha quedat rebutjat per 5 vots a favor, 64 en contra i 43 abstencions.

Vot particular del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la presidència té anotades dues votacions separades, són els punts 4 i 7... (El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.) Senyor Nadal?

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, el Grup Socialista voldria votació separada del punt 4, només del paràgraf que diu «incloses les cintes enregistrades en les compareixences», del punt 7 en la seva globalitat, i del punt 11 en la seva globalitat.

El Sr. PRESIDENT: Als altres grups els va bé aquesta votació separada? *(El Sr. Morera demana per parlar.)* El senyor Morera?

El Sr. MORERA: Sí, bé, la 4 també, però diríem que la 10, si us plau, també, votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. MORERA: La 10, la 4 i la 10.

El Sr. PRESIDENT: Però conjuntament aquests daixò o no? Conjuntament amb les que ha dit el Grup Socialista? *(Pausa.)* La 4, no.

Bé, en primer lloc, votem, de la 4, els particulars que ha dit el senyor Nadal.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests particulars del punt 4 han quedat rebutjats per 7 vots a favor, 92 en contra i 14 abstencions.

Es vota la resta del punt quart.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta del punt quart ha quedat rebutjat per 7 vots a favor, 64 en contra i 41 abstencions.

Es vota el punt 7. Poden anar conjuntament 7, 10 i 11? *(Pausa.)* No. Doncs, el punt 7.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El punt 7 ha quedat rebutjat per 15 vots a favor, 92 en contra i 5 abstencions.

El punt 11.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El punt 11 ha quedat rebutjat per 14 vots a favor, 92 en contra i 6 abstencions.

El punt 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt 10 ha quedat rebutjat per 6 vots a favor, 64 en contra i 41 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'extrems del vot particular d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de punts del vot particular del Grup d'Iniciativa per Catalunya ha quedat rebutjat per 15 vots a favor, 64 en contra i 33 abstencions.

Passem ara a votar el vot particular del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor Morera, té la paraula.

El Sr. MORERA: Sí, senyor president. El tema que havíem deixat abans: bé, nosaltres creiem que la proposta que fa el Grup de Convergència, que és possible, segons sembla, però que al darrere hi ha una mena de tergiversació interessada, que desvirtua, sense cap mena de dubte, l'esperit de la proposició, i entenem que, si això s'elimina, la veritat és que la conclusió, la proposta de la conclusió no tindria massa sentit. És per això, i entenent que la proposta genèrica, ni que sigui en el seu esperit, és recollida en alguna altra proposta d'algun altre grup, el Grup d'Esquerra Republicana, sobretot tenint en compte aquesta possibilitat, retiraria el punt setè de la seva conclusió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, queda retirat, i se sotmeten a votació conjuntament tots els punts del vot particular d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest vot particular ha quedat rebutjat per 15 vots a favor, 64 en contra i 33 abstencions.

Passem ara a la votació del vot particular del Grup Socialista. Hi ha, em sembla, alguna petició... *(El Sr. Farrés demana per parlar.)* El senyor Farrés?

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president. Voldríem la votació separada del darrer punt, de les conclusions finals, el que parla de «l'assumpció de la responsabilitat política per part de l'honorable conseller... tal i tal, Josep Maria Cullerell...». Aquest, separat.

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Només recordar-li la nostra petició, també, de votació separada d'unes paraules concretes d'aquesta quarta. Ho ha anotat? *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Sí, des de «la documentació» fins a «interessada», no? *(El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.)* Senyor Nadal?

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, el Grup Socialista presenta quatre resolucions, i en la seva explicació, tant del vot particular com del que ha sigut el conjunt dels treballs de la Comissió de Sant Pere de Torelló, ha quedat molt clara quina és la seva posició al voltant de tots els temes, inclosa la qüestió del conseller de Política Territorial i Obres Públiques senyor Josep Maria Cullerell, en un text que, al nostre entendre, no es pot diferenciar en dues parts, com aquí se'ns planteja, pel fet que hem insistit que hi ha un primer paràgraf de la necessitat de la dimissió, al seu moment, del conseller, i que nosaltres el valorem com a necessari. I, alhora, afegim, amb contundència també, que és cert que de la documentació examinada i sobre la base del marc legal vigent —que és la documentació que aquesta Comissió podia estudiar— no apareix constància de la seva intervenció directa. Nosaltres entenem que la votació separada pot alterar d'alguna manera el sentit de la proposta del Grup Socialista, però com que no ens volem amagar de cap de les paraules

que hi ha en aquesta proposta de resolució, sinó que, tot el contrari, ha estat estudiada amb profunditat cada una de les paraules, i volia insistir en la documentació examinada per la Comissió, i sobre la base del marc legal vigent, que és un tema fonamental per al Grup Socialista, com que aquestes paraules són les que la majoria proposa votar, el Grup Socialista permet la votació separada dels dos apartats. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, passem a la votació d'aquest punt quart i darrer, en primer lloc, amb l'acotació formulada pel Grup de Convergència i Unió. *(El Sr. Escudé demana per parlar.)*

Sí, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Només per precisar exactament, davant les petites dificultats que han sorgit en aquest tema, recordar i tornar a insistir exactament, potser més que dir «a tal lloc o tal altre», llegiré les paraules exactes. És: «De la documentació examinada amb base al marc legal vigent, no apareix constància de la seva intervenció.» D'això és del que he demanat la votació separada.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, es vota aquest extrem.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part del punt 4 ha quedat aprovada per 98 vots a favor, 6 en contra i 8 abstencions.

Ara es vota la resta d'aquest punt quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta d'aquest punt ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 71 en contra i 17 abstencions.

Ara es voten els altres punts del vot particular del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 35 vots a favor, 64 en contra i 12 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn *(Veus de: «No, el Dictamen...»)*

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, caldria votar el Dictamen...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor.

El Sr. ESCUDÉ: ...que suposo que serà, pel que he vist, en votacions separades, no?

El Sr. PRESIDENT: Sí; els tres separadament?, els tres punts?

El Sr. FARRÉS: A veure...

El Sr. PRESIDENT: Ah, els fets, també ja es volen separar els fets, no?

El Sr. FARRÉS: Sí, hi ha una part, senyor president —és que ara no tinc el butlletí aquí—, que és la part, podríem dir, més tècnica, més... *(Pausa.)* Fins al número 8?, doncs que és

un tema, vull dir, pràcticament descriptiu i llavors la resta del Dictamen serien les valoracions i conclusions que demanaríem que es votessin en dues votacions, eh?

(El Sr. Ros demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, acceptaríem exactament la proposta del senyor Farrés, però al punt 10, en allò que són les conclusions, votació separada de la tercera conclusió, ja que és una transaccional amb el Grup Parlamentari Popular de les altres dues.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: O sigui, que es votin tots els fets i les conclusions, excepte la tercera, separada.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, em fa observar el senyor oficial major que, segons els precedents que hi han en aquesta cambra, només s'haurien de sotmetre a votació, del Dictamen, els «fets rellevants» i les conclusions. Es pot seguir aquest criteri? *(Pausa.)*

Doncs, separadament els fets rellevants i les conclusions. Cada conclusió, separadament?

El Sr. FARRÉS: Fet aquest aclariment, per part d'Iniciativa per Catalunya, es podria votar tot en una sola votació.

El Sr. ROS: No, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ros?

El Sr. ROS: ...la conclusió número 3, a part.

(El Sr. Manuel Nadal demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I el senyor Nadal?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, el Grup Socialista vol votar separadament els «fets rellevants», les conclusions 1 i 2 i la conclusió 3.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs... *(El Sr. Morera demana per parlar.)* Sí, el senyor...

El Sr. MORERA: Per part d'Esquerra...

El Sr. PRESIDENT: Em sembla que ja no hi ha cap possible combinació més, eh? *(Rialles.)* Potser...

El Sr. MORERA: No, d'acord, senyor president. Només dir que estàvem d'acord a fer la votació conjunta.

El Sr. PRESIDENT: Li concedeixo l'oportunitat de ser original. A veure si... *(Rialles.)*

El Sr. MORERA: Lamentaré molt no ser-ho; només dir que estem d'acord, també, com en aquest cas el Grup d'Iniciativa, a votar conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, en primer lloc, es voten els «fets rellevants».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els «fets rellevants» han quedat aprovats per 93 vots a favor, 14 en contra i 4 abstencions.

Ara es vota la conclusió primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta conclusió ha quedat aprovada per 64 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Conclusió segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta segona conclusió ha quedat aprovada per 64 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Conclusió tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta tercera conclusió ha quedat aprovada per 69 vots a favor, 14 en contra i 28 abstencions.

(*El Sr. Escudé demana per parlar.*)

El senyor Escudé, per què demana la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: Per demanar, senyor president, que ja que s'acaba d'aprovar la conclusió tercera i prèviament havíem aprovat una part de la conclusió quarta, del Grup Socialista, ja que el concepte és idèntic però les paraules són lleugerament diferents, demanaria, si fos possible —suposo que sí, seguint els precedents—, que els serveis de la cambra harmonitzin els textos refosos en una sola frase.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Tots els altres grups estan d'acord amb aquest mandat? (*Pausa.*) Doncs així procediran els serveis de la cambra.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i nou minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, la consellera de Justícia i els consellers de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre pagaments de la Secretaria General de Presidència a partits polítics i mitjans de comunicació

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre pagaments de la Secretaria General de la Presidència a partits polítics i mitjans de comunicació, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular. Algun diputat signant de la proposta vol presentar-la? (*Pausa.*) El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, novament el presumpte finançament il·legal de Convergència Democràtica de Catalunya apareix com a notícia en un procés judicial on, entre altres personatges, declaren com a inculpats l'ex-director general de Seguretat Ciutadana, senyor Francesc Gordo, i l'ex-secretari general de la Presidència, Lluís Prenafeta.

Lo presumpte o possible desviament de 3.000 milions de pessetes de Casinos de Catalunya per a afrontar pagaments irregulars als diaris *El Observador* i *El Correo Catalán*, per una part, i per afrontar la famosa i fracassada «operació reformista» de Miquel Roca, per una altra part, han posat de manifest que un escàndol d'esta naturalesa no pot passar inadvertit a la responsabilitat del Parlament de Catalunya, sobretot quan los tribunals de justícia han reclamat, han citat dos inculpats que en lo seu dia gaudien dels privilegis i del poder que representa pertànyer a l'entorn més immediat del president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol.

La societat de cartera Coterma tenia per objecte recaptar recursos per a finançar Predeusa, empresa editora del diari *El Observador*. L'administrador únic de Coterma i de Predeusa era la mateixa persona: Armando Carabén Ribó, i en tot aquest escàndol, i com no podia ser d'altra manera, apareix a l'escenari Javier de la Rosa amb milions, amb xecs i amb accions de tot lo seu entramat: Quail, Delta Aviación, Grand Tibidabo i Nueva Madrugada són les societats que utilitza a instàncies de Lluís Prenafeta per a executar aportacions econòmiques que tenien un límit de 1.000 milions de pessetes en entregues parcials que van depassar los 500 milions de pessetes. I a partir d'aquí ja veuran, senyores i senyors diputats, quin tipus de laberint comença, un laberint que revela floreig i implica actituds extravagants: un xec de Quail de 200 milions de pessetes ingressat al compte corrent de Coterma; amb estos 200 milions de Quail se van subscriure accions de Predeusa nominatives a favor de Coterma.

Vull aclarir, per si serveix d'orientació, que familiars d'algun conseller actual del Govern de la Generalitat i familiars d'un dels càrrecs més importants, importantíssim, de Convergència, han estat a les ordres de Javier de la Rosa cobrant, precisament, a través de l'empresa Quail.

Un altre xec de Consegur, SA, de 96 milions de pessetes, ingressat al compte corrent de Coterma, convertit en accions de Predeusa, nominatives també a favor de Coterma; quatre xecs del Banc d'Espanya per 210 milions de pessetes en total ingressats al compte corrent de Coterma. D'estos 210 milions de pessetes, 170 se van destinar a accions de Predeusa, 25 milions a accions de Delta Aviación, 10 milions a liquidar lo setmanari *Set dies* i 5 milions al compte corrent de Lluís Prenafeta. Tot això se desenvolupa a finals de juny de 1991.

Armando Carabén, com a president de Predeusa, tenia serioses dificultats per liquidar la paga extra dels empleats de *El Observador* i per això Lluís Prenafeta li va assegurar que, per a resoldre esta situació, Javier de la Rosa anticiparia quantitats a compte dels 1.000 milions de pessetes, límit

compromès per a finançar este diari *El Observador*. És a dir, primera entrega de 210 milions de pessetes.

Més tard, Coterma va rebre la segona entrega de 274 milions de pessetes, esta vegada en obligacions de Grand Tibidabo col·locades al mercat. I encara que Javier de la Rosa se va comprometre a finançar estos 1.000 milions de pessetes a títol personal i de manera particular, lo cert és que va utilitzar recursos de Grand Tibidabo, la qual contrapartida d'estos 274 milions de pessetes va consistir en un pagaré de Coterma. Este pagaré de Coterma se va endossar per Grand Tibidabo a Nueva Madrugada i Nueva Madrugada lo va retornar a Coterma sense cap contraprestació. A la comptabilitat de Coterma, les entregues de Javier de la Rosa figuren com a préstecs vius, i al tancament de l'exercici figuren com a ingressos extraordinaris. Totes les operacions mai van ser contactes directes entre Javier de la Rosa i Armando Carabén, sinó que era Lluís Prenafeta qui fixava lo dia, lo mecanisme i la mediació pels quals Javier de la Rosa havia de procedir a passar per taquilla, d'acord amb una relació mercantil de lo més noble, de lo més entrançable i, sobretot, de lo més transparent.

En tot este procés, Armando Carabén desconeix l'intermediari que va entregar los quatre xecs del Banc d'Espanya per 210 milions de pessetes i desconeix lo motiu pel qual Coterma va lliurar xecs per 170 milions de pessetes, los uns eren nominatius i els altres al portador. És a dir, Coterma va lliurar del seu compte corrent número 145.18.5, de Caixa de Barcelona, lo xec número 68.688, nominatiu a favor de Promotora Editorial Europea, SA; un altre xec de 130 milions de pessetes a Promotora Editorial Europea, SA, del mateix compte corrent; un altre xec de 25 milions de pessetes, esta vegada al portador; un xec de 5.635.000 pessetes a Promotora Editorial Europea, SA, i un últim xec de 9.365.000 pessetes també al portador. En totes les entregues se desprèn que, a més, Coterma va abonar a Lluís Prenafeta un xec de 5.600.000 pessetes en concepte d'interessos «devengats» per uns préstecs que algunes entitats bancàries havien concedit a Lluís Prenafeta i que ell, Lluís Prenafeta, després traspassava a Predeusa en la seva condició de prestamista intermediari.

Més tard, Predeusa va entregar a Lluís Prenafeta un altre xec per 40 milions de pessetes en concepte de devolució d'un d'estos préstecs, que Prenafeta havia de retornar a la vegada a l'oficina principal de la Caixa. Però en este retorn de 40 milions de pessetes, se produeix un fet tan rellevant com curiós: al compte corrent de l'oficina principal de la Caixa es produeix un doble ingrés de 40 milions de pessetes, que el titular del compte, senyor Lluís Prenafeta, no té noció a què correspon, com tampoc té noció d'on procedeixen los recursos de Predeusa i de Coterma que utilitzen estes societats per retornar los préstecs al senyor Prenafeta.

En tot cas, i com que Coterma i Predeusa van ingressar a Lluís Prenafeta 130 milions de pessetes per una part i 40 milions per una altra, procedents del xec de 200 milions que Quail va aportar al compte corrent de Coterma, suposo que al senyor Prenafeta se li refrescarà la memòria i la noció,

perquè este xec de 200 milions de pessetes de Quail és conseqüència d'una conversa entre Javier de la Rosa i Lluís Prenafeta, on un i l'altre es van interessar per allò de «Catalunya endavant». I ara retorna Javier de la Rosa, realment o aparentment ofès amb Carabén i amb Prenafeta, perquè l'involucren en el finançament irregular d'*El Observador* i apareix Javier de la Rosa amb un tipus d'amenaça que va més enllà dels dos personatges en qüestió. En tot cas, ja sabem que gos que lladra no mossega.

Tenim proves, lo Grup Parlamentari Popular, en les quals Javier de la Rosa assegura, primer, que a una determinada persona li va entregar dues quantitats diferents en tot este procés: una de 200 milions i una altra de 90, però diu que mai amb càrrec a la societat Grand Tibidabo, SA. Segon, que, a petició d'esta determinada persona, li va demanar a Javier de la Rosa que, amb càrrec a Coterma, pogués assumir lo deute de 270 milions de pessetes, però que mai se va relacionar —diu— amb lo diari *El Observador*. I, per últim, que esta determinada persona és la mateixa a qui Javier de la Rosa va liquidar, amb xecs del Banc d'Espanya per 300 milions de pessetes, la comissió per la venda de l'edifici de la Corporació Nacional del Leasing que la Generalitat va adquirir per 4.200 milions de pessetes.

És a dir, segons lo mateix Javier de la Rosa, és veritat que hi ha un *broker* en l'operació de compra-venda de l'edifici de la Corporació Nacional del Leasing. Doncs, bé, a més de tota esta «basura», patrimoni només de la xusma dels «granujas» i dels «sinvergüenzas», ara apareix de nou Casinos de Catalunya..., José Manuel Novoa, ex-administrador de Fomento de la Prensa, editora d'*El Correo Catalán*, i Lluís Prenafeta apareixen involucrats en un escàndol d'una presumpta falsificació de factures lliurades a Francesc Gordo, en aquell moment responsable financer de Convergència Democràtica de Catalunya, que, entre altres barbaritats, Francesc Gordo executava el cobrament d'estes factures falses a Casinos per a resoldre el tancament d'*El Correo Catalán*.

Amb estos antecedents, i des de la representació parlamentària de l'oposició, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i lo Grup Popular sol·licitem al Ple de la cambra la creació d'una comissió d'investigació a l'objecte de resoldre les responsabilitats polítiques que es deriven d'un entramat de tal envergadura, que es refereix al més lamentable escàndol de presumpta illegalitat, de corrupció, de malversació de recursos i de falsificació. Los uns diuen que no tenen noció, alguns diuen que perden la memòria i uns altres atempten contra la responsabilitat moral.

Tots nos recordem quan fa aproximadament uns trenta dies per la televisió se va entrevistar el president de la Generalitat en relació amb el desviament temporal de 1.000 milions de pessetes de l'aval de Grand Península. Lo president de la Generalitat, amb esta lucidesa pròpia, va afirmar que no té importància utilitzar uns diners que no són propis, si després estos diners retornen al seu origen, per a allò a què estaven destinats. És com si un empleat d'una sucursal bancària —continuava dient lo senyor Pujol— agafa uns milions

de la caixa, los utilitza per a fins personals i particulars, i al cap d'uns dies los torna com si res no hagués passat. Lo president va concloure l'exemple afegint: «Això només és perillós per a l'empleat en qüestió, si mentrestant apareix una inspecció del banc i descobreix que falten estos diners.»

Doncs, bé, dues són les maneres de concebre l'honradesa de les persones: la del senyor Pujol que, amb l'exemple expressat, considera normal la conducta de l'empleat de banca, i la de moltes persones, entre les quals m'incloc jo, que consideraria este empleat i este exemple com un lladre i un delinqüent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Hi ha torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Si m'ho permet, de l'escó estant. Bé, he escoltat atentament el discurs de presentació, en nom dels tres proposants, que ha fet el senyor Josep Curto. A mesura que ell anava parlant, he anat recordant que tot el que ha explicat ho ha anat utilitzant ell mateix al llarg, com a mínim, d'aquests dos darrers anys, en els temes més diversos: en el Ple, en comissió, especialment en la Comissió d'Economia i Finances, quan els temes que es discutien eren Quail, quan era el senyor de la Rosa, quan era el tema del famós aval pretesament desviat a Grand Península o a Grand Tibidabo. Bé, vostè, senyor Curto, jo crec que ha fet una refundició de les seves obres completes de tot aquest temps darrer. Jo, això, ho explico i ho justifico en funció de l'atmosfera postprandial que tenim tots plegats, però bé, he hagut de tornar a repassar el text, perquè, és clar, la proposta parla d'una comissió d'investigació sobre pagaments a la Secretaria General. Tot això que ha dit vostè s'ha utilitzat com a arguments en anteriors peticions de comissions d'investigació sobre temes molt diversos.

Bé, en el fons, pel nostre Grup, senyor Curto, no ens altera massa el nostre posicionament, per això he tingut interès a fer un torn en contra, perquè és la màxima expressió parlamentàriament prevista per oposar-se a una proposta, tant si vostè hagués explicat això com si s'hagués limitat a parlar del que diu la proposta, que són els pagaments a Presidència de la Generalitat, perquè, miri, en primer lloc, vostès saben perfectament, fa molts anys que ho anem dient, jo especialment tinc l'honor d'assumir aquesta responsabilitat de posicionar Convergència i Unió en matèria de comissions d'investigació, perquè tinc una experiència de molts anys en la majoria de les comissions d'investigació, i vostès m'han sentit, i per economia processal remeto als butlletins corresponents totes les coses que he explicat en contra de l'acceptació de comissions d'investigació. Primer element.

Segon element. No fa gaire estona hem debatut una comissió, els fruits d'una comissió d'investigació que, arrossegats i exclusivament arrossegats per donar suport a l'angoixa, comprensible humanament, d'un nostre company, doncs, vam accedir a crear, i ho hem comentat a bastament, no m'hi faci tornar a insistir: s'ha vist què passa en una co-

missió d'investigació, si va amb unes previsions que després es confirmen o no es confirmen, però que es diu que s'han confirmat. Bé, ja he explicat moltes coses aquest matí, potser l'única cosa que no he explicat, i potser, doncs, valdria la pena ara dir-ho, és el tema de les filtracions: com, seriosament, pot treballar una comissió si estem pendents o s'està pendent del que diu o deixa de dir la premsa, perquè aquest és un dels problemes –perdonin, és una reflexió meua en veu alta. Els polítics acabarem molt malament si només estem pendents del que digui la premsa, o certa premsa.

Per tant, ens sembla que en una comissió que hi havia un secret pactat unànimement, vostè sap que a determinats mitjans, i normalment un de molt concret, n'hi havia prou que es fes una compareixença secreta perquè l'endemà sortís reflectit, bé o malament, el que s'havia dit, i, curiosament, sempre sortia una filtració en el sentit que permetia indisposar en contra el nou compareixent. I aquest és un defecte, doncs, que és fonamental. Però bé, les comissions d'investigació..., hi insisteixo, al matí hem tingut una pila d'exemples del que no és positiu i, per tant, nosaltres ens hi oposaríem, però és que finalment –finalment–, encara que vostè ens ha explicat tot això, que al nostre entendre no té res a veure amb la matèria, és clar, aquest tema dels pagaments de la Secretaria General –i, d'això, un altre dia, un representant d'un altre grup, en una d'aquestes comissions que vostè també hi era, va ensenyar un text tret d'un secret sumari, que també és una actitud ja habitual, també, en aquest Parlament, dissortadament–, és clar, jo tinc la sensació que el fet que un diari un dia digui que en un secret sumari hi ha algú que ha dit no sé què..., ja correm-hi tots, a fer una comissió d'investigació. És clar, aquí hauríem d'arribar a una situació grotesca, que les senyores i els senyors diputats hauríem d'estar amatents al que digui la premsa –en tots els sentits: la premsa escrita, la premsa electrònica...– cada dia, a veure si a la crònica de fet diversos hi ha alguna cosa que ens permetés dir: «Anem corrents al Parlament a demanar la comissió d'investigació sobre ics», i aquí només caldria modificar el títol; o ni caldria, perquè, com explicava en començar, vostè ha parlat molt poc dels pagaments de la Secretaria General de Presidència a partits polítics i, en canvi, ens ha parlat d'una pila de coses que ja n'havia parlat moltes altres vegades i que, des del president de la Generalitat –com vostè ha esmentat– fins a l'honorable senyor conseller d'Economia i Finances, això li ho han explicat del dret i del revés, la poca base de les seves afirmacions.

En definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, perquè no creiem en les comissions d'investigació –n'hem acabat de tenir un exemple ben palès fa unes poques hores–, perquè no hi ha cap base material per a aquesta comissió d'investigació, doncs, nosaltres, òbviament, seguint la nostra tradició, en el moment que vostè ho posi a votació, senyor president, hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Poden intervenir els altres grups parlamentaris que ho sollici-

tin. Grup Parlamentari Mixt? Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per posicionar-me en aquest tercer punt. Per mi és un enuig, i cal que ho digui, perquè sí que m'interessarien, sí que interessarien al Grup que represento els pagaments de la Secretaria General de Presidència a partits polítics i mitjans de comunicació. Si això realment es pogués provar, seria una nota realment extraordinària per, en fi, per a exigir responsabilitats definitives, diria jo, a la gent que ha utilitzat el diner públic per al finançament de partits polítics i mitjans de comunicació.

Allò que jo he escoltat aquí per boca del diputat i portaveu del Grup Popular m'ha semblat que era una informació molt ben treballada que ell exposava, però que, alguna vegada, a mesura que parlava jo m'angoixava una mica més, perquè aquest matí manifestava la meua recança i el meu temor a seguir fent comissions d'investigació *pre-iudice*, amb la qual cosa pretenem sol·licitar responsabilitats polítiques que després poden ser desmentides per sentència judicial ferma, i aleshores, és clar, amb aquesta situació, jo, la veritat és que, admirant la feina que ha fet el diputat ponent d'aquesta Proposta de resolució, anuncio que m'abstindré fins que no hi hagi una resolució judicial ferma dels senyors que han passat pel jutjat i el senyor jutge hagi instruït i hagi ordenat el que hagi de fer, i amb el resultat final em veuré amb capacitat de sumar-me o no a sol·licitar responsabilitats polítiques. Mentrestant, em reitero en el que he dit al matí: cada vegada que fem una comissió d'investigació i facilitem que pàgines i pàgines de diaris siguin escrites sobre suposicions, indicis racionals o sobre valoracions de valors polítics que després resulten no ser o que no són allò exactament que deien ser, resulta que, en aquest joc, jo, modestíssimament, i tot pesant el que peso, que és gairebé res, m'abstindré, senyor president.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, crec que haurem de començar repetint una vegada més i explicant una vegada més el que pot representar una comissió d'investigació, és a dir, si és possible una comissió d'investigació avui en aquest Parlament, quins resultats es poden esperar, què es pot esperar d'una comissió d'investigació i si és procedent en el cas que ens ocupa, intentant, una vegada més, també, defugir els intents de trivialització del senyor Escudé emprats aquest matí i emprats suara.

En relació amb la comissió d'investigació, les comissions d'investigació, en general, nosaltres pensem que són un bon instrument, que està recollit reglamentàriament, per a esbrinar possibles responsabilitats polítiques. Hi insisteixo: una cosa que sembla que hauria de ser evident, però que massa vegades en aquest Ple s'ha intentat confondre o difondre la responsabilitat judicial, la responsabilitat penal, amb la res-

ponsabilitat política —després hi entraré. Però, en tot cas, és indubtable que la responsabilitat política és quelcom diferent a la responsabilitat penal, entre altres coses perquè pot abastar fins i tot actuacions de les que un directament, ni per activa ni per passiva, n'és responsable, però pot ser responsable si ho ha estat un subordinat nomenat, per exemple, pel president de la Generalitat o per un conseller de la Generalitat. Per tant, la responsabilitat política va a les actuacions polítiques pròpies i d'altres —i d'altres—, fins i tot, que poden estar nomenats, que poden estar sota les ordres, hi insisteixo, del Govern. Per tant, això res té a veure amb la responsabilitat penal que exigeix una responsabilitat personal, com a autor, com a inductor, com a còmplice, del caràcter que sigui.

I dic això perquè, precisament, el debat d'aquest matí en relació amb la comissió de les greus irregularitats polítiques i administratives del Govern en tot l'afer de Sant Pere de Torelló, crec que precisament ha demostrat una cosa amb escreix, i és que és perfectament possible i raonable una comissió d'investigació amb independència i sens perjudici que s'estiguin seguint actuacions judicials. Per tant, aquesta comissió és perfectament possible, sens perjudici que s'estiguin seguint actuacions judicials, com a imputat, contra el senyor Prenafeta.

Però és que, a més, de la comissió que hem discutit aquest matí, jo crec que, amb independència de les valoracions de fets que faci cadascú, per nosaltres és evident que els fets comporten actuacions gravíssimes per part del Govern, irregularitats polítiques i administratives de gran entitat, perfectament establertes, però alhora perfectament coordinades, també, tal com deia el nostre company, amb una evident relació de causalitat. És evident que fins i tot el Grup de la majoria ha hagut de reconèixer que hi havia actuacions poc usuals i que hi havia anomalies que s'havien produït. Per tant, és indubtable que una comissió d'investigació en aquest Parlament, les limitacions que pateix, els problemes amb què es troba, deriven de la manca de voluntat de la majoria de tirar això endavant. Aquest ha estat un problema que ha patit aquesta Comissió i que, sens dubte, enllaça amb l'actitud permanent, constant, de la majoria de negar sempre la possibilitat de les comissions d'investigació. Per què? Home, les nega precisament perquè poden arribar a delimitar responsabilitats polítiques.

Jo vull recordar —perquè aquest matí també s'ha dit alguna vegada— que de vegades per part del Govern de la Generalitat hi ha una certa confusió entre el que són els interessos públics i els interessos privats. Jo vaig més enllà: jo crec que moltes vegades no hi ha una confusió entre els interessos públics i els privats; moltes vegades, i en casos molt concrets als quals em referiré, hi ha ni més ni menys que una utilització dels càrrecs públics en benefici dels interessos privats. Hi ha un exemple paradigmàtic, que és el que fa referència al senyor Planasdemunt, ex-conseller de la Generalitat, director de l'Institut Català de Finances, condemnat per estafa amb utilització, en el seu propi benefici, del seu càrrec. Durant l'afer senyor Planasdemunt, se'ns va negar per

la majoria la creació d'una comissió d'investigació dient que el tema estava en el jutjat i que, per tant, nosaltres, aquí, no hi podíem entrar, no podíem anar a delimitar responsabilitats polítiques perquè estava en el jutjat. És evident que quan va haver-hi una sentència tampoc es va acceptar que es creés la comissió d'investigació perquè la sentència, com és obvi, no condemnava com a culpable ni el president de la Generalitat ni el conseller senyor Alavedra, però el que sí que deia la sentència és que hi havia hagut una utilització del càrrec en benefici propi i personal del senyor Planasdemunt: «prevaler-se» —deia exactament, ho deia amb aquest terme castellà— del seu càrrec, del seu lloc, per a utilitzar-lo, hi insisteixo, per a defraudar, per a estafar un conjunt de ciutadans.

I ara ens trobem amb fets..., home, amb fets que no són menors, que donen lloc que el senyor Prenafeta hagi de comparèixer en els jutjats com a inculpat, i és evident que nosaltres no hem d'entrar —ni hi entrarem, ni hi pretenem entrar— en les actuacions judicials, en la culpabilitat, si s'escau, o no del senyor Prenafeta, però sí en les responsabilitats polítiques que pugui haver-hi en les actuacions des de Presidència. Per què? Doncs, ni més ni menys, per utilitzar diner públic, per utilitzar càrrecs públics en benefici privat, sigui de partits polítics, sigui del partit que dona suport a la majoria, sigui per diaris o sigui en benefici clar i concret de persones determinades. I, això, és evident que aquests elements estan ja en les diligències prèvies del procediment que es segueix contra el senyor De la Rosa i als quals jo no tornaré a fer referència perquè són els que ja ha explicat el senyor Curto. Però, en tot cas, sí que vull, com a mínim, assenyalar algunes estranyes coincidències.

Jo crec que a Catalunya ens trobem amb una particularitat que fins i tot ens pot fer pensar que hi ha dates, mesos, períodes de l'any que són especialment miraculosos. El mes de juliol és un mes especialment miraculós; el mes de juliol, en vint-i-quatre hores es produeixen la majoria de les resolucions que són tan favorables per als interessos de determinades persones en l'afer de Sant Pere de Torelló, però també el mes de juliol —concretament el mes de juliol de 1991— es produeix ni més ni menys que la venda del famós edifici del Consorci Nacional del Leasing a la Generalitat, amb un preu magnífic —val a dir que els perits han assenyalat que era molt per sobre dels preus de mercat—, i això es produeix el 29 de juliol del 91. Però, curiosament, el dia 26 de juliol del 91, després que prèviament hi hagi hagut també altres entregues generoses, el senyor De la Rosa en aquell moment passa 210 milions de pessetes —210 milions de pessetes— per a *El Observador*, encara que després en les diligències ho nega i diu que no són per a *El Observador*; no sabem si vol dir que són purament i directament, o no, una comissió.

És evident que totes aquestes qüestions s'han d'aclarir. És evident que aquests temes, nosaltres, mitjançant una comissió d'investigació, hem d'arribar a esbrinar les possibles responsabilitats polítiques, i, si no hi són, si no hi ha aquestes responsabilitats, si aquestes actuacions no són incorrectes, molt millor —molt millor. Si vostès n'estan tan segurs, si

vostès pensen que, efectivament, això és així, doncs, senyor Escudé, Grup de la majoria, acceptin la creació d'una comissió d'investigació, donin, per tant, vostès la raó al que deia molt encertadament el senyor Nadal aquest matí —i que espero que ara, consegüentment, el Grup Socialista ens voti favorablement—: quan ell defensava la creació de comissions d'investigació, deia que la Comissió d'Investigació de Sant Pere de Torelló havia servit, almenys en part, per a complir els seus objectius, i aquesta, per tant, també és una comissió que pot servir, que ha de servir per a complir aquests objectius. I, en conseqüència, jo espero que les senyores diputades i els senyors diputats —naturalment, amb una crida especial al Grup Socialista— votin favorablement la creació d'aquesta comissió d'investigació.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Carnicer... (*Remor de veus.*) Per Esquerra Republicana de Catalunya, és veritat. El senyor Rodri? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, novament sobre aquesta taula de debat, que és el Parlament, la creació d'una nova comissió d'investigació que ja sabem d'entrada que no fructificarà, però que ens veiem en l'obligació d'insistir i de demanar-la novament. L'allau d'alarma social i de notícies a la premsa ens obliguen a fer ús d'aquest procediment reglamentari per esbrinar la veritat.

Malgrat les dues experiències en aquesta legislatura que el nostre Grup Parlamentari ha tingut pel que fa a comissions d'investigació, una, la primera —com recordaven aquest matí—, a la qual nosaltres ens vam negar a assistir per una irregularitat terrible en què jutge i part eren i formaven aquesta Comissió, i que, gràcies a aquell plantejament —penso jo—, ja no s'ha comès aquesta irregularitat manifesta en la Comissió Culler, perquè ja no era Convergència qui la presidia, dic, gràcies a aquella primera experiència, que va ser experiència protesta, i gràcies a aquesta segona experiència, en què no hem pogut votar favorablement perquè no s'ha pogut fer el treball com calia en aquesta Comissió, malgrat tot, nosaltres insistim que de mica en mica es va fent camí en aquest procediment parlamentari de gran importància en aquest moment.

Sembla que per a alguns —i ja ve de lluny— l'evidència i demostrar-la i constatar-la i lluitar per ella sigui el nostre destí..., l'evidència, lluitar per l'evidència. Sembla, per tant, que nosaltres hi haurem d'insistir. En aquest cas, crear una comissió d'investigació que per a nosaltres té un doble sentit profund. Primer, el d'investigar, no fer-ho veure, no aproximar-s'hi, no sota sospita o sota vigilància: investigar amb tota llibertat; i segon —i val la pena també recordar aquesta evidència—, ho fem en nom del poble de Catalunya i el dictamen final és en nom del poble de Catalunya, que s'investiga i es fa, perquè és aquest títol que té aquest Parlament.

Acabem de constatar aquest matí mateix com això ha estat domesticat i hem pogut sortir després i sentir les notícies

de premsa: «El Parlament exonera, disculpa.» El Parlament, en nom del poble de Catalunya, les matisacions a vegades no es fan i és el Parlament de Catalunya que, contra una alarma social que es manté, existeix i que persisteix, ell vota a la contra pensant que potser a partir d'aquí minorarà el que és un clam popular. Ja vam dir la darrera vegada que són temes que no són recurrents per política, sinó que són recurrents perquè la realitat de cada dia és més tossuda que qualsevol consigna política de partit.

Malgrat tot, nosaltres insistirem, doncs, i obrim aquest camí de treball perquè entenem que hi ha alarma social, per una banda, i perquè aquest Reglament d'aquesta Cambra en aquest punt ha de ser modificat d'immediat; és un reglament vell, oscat i sovint domesticable, com hem vist, quan hi ha una majoria folgada com la que hi ha en aquest moment. L'alarma social en aquest moment té fins i tot una doble direcció: per una banda, va creixent en la nostra societat com una espècie de proclama que diria que els polítics són una mena de casta *delenda* en la nostra societat i amb els polítics —segona part d'aquesta apreciació popular—, la segona part és que la mateixa democràcia, el mateix sistema de partits, i en darrera instància el Parlament, qui parla en nom de Catalunya, estariem barrejats en aquesta mena d'aigua de descrèdit.

Segon punt important: la revisió del nostre Reglament. Em sembla que és una altra evidència. La democràcia —i ho sabem tots, però tornem-hi amb allò de l'evidència; ens toca dir-hi i redir-ho cada vegada— no és un fet adquirit per sempre, no és un punt fix i fixat, és l'organització més justa d'una societat que està en moviment i, per tant, en moviment els seus reglaments i els seus ajustaments. I això és el que hem de fer justament amb el nostre Reglament, que és un reglament passat, caduc i que no serveix per a la feina que anem a fer.

Tot fa pensar que la nostra democràcia seguirà endavant i no endarrere i, per tant, les passes que farem nosaltres en aquesta democràcia seguiran les passes de països que ens hi han precedit i que porten —diria jo— una alè més important, en què no són tan fanàtics de les formes democràtiques com són devots dels fons democràtics, que és el que hauríem de ser nosaltres.

Les comissions d'investigació aquí i arreu seran una pràctica normal i habitual en una societat que té sota sospita les administracions públiques, i nosaltres, en lloc d'anar a darrere, el que hauríem de fer seria avançar-nos a aquesta sospita social i no fer-ne inútilment, no crear-ne d'inútils, no multiplicar-les a l'excés, perquè aniria contra l'eficàcia, però tampoc evitar-les o només fer-les en grans ocasions i quan ho demana algun membre de la mateixa majoria, doncs, que per les raons que sigui va posar i va demanar això. És que avui, per poder fer aquesta Comissió, hauríem de telefonar al senyor Lluís Prenafeta que la demanés?, o al mateix senyor Cullerell si ens volgués tornar a fer el servei aquest? Perquè sembla que si no és així no hi ha comissió. Això va contra l'esperit d'un parlament; estan a favor del Reglament, però en aquest cas Reglament i esperit no coincideixen.

Nosaltres plantejem i aprofitem l'ocasió per reclamar aquest canvi ràpid, com s'ha fet ràpid el mateix que veurem demà al matí, que no s'ajusta pas estrictament a reglament, però com que convenia imitar, més que no pas innovar, altres presidents de govern, demà al matí tindrem unes preguntes contestades directament pel president de la Generalitat, que això no estava previst en el nostre Reglament.

Urgim la reforma d'un reglament en la idea que puguin tenir accés fàcil a convocar comissions d'investigació no només les majories parlamentàries —primer punt—; segon punt, que pugui venir a declarar a aquestes comissions qualsevol ciutadà, sense aforaments —sempre sospitosos en aquest cas—; tercer, que puguin aquestes comissions en nom del Parlament, el Parlament en nom d'aquestes comissions, sancionar impresències o gent que no justifiquin la seva incompareixença o gent que declari falsament en aquestes comissions, com en qualsevol país lliure i profundament arrelat en el fons democràtic succeeix; hauríem de gaudir —i no sé per què algú parlava avui de fugues a la premsa—, hauríem de gaudir a parer nostre normalment de presència pública aquestes comissions d'investigació, directa, en presència directa dels ciutadans, indirecta a través de ràdio i televisió a tot el país, perquè les mentides que s'han pogut dir a porta tancada les sàpiga tothom o perquè les coses no justes que s'han volgut demostrar puguin ser jutjades per la ciutadania, es voti després la resolució que es voti aquí a tenor de majories i minories.

Aquest és el nostre posicionament, sabem que no prosperarà, però si alguna cosa serveix, si més no, per anar-nos exercitant i per deixar clar que tenim un reglament que no serveix, a l'ús, a l'estil i al gust de la majoria...

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: De l'escó estant, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Bé, una comissió d'investigació és un instrument parlamentari d'un nivell i d'una importància que a cap de les senyores i senyors diputats se'ls escapa; però evidentment tampoc a ningú se li escapa que la formulació, l'aprovació d'una comissió d'investigació implica necessàriament el coneixement d'algun tipus d'informació, algun tipus d'elements que necessàriament impliquen un perjudici, necessàriament impliquen pensar que hi pot haver un conjunt de temes que justifiquin l'existència mateixa d'aquesta Comissió d'investigació. És per això que nosaltres hem estat molt amatents a la presentació d'aquesta Comissió d'investigació, perquè en tot cas nosaltres no disposàvem d'informació addicional que ens permetés plantejar-nos la creació d'una nova comissió d'investigació arran de temes nous o de temes que ja no haguessin estat debatuts o que s'estiguessin debatent en aquest moment en el Parlament.

La veritat és que la presentació que s'ha fet no ens ha proporcionat masses elements innovadors; essencialment, la base tenia..., o els arguments o els elements que s'han citat tenien com a base, per una banda, el cas Casinos o elements del cas Casinos que han estat debatuts en aquesta cambra, que van tenir en el seu moment una comissió d'investigació, comissió d'investigació que no va donar els resultats que des del nostre Grup desitjàvem o consideràvem correctes, però al cap i a la fi aquest Parlament va exercir en aquell moment la seva sobirania, i potser la part més important, la part més central dels elements que s'han donat com a argument per a aquesta Comissió és el que podríem anomenar el que conforma el cas De la Rosa; cas De la Rosa que, com a mínim, a criteri del nostre Grup, en aquest moment hem de considerar com un procés obert en aquest Parlament, com un tema que des del nostre Grup no està tancat, com un tema que es va iniciar en el debat de política general passat, que ha donat lloc a un conjunt de documentació, que hi ha hagut tres compareixences de consellers i que el nostre Grup –tal com ja va anunciar en el seu moment– en el moment que pugui disposar de la darrera, de la documentació que s'ha entrat sobre la Fundació Quail, presentarà també una iniciativa parlamentària.

Per tant, si descomptàvem aquests elements, entenem, el nostre Grup entén que no hi ha novetats suficients que justifiquin una nova comissió d'investigació. Segurament, l'únic que hi ha en aquest moment és el que el senyor Novoa va manifestar davant del jutge: suposadament que uns cobraments d'unes factures, suposadament irregulars –repeteix, sempre a partir d'informació que aquest diputat pugui requerir de mitjans de comunicació–, que podien haver estat suposadament en contacte amb el senyor Prenafeta. Inculpats afectats per aquestes declaracions, que acceptaven que per les seves mans havien passat aquestes suposades factures irregulars, en cap cas inculpaven el senyor Prenafeta, sinó més aviat que l'exculpaven.

Per tant, nosaltres, deixant de banda que el senyor Prenafeta en el seu moment, les seves actuacions polítiques estaven, evidentment, en total desacord, com el nostre Grup ja havia dit, entenem que no hi ha nous elements que justifiquin una comissió d'investigació. I que, com ja ha dit algun diputat, no podem estar sempre a l'atzar de la difusió en determinats mitjans de comunicació d'un conjunt de notícies perquè aquest sigui l'únic paràmetre que justifiqui que aquest Parlament creï una comissió d'investigació. El nostre Grup, des de la posició d'oposició, però també de responsabilitat, que ha assumit en tot moment en aquesta cambra, no votarà favorablement la creació d'aquesta Comissió d'investigació. Més ben dit, s'hi oposarà.

Però conseqüentment també amb el que els acabo de dir, cal no confondre aquesta actitud amb l'actitud de callar, de donar la resposta per callada, que es diria, que té el Govern. Entenem que el Govern, davant de les imputacions que el senyor Novoa o altres persones puguin fer en altres mitjans de comunicació o davant de tribunals, ha de donar algun tipus de resposta. Davant de les actuals imputacions que

s'han fet cal que el Govern es manifesti, cal que el Govern digui què pensa, cal que el Govern reconegui o no reconegui aquestes implicacions, i aquestes explicacions el Govern les ha de donar davant d'aquesta cambra, davant del Parlament.

Dubtes com si el Govern pensa fer quelcom per defensar la seva credibilitat, sobre si les manifestacions que ha fet el senyor Novoa són o no són certes, sobre quines relacions podia tenir en tot aquest aspecte, cal que el Govern les aclareixi davant d'aquesta cambra. I per això, coherents amb aquest plantejament i coherents amb la posició del nostre Grup, hem entès que el que calia en aquest moment era presentar tot un conjunt de preguntes que ja estan presentades, que els senyors diputats hauran vist en la llista de preguntes orals que s'ha repartit aquest matí en la sessió de la cambra, que són les preguntes que entenem que poden ser claus per explicar aquesta nova part del procés, la part que fins aquest moment aquesta cambra no ha debatut, ja que les altres parts aquesta cambra les ha debatut i cada grup ha pogut posicionar-se en la mesura que ha considerat convenient.

Després d'aquestes explicacions del Govern coneixerem l'abast exacte del que des del Govern consideri que estigui relacionat amb aquest tema des del seu punt de vista, però sobretot, el que és important, tindrem un coneixement i un posicionament del Govern; posicionament que podrem contrastar *a posteriori* en el seu moment quan hi puguin haver les conclusions judicials i –com deia el senyor Reguant– potser en aquell moment serà el moment d'evacuar si hi ha determinades responsabilitats polítiques. En tot cas, disposarem d'un posicionament del Govern i disposarem d'unes resolucions judicials que caldrà comparar en aquell moment.

És per això, senyores i senyors diputats, senyor president, que nosaltres ens oposarem a la creació d'aquesta Comissió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb constituir aquesta Comissió, es volen posar dempeus?

Els qui estiguin en contra?

Els i les que s'hi abstinguin?

La proposta de constitució de la comissió d'investigació sobre pagaments de la Secretaria General de la Presidència a partits polítics i a mitjans de comunicació ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 76 en contra i 1 abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous establiments penitenciaris

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la construcció de nous establiments penitenciaris, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament, que té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a aquest diputat avui és un dia especial;

avui fa catorze anys que va formular en aquest mateix hemicle la seva primera interpellació —que a més a més anava sobre el mateix tema d'avui, la construcció de centres penitenciaris—, i ho va fer precisament al conseller de Justícia senyor de Gispert, pare de l'actual consellera de Justícia. El senyor de Gispert era partidari del tancament de la Model, era partidari de la construcció de nous centres penitenciaris; recordo com si fos ara les seves compareixences en la Comissió de Justícia, explicant-nos els plans que tenia sobre aquesta matèria, i he de dir que, d'aquella interpellació que vaig substanciar fa catorze anys, en va sortir una resolució sobre construcció de nous centres penitenciaris, vigent encara en aquest Parlament, encara que he de lamentar que no estigui massa complida. És un bon precedent, doncs, per arribar a nous acords i per iniciar un bon clima de diàleg i de consens que ofereixo a la senyora consellera de Justícia.

Faré, no obstant, un breu balanç d'aquests catorze anys sobre aquesta matèria, sense cap ànim crític, solament per la necessitat de constatar la realitat i on som. S'han construït dos nous centres penitenciaris; hi ha hagut un increment, podríem dir brutal, de la població penitenciària, quasi l'hem doblada en aquests catorze anys; la Model continua oberta, i hi han altres centres penitenciaris a Barcelona, també oberts, que no reuneixen les condicions que tots desitjaríem. I durant aquest període de temps el Parlament ha debatut insistentment sobre la necessitat de la modernització dels centres penitenciaris, però com veiem, amb la voluntat no n'hi ha prou; per tant, manquen instruments, i aquest instrument que nosaltres, insistentment, hem estat demanant, és avui el que tornarem a demanar, que és que hi hagi un pla darrere d'aquesta voluntat.

Creiem, doncs, que hi han possibilitats d'un nou plantejament, d'una acció més positiva que fins ara, perquè també hi han nous elements sobre la taula. Hi ha un acord pressupostari que es va aconseguir en l'últim debat sobre pressupostos de l'exercici d'aquest any; hi ha en aquest moment consignada una partida per a adquisició de terrenys que diu específicament que ha de ser, la seva finalitat, el tancament de la presó de la Trinitat i de la presó de la Model; hi ha una nova consellera de Justícia, que té una tradició familiar —com ja he exposat abans— sobre aquesta qüestió, que coneix molt bé la matèria perquè ha treballat en alts càrrecs dins de la mateixa Conselleria de Justícia, i perquè sé —perquè he parlat amb ella— que és sensible a aquesta qüestió.

I, per altra banda, penso que ja és hora que toqui a les presons, doncs, ser construïdes, i que s'inverteixin els diners i els mitjans que cal. No valen, ja, els arguments de dir-nos que no són les prioritats d'aquest Govern; han passat catorze anys i ja li toca. Però he de recordar també que la Llei orgànica general penitenciària va ser la primera llei de la democràcia després de la Constitució, i per alguna cosa seria; precisament perquè els centres penitenciaris estaven en molt mal estat i era un deure i una obligació moral i de la democràcia de canviar-los al més aviat possible. I, per altra banda, senyores i senyors diputats, la Model és una vergonya per a una societat democràtica.

Parlaré una mica sobre les condicions de la reforma penitenciària. Les infraestructures són essencials, però tampoc no voldria que aquí hi haguessin malentesos, perquè paral·lament s'ha de treballar també en altres camins: el treball penitenciari, la sanitat en les presons, el tractament dels toxicòmans, els ajuts familiars dels interns, les polítiques de reinserció i, sobretot, una política de prevenció que actuï sobre les causes de la delinqüència, que estudiï i que tracti els aspectes socials, l'habitatge —hi ha una relació molt important entre la delinqüència i l'habitatge dels delinqüents—, educació i formació dels joves, actuacions integrades en els barris i sectors socials més desfavorits i, sobretot, una política de coordinació de totes les institucions públiques.

Que quedi ben clar, doncs, que no estem obsessionats a construir presons per construir-les, ni aquest diputat ni el Grup que representa, ni aquest Parlament tampoc; únicament volem substituir les velles, crear les imprescindibles i dotar-les de les instal·lacions més modernes per tal que puguin complir allò que determina la Llei, i que determina també la nostra consciència: condicions dignes de vida per als reclusos i facilitar-los un camí de futur. Neguem que això sigui possible avui amb centres penitenciaris com Wad-Ras, com la Trinitat i com la Model. Una aspiració humanista, senyores i senyors diputats, senyora consellera, amb què tots puguem estar d'acord.

Arribem ara a estudiar una mica els criteris d'emplaçament d'aquestes construccions que nosaltres demanem. Nosaltres creiem que els centres penitenciaris no haurien de tenir més de cinc-centes cel·les; estaríem d'acord que en un primer principi a cada cel·la, en lloc del que determina la Llei, hi poguessin cabre o albergar dues persones, que faria aproximadament, doncs, de mil a mil cent interns o reclusos per cada centre penitenciari; que hi hagi una distribució equilibrada comarcal, i que tot això es faci, naturalment, en les noves ubicacions, noves localitzacions, amb un diàleg amb els municipis i amb les comarques; que substitueixin, sobretot —i aquesta seria la prioritat i a més a més ja ens ho determina, com he dit abans, el debat de pressupostos i el que allà hi ha consignat—, que els centres penitenciaris de Barcelona i de Tarragona fossin els primers centres a ser tancats.

Que no es descuidin, també, les places de règim obert, qüestió molt important per a la reinserció dels interns; establiments adequats per a les dones amb infants —tots els psicòlegs coincideixen a dir que els nens que estan en les presons normals, indubtablement, i que poden estar-hi fins als sis anys, com tots vostès no deuen ignorar, doncs, queden després marcats psicològicament per a tota la seva vida—; que hi hagi també un nou centre de preventius a la ciutat de Barcelona, però no ha de ser forçosament una gran presó, pot ser una presó de tres-cents o quatre-cents reclusos i recluses per a tots aquells interns i delinqüents que estiguin a disposició judicial i que hagin de passar davant del jutge en un termini més o menys breu.

Ens preocuparien, senyores i senyors diputats, ens preocuparien, senyora consellera, les macropresons, les ciutats

penitenciàries que en dic jo, perquè seria molt fàcil caure en la temptació d'una vegada localitzada una ubicació, doncs, allà començar-hi a construir tots els centres penitenciaris que fossin precisos i necessaris. No volem això i que quedi molt clar.

Però, per tot això, senyores i senyors diputats, cal una planificació, saber les necessitats presents i preveure les futures, fixar els objectius, establir els terminis. Per exemple, quan es tancarà la Model? Quan es tancarà Wad-Ras? Quan es tancarà la Trinitat? Calcular i prevenir els mitjans i inversions a aplicar; crear un estat d'opinió nacional sobre el problema, que fa molta falta. Hem de posar-nos sobre la via d'un acord que pugui ser dut a terme també per altres governs diferents d'aquest, és a dir, un consens parlamentari en aquest sentit. La presentació d'un pla de nous equipaments penitenciaris és per a nosaltres imprescindible.

Però hi han arguments, senyores i senyors diputats, d'un altre nivell als quals també em vull referir. Un candidat a l'alcaldia de Barcelona, no fa gaires dies, va fer promeses que no li correspon fer; ni té la possibilitat de poder tancar totes les presons en els terminis que ell diu, perquè abans s'han de construir les presons noves, ni en té les facultats, ni té, naturalment, les competències precises per fer-ho. Res de pitjor que fer del tancament de les presons una bandera electoralista. Crec que hi ha una regla no escrita amb què tots nosaltres podem estar d'acord i que convindria retenir: com més s'utilitzi electoralment el tancament de la Model o de qualsevol altra presó del centre de la ciutat, més tard es tancaran aquests centres penitenciaris. I això per una raó molt lògica, perquè es correria el risc evident que la gent entengués que l'única motivació és que molesten, i si molesten a Barcelona molestarien a qualsevol altre lloc i, per la mateixa regla de tres i pels mateixos criteris i els mateixos arguments i les mateixes raons, altres municipis s'hi oposarien.

La presentació d'un pla mostraria, senyores i senyors diputats, primer, que les competències són de la Generalitat, del Parlament i del Govern, i de ningú més. Segon, que la seva execució correspon al govern de torn, en aquest moment al Govern de Convergència i Unió. Tercer, que les raons de la substitució són d'ordre penitenciari, humanitari i funcional. Quart, que existeix un consens de tots els grups parlamentaris; això també és vital.

Senyora consellera, adoní's que pretenem ajudar-la. Les dificultats a trobar els emplaçaments són per si soles molt, molt difícils; un consens d'aquest Parlament, un pla, ajudaria a fer-ho. Es necessiten també les inversions precises i a mi no se m'oculta que, quan es dialoga i s'intenta arribar a un acord en el si del Consell Executiu, els diferents consellers han de defensar les seves prioritats i els seus objectius. Per tant, si vostè tingués un pla consensuat i aprovat unànimement per aquest Parlament, vostè tindria una gran força política per fer prevaler allò que jo sé que vostè vol fer.

Senyora consellera, que ningú no vingui a destorbar-la, per molt que ocupi un lloc destacat en la coalició que dona suport a aquest Govern, i un pla l'ajudaria en això, perquè seria el pla d'aquest Parlament, i cada cop que algú volgués

parlar de coses que no li pertocuen, se li podria posar per la cara el pla que aquest Parlament i que aquest Govern tenen.

Li oferim obrir una nova etapa, més positiva, més dinàmica, amb una finalitat noble; ajudar-la, ho repeteixo, en la creació d'unes institucions penitenciàries que siguin l'orgull de la nostra democràcia. És per aquest motiu, senyora consellera, senyores i senyors diputats, que he presentat aquesta interpellació, que l'ha presentat el meu Grup i que li pregunto quins projectes són els que vostè, senyora consellera, té, i si està disposada a presentar el pla que li requerim?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora de Gispert.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA (Núria de Gispert i Català): Molt honorable senyor president del Parlament, il·lustres senyores diputades i diputats, en primer lloc, senyor Oliart, agrair-li el record al primer conseller de Justícia i agrair-li la sensibilitat, que jo crec que ell va tenir, i que jo espero en aquest sentit no defraudar-lo ni defraudar el Parlament.

La interpellació que acaba de presentar a aquesta cambra es refereix a una qüestió de gran abast, conseqüència de l'augment vertiginós de la població reclusa i que mai no hem negat: la massificació en alguns centres. Intentaré centrar en el seu equilibri el tema que ens ocupa, i alhora els explicaré els propòsits de capteniment que animen el Govern de la Generalitat en relació amb la creació i construcció de noves places penitenciàries.

La massificació és un dels principals problemes que tenim, no només en la nostra administració penitenciària catalana, sinó que sorgeix en la gran majoria, per no dir en totes les administracions del nostre entorn cultural: França, Itàlia, Portugal i Alemanya i molt especialment als Estats Units. Més a prop nostre, segons dades recents, l'Estat espanyol se situa en posicions capdavanteres pel que fa al percentatge d'interns en relació amb el conjunt de la població. De cada cent mil ciutadans espanyols, s'estima que uns cent vint s'estan a la presó. Més en concret, a Catalunya, de cada cent mil ciutadans catalans n'hi ha aproximadament cent tretze a les presons catalanes. Catalunya, en aquest sentit, no és una excepció.

Les xifres són prou eloqüents: en el moment del traspàs de les competències en matèria penitenciària, l'any 84, hi havia 1.609 interns; el mateix any, en menys de vuit mesos, n'hi havia 2.650, increment produït a causa de les reformes de l'any 83 de la Llei d'enjudiciament criminal. Avui, en data 28 de març, la població reclusa és de 6.799 interns; l'augment ha estat constant i els darrers anys la mitjana ha estat de 375 interns per any. Davant d'aquesta situació, a l'hora d'intentar analitzar les causes i les actuacions desenvolupades per a pal·liar la massificació, cal subratllar l'existència de factors penitenciaris i d'altres que es poden qualificar d'extrapenitenciaris. Abans d'exposar els factors

més estrictament penitenciaris i d'explicar l'esforç que ha dut a terme la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit, m'agradaria referir-me breument a aquests darrers factors esmentats, els extrapenitenciaris.

La reforma del Codi penal. En relació amb el Projecte de codi penal es recullen algunes de les figures jurídiques conegudes com a mesures alternatives a la presó. En concret es parla de la condemna condicional, de la suspensió de la pena en determinats supòsits, dels arrestos de cap de setmana, la pena de multa, els treballs en servei o en favor de la comunitat, etcètera. Igualment es recull una de les reivindicacions llargament demandades per diferents sectors i per Convergència i Unió, l'elevació de la majoria d'edat penal fins als divuit anys, tema que també repercutirà en un altre àmbit competencial del Departament de Justícia. No obstant aquestes expectatives, que podem qualificar d'esperançadores, la pena privativa de llibertat continua erigint-se en la resposta principal i socialment acceptada al delictes.

Consegüentment, tot fa preveure que no es produirà un descens important de la població reclusa, ja que la rebaixa anunciada de les condemnes anirà acompanyada de la desaparició de les redempcions de pena pel treball. També s'haurà de tenir en compte la reforma prevista a la Llei d'enjudiciament criminal quant als supòsits i terminis de la presó preventiva. El problema, òbviament, no es resol només construint més places penitenciàries, com aquell que fa més hospitals o més escoles. En qualsevol cas, el problema és de gran abast i ens afecta a tots, el conjunt de les institucions i dels ciutadans.

A banda d'aquestes reflexions que se centren en el que hem qualificat com a factors extrapenitenciaris, la Generalitat de Catalunya ha desenvolupat un esforç important en la millora, en general, del sistema penitenciar heretat i, en particular, en la línia de construir noves presons. L'Administració central només va finançar una part de la construcció del centre penitenciar Quatre Camins; la resta de la inversió va ser assumida per la Generalitat. La presó de Quatre Camins va ser inaugurada l'any 89, amb una capacitat inicial de 950 places. En el seu interior es va ubicar la primera comunitat terapèutica per a interns drogoaddictes, una experiència pionera a l'Estat. Posteriorment, amb motiu de la celebració dels Jocs Olímpics, el centre es va ampliar per mitjà d'un mòdul prefabricat amb 204 places més. A més d'aquest centre, el Govern ha construït dues presos més. Vostè ha dit que una; dues presos més.

Els centres penitenciaris es troben al terme municipal de Sant Esteve Sesrovires; tots dos han estat dissenyats, construïts i finançats íntegrament per la Generalitat de Catalunya. El primer, el centre penitenciar Brians-homes, disposa de 800 places i va ser inaugurat el juny del 91; el segon, el centre penitenciar Brians-dones, ocupa tres edificis destinats exclusivament a dones penades i té una capacitat total de 244 places. En aquest centre també funciona una segona comunitat terapèutica per a internes amb problemes de toxicomanies. Recentment, el mes de desembre del 94, s'ha inaugurat un nou mòdul al centre penitenciar Brians, amb

una capacitat per a 400 interns. Així mateix, s'han ampliat notablement les places en règim obert i les places ordinàries en diverses presons que ja funcionaven amb anterioritat. Concretament, en els darrers vuit anys s'han posat en funcionament 276 noves places de règim obert i 173 places ordinàries mitjançant les remodelacions de les presons ja existents. En conjunt, doncs, des del traspàs de les competències, s'han construït 3.047 noves places penitenciàries, tant en les noves presons com en les velles i en les seccions i els centres oberts. Aquest esforç, evidentment, ha significat també un increment de personal que s'ha fet càrrec d'aquests nous centres.

Catalunya ha realitzat, tal com els acabo d'exposar, un important esforç inversor amb vista a la construcció de noves places penitenciàries i, és clar, a millorar també els centres existents, un esforç molt superior que el que va dur a terme l'Estat abans del traspàs de competències. En el període 1977-1983, l'Estat només va construir un centre penitenciar, Lleida-2, i va solucionar provisionalment el problema dels joves demanant l'antic centre Wad-Ras, reformatori de menors que ja pertanyia al Departament de Justícia, per ubicar les dones que ocupaven el centre de la Trinitat, allotjant-hi els joves que estaven en una situació caòtica i lamentable en una galeria de la Model.

Em sembla que ha quedat prou demostrat que el nostre Govern ha dut a terme una política inversora responsable i coherent; una política que no només ha pretès la quantitat, sinó avançar decididament per assolir una millor qualitat de vida per als interns catalans, que contribueixi decisivament a facilitar eines per a la rehabilitació i per a la reinserció. Prova d'això és l'important increment en el capítol de personal. En total l'any 84 hi havia 34 persones dedicades a l'àrea de tractament i sanitària; avui són 615. Però, malgrat tot, el creixement de la població penitenciària ha estat molt superior al que es preveia. Consegüentment, a hores d'ara, patim un dèficit de places penitenciàries que reconeixem i no amaguem, de la mateixa manera que ho reconeixen les altres administracions: la de l'Estat i la d'altres països.

En aquests moments a Catalunya es disposa de 5.542 places a les deu presons i en els dos centres oberts amb autonomia administrativa. Aquesta xifra s'obté de les capacitats màximes de cada centre; normalment a dues persones per cella. En canvi, com és públic, la xifra d'homes i de dones privats de llibertat és superior. Com he dit abans, és de 6.799 persones, que estaven internades a les presons catalanes el dia 28 de març.

Freqüentment hem sentit les crítiques de diferents sectors que recordaven a la nostra Administració que no es compleix el que preveu la legislació penitenciària, i és que cada persona tingui una cella individual per a ella sola. Cal dir, però, que aquest punt pràcticament es tractava o es tracta d'un desideràtum, d'una declaració d'intencions formulada pel Parlament de l'Estat espanyol l'any 79 i que no es pot dur a terme ni a l'Estat espanyol ni a la majoria de països europeus del nostre entorn cultural. El creixement de la població reclusa ho ha impossibilitat arreu.

En aquest mateix sentit vostè mateix s'ha pronunciat ara i es va pronunciar l'any 93 davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana; va dir que consideraria una situació molt bona que hi haguessin dos presos per cella; és a dir, de moment no podem filar més prim perquè, naturalment, els recursos són sempre limitats i, lògicament, doncs, un govern els ha d'aplicar en molts llocs. Per tant, excepte el centre penitenciari de dones de Barcelona, que encara té estances col·lectives, llevat d'una sola fase, les capacitats màximes de cada presó s'han establert amb el criteri de dues persones per cella, i el dèficit de places, que en data 28 de març del 95 és de 1.257, s'eixuga a base d'encabir més persones en les cel·les, com és el cas, sobretot, del centre penitenciari d'homes de Barcelona, la Model.

Tornant al que deia fa uns moments, en relació amb els recursos limitats, cal tenir en compte alguns factors que han repercutit, i encara repercuteixen directament en aquest tema, com ara la crisi econòmica, especialment intensa després de l'any 92, i la situació creixent del dèficit públic, que ens obliga a prioritzar i alentir projectes d'inversió costosos i amb despesa recurrent.

Per tot això i per fer front a aquest dèficit de places penitenciàries i per donar resposta a l'acord parlamentari pres durant el debat de la Llei de pressupostos per a 1995, segons el qual s'ampliava una partida pressupostària per fer front a l'adquisició de terrenys per a la construcció de nous centres penitenciaris, i la substitució de la presó Model i la Trinitat, el Departament de Justícia està enllestit amb els estudis definitoris d'un nou centre de penats en les rodalies de Barcelona per a 1.500 places. El concurs públic per a l'adjudicació de les obres està previst per al darrer trimestre d'enguany. Mentrestant es decidirà la seva localització, juntament amb altres possibles localitzacions de futur, necessàries per a altres centres o serveis.

En aquests moments s'està acabant l'anàlisi funcional del nou centre. També s'han endegat els estudis preliminars per a la possible supressió de la presó Model de Barcelona; supressió que s'està estudiant conjuntament amb les altres dues presons de preventius: la Trinitat i Wad-Ras. Aquests estudis i la seva possible supressió hauran de necessitar de diferents acords a nivell institucional, tant per part de l'Ajuntament de Barcelona com de la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat. Aquesta possible supressió comportarà també la creació, lògicament, d'un centre de preventius a Barcelona ciutat per a homes adults, per a joves i per a dones. Avui la població penitenciària preventiva a Barcelona és de 1.195 interns. Per tant, com a mínim, aquest nou centre hauria d'albergar o tenir una capacitat de 1.300-1.500 interns.

Tot i això hi ha altres previsions que s'estan estudiant des de la Conselleria; ha de passar per diferents condicionants que responen a la història dels onze anys de presons a Catalunya, a una possible i necessària renegociació de les condicions del traspàs, a les conseqüències de determinats projectes legislatius, quant al possible descens de la població reclusa, de l'aplicació de mesures alternatives, etcètera.

Aquest problema no es resol en pocs mesos; és de tal envergadura que requereix un estudi aprofundit que s'anirà treballant pas a pas des del Departament de Justícia. I, per tant, estem disposats, senyor Oliart, a treballar, a més, en un pla indicatiu de les necessitats penitenciàries a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Pot formular rèplica, el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Bé, vostè, senyora consellera, pràcticament a les tres quartes parts de la seva intervenció, doncs, ha fet el mateix que han fet abans en aquest mateix Parlament els seus antecessors i és intentar explicar i convèncer-nos de les magnífiques actuacions que el Consell Executiu havia fet en matèria penitenciària.

Si vostè ha escoltat atentament la meua explicació, la meua intervenció, haurà vist que jo he defugit de fer cap tipus de crítica sobre el passat, perquè crec que el que interessa d'aquí en endavant és, precisament, saber exactament què és el que podem fer i com ho podem fer. I, per tant, jo he dit que s'havien construït dos centres penitenciaris, en tot cas en el *Diari de Sessions* això hi deu constar, vostè ha dit que un, no és important, però sí que ho és per a mi perquè jo he volgut ser rigorós i si he dit «un» és indubtable que m'he equivocat, són dos, i em sembla que així ho he dit.

Jo li voldria fer avinent una cosa, senyora consellera, que vostè deu saber tan bé o millor que jo segurament. S'ha fet una de les promeses aquestes, de tancar els tres centres penitenciaris de Barcelona, i el tancament d'aquests tres centres penitenciaris significaria, solament tancar aquests centres penitenciaris, la construcció de cinc nous centres penitenciaris. Si nosaltres féssim una regla de tres i veiéssim que en catorze anys se n'han construït dos, imagini's vostè el temps que trigaríem a poder construir els centres penitenciaris, no més per poder tancar els centres de Barcelona, però hi ha moltes altres, també, urgències. He parlat també de la presó de Tarragona.

Vostè ha dit que hi han una sèrie de variables que en aquest moment nosaltres no podem dominar, com és la reforma del Codi penal; és indubtable que la majoria d'edat penal als divuit anys posarà segurament en altres centres penitenciaris alguns dels interns actuals a la presó de la Trinitat, però jo, no fa gaire, vaig fer una pregunta en aquesta direcció i em van dir que els interns de setze a divuit anys, que són els que es traslladarien, no passaven de vint-i-dos o de vint-i-tres. És indubtable, és indubtable que les penes alternatives a la presó, que tots desitgem que estiguin regulades i estiguin contemplades en el nou Codi penal, és indubtable que alleugeriran també la pressió a què en aquest moment estan sotmesos els actuals centres penitenciaris.

Però jo, de totes maneres, senyora consellera, no crec que aquestes variables puguin influir de tal manera en el futur dels centres penitenciaris com perquè en aquest moment no puguem estar en disposició de presentar en aquest Parlament i de presentar a l'opinió pública un pla. No un pla indicatiu, perquè jo recordo que un pla indicatiu es va presentar en aquest Parlament l'any 1983, i que aquest pla indicatiu,

doncs, no s'ha complert mai, i que cada vegada que jo he demanat, des d'aquesta mateixa tribuna, el compliment, com a mínim orientatiu, d'aquell Pla, sempre se m'ha contestat que aquell Pla tenia un objectiu que era indicatiu i que com que era indicatiu no era d'obligat compliment.

Parlant del pla indicatiu, també vull fer referència a una xifra que vostè ha dit. Diu: «És que s'ha augmentat moltíssim la població penitenciària», de tal manera s'ha augmentat que qualsevol previsió que s'hagués pogut fer l'any 1982 o 83 no era possible assolir-la. Jo li vull recordar que en aquest pla indicatiu ja es deia que per a l'any 1990 hi podia haver una població penitenciària de 6.000 interns. En aquest moment vostè ens ha dit que són 6.715, cosa que jo també ja sabia per les preguntes que vostè ha tingut l'amabilitat de contestar-me.

Per tant, senyora consellera, a part d'aquest centre penitenciari que vostè, més o menys, diu que té ubicat, diguem teòricament, en el mapa, però que encara..., llavors jo li preguntaria... De totes maneres, hi ha també unes preguntes que demà, segurament, doncs, tindrè oportunitat de fer-li, orals, en les quals li pregunto precisament si s'han fet ja gestions puntuals, com a mínim, per saber si algunes d'aquestes ubicacions territorials, d'aquestes parcel·les o d'aquestes finques, s'han fet ja aquestes negociacions amb els municipis que vostè pensa, teòricament --i per això no vull precisar-ho--, en què vostè pensa que poden anar-hi aquestes presons, i, en qualsevol cas, doncs, penso, repeteixo, que la necessitat d'un pla, però no d'un pla indicatiu, és una condició importantíssima, per totes les raons que abans he dit i també, senyora consellera, sobretot, per poder tirar endavant de veritat aquesta reforma dels centres penitenciaris, de les institucions penitenciàries, que estic segur que vostè, el Consell Executiu i tota aquesta cambra desitgem i volem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. La senyora consellera pot contestar la rèplica.

La Sra. CONSELLERA DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyor diputat, per a l'elaboració d'un pla de les característiques que vostè demana, i per establir criteris, jo voldria anar en la història una mica enrere; potser aprofitant la meua experiència a la Conselleria i la seva experiència com a diputat especialista en temes penitenciaris, he volgut fer aquesta marxa enrere per posar en solfa determinats aspectes que crec que s'han de tenir en compte: en primer lloc, els traspàsos de serveis el 1984 i compromisos adquirits amb el Govern de Madrid durant aquell any, l'anterior, el 83, i l'any 85. Traspàs mai valorat sota els criteris de la despesa estatal equivalent, atès que era i encara és l'única comunitat autònoma que accedia a assumir aquesta competència.

Aquest tema, el del traspàs, avui està sobre la taula per revisar els criteris assolits en aquell moment, ja que des dels primers estudis elaborats hi ha una diferència molt important en la seva valoració econòmica: traspàs d'uns mitjans molt escassos, amb un greu problema afegit als pocs mesos d'assumir-lo; la població interna del mes de febrer del 84

era de 1.605, i l'octubre del 84, de 2.650; el personal, 576, i la infraestructura, centres obsolets, a excepció del centre de Lleida-2, iniciat el 77 i inaugurat el 83. Acord de construcció de tres centres penitenciaris a partir del traspàs: dos a càrrec del Govern central i un a càrrec de l'Administració de la Generalitat; això no s'ha complert: el Govern central va fer-se càrrec només de part del centre de Quatre Camins, i només en la seva construcció, res en relació amb el personal ni el manteniment. Pel que fa als joves interns, com he dit abans, estaven en una galeria de la Model, i van ser ubicats al centre de la Trinitat, per acord amb l'Administració de la Generalitat, i com a contrapartida no vam tenir res. Era una situació càdica i va ser un acord entre administracions. Això va suposar més aviat la pèrdua d'un centre: el primer d'observació de menors, construït paret per paret junt al de Wad-Ras, i es convertiren tots dos en l'actual centre de dones. Per tant, el punt de partida fou lamentable; això sí, amb promeses, bones paraules i, en general, en el decurs dels onze anys de transferències, amb una bona relació personal i institucional.

Davant d'això, de la història, dels compromisos i, lògicament, de les necessitats actuals i futures, el pla que es fixi ha de passar indefectiblement per la renegociació de determinats aspectes del traspàs de serveis penitenciaris i pel compliment de determinats acords. Per establir uns criteris mínims hem de partir de diferents factors: de tot el que ja hem dit respecte a la renegociació del sistema, de l'acceptació assumida d'un dèficit real de places penitenciàries avui i de l'acceptació que, malgrat el dèficit de places, en onze anys s'ha aconseguit un canvi substancial i en positiu del sistema penitenciari a Catalunya a tots els nivells. Partint de tot això, es podria elaborar un pla a vuit o deu anys, sobre les necessitats reals de places, el seu previsible creixement, les necessitats de personal, tenint en compte no només la construcció de nous centres penitenciaris, sinó també la necessitat d'altres serveis: és possible que necessitem un hospital psiquiàtric; que es necessitin més centres oberts; que, en virtut de l'aplicació de les noves mesures que pugui establir el Codi penal, es necessitin centres especials; la substitució de la Model, de la Trinitat i de Wad-Ras com un tot, tenint en compte que en aquest moment tenim 1.200 preventius a Barcelona i que està clar que aquests 1.200 preventius de Barcelona hauran de romandre a Barcelona, i, per tant, s'haurà de buscar una localització adequada en el terme municipal de Barcelona; replantejament dels centres de Figueres i de Girona, i també del de Tarragona; altres mesures per millorar la qualitat de vida dels interns... Tot això passa per un replantejament global del sistema. No és un pla fàcil: requereix una gran reflexió amb els directius del Departament, amb experts i, lògicament, amb el Govern.

Fins aquí he parlat dels criteris a tenir en compte a l'hora d'establir un pla d'aquesta magnitud. He parlat també de la necessitat de partir d'una història real quant als traspàsos dels serveis penitenciaris, la seva quantificació, valoració econòmica i situació legal i processal d'aquell moment. He parlat del dèficit de places d'avui. He deixat constància --o

almenys aquesta ha estat la meua voluntat— del gran esforç realitzat a Catalunya per a la millora dels nostres serveis. A partir d'ara caldria parlar de terminis, mitjans i objectius finals. No és fàcil perquè hi juguen molts aspectes. Cal dir, però, que el Departament de Justícia ja va treballar i presentar al Govern, l'any 85, un pla especial d'equipaments penitenciaris, i era indicatiu. Avui el que es demana és quelcom de diferent, perquè l'experiència adquirida ens permet treballar sobre unes premisses més sòlides, però aquest pla no pot referir-se només a dèficit de places, increments previsibles, etcètera, sinó també al manteniment i consolidació de la política penitenciària endegada pel que fa a la rehabilitació i reinserció dels interns, necessitats de personal per als nous centres, pla de supressió dels tres centres de Barcelona, aplicació de les noves mesures establertes en el futur Codi penal..., i tot això no depèn exclusivament del Govern de la Generalitat; aquí també intervenen altres administracions, començant per l'Administració central, l'Ajuntament de Barcelona i altres municipis.

Hem de ser capaços d'elaborar un pla en el qual el compromís del seu compliment passi per la renegociació dels serveis traspassats, a més de tenir en compte l'aprovació i implantació futura de les noves mesures del Codi penal. Aquest pla, com he dit, hauria de plantejar-se a vuit o deu anys vista, partint de 1996, i preveient el dèficit de places actual, més un increment mitjà de 375 interns per any, que ha estat l'increment des del 84 fins avui. És l'objectiu d'aquest Departament treballar sobre aquest pla, si més no per configurar per escrit les necessitats actuals i futures del nostre sistema penitenciar, sent conscients que la realitat econòmica d'avui i dels darrers anys no ens és propícia i que haurem de fer un esforç per optimitzar recursos, els propis, i conjugar aquesta prioritat, aquestes necessitats, amb altres també molt necessàries i potser ara més urgents, que també competeixen al Departament que regento.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les divisions administratives territorials de Catalunya, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, que té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, l'any 90 el Consell Comarcal del Vallès Occidental —en aquella circumstància el diputat que els parla n'era el president— va editar un llibret, al qual s'afegia, en un annex, l'annex número 2, les divisions administratives de què, en aquest cas, la comarca del Vallès Occidental era objecte o *sujeto doliente* —per dir-ho amb alguna expressió estranya. Surten, efectivament, vint-i-cinc plànols diferents, vint-i-cinc, i no són pas tots, perquè del 90 al 94 li puc ben assegurar que han se-

guit el consell bíblic de créixer i de multiplicar-se. I, per tant, en aquests moments és evident que no hi ha consellera, no hi ha director general que es preui que no tingui, en aquests moments, establerta la seva particular divisió territorial. Efectivament, fullejant, ja fa algun temps, sortien àmbits territorials diferents per a les agències d'extensió agrària, les comarques agràries *de España*, les agrupacions de defensa forestal, els sectors sanitaris, les àrees bàsiques de salut, el partit veterinari, les unitats de recaptació executiva de la Seguretat Social, les agències comarcals de l'INSS, els àmbits territorials i zones d'actuació de la Direcció General d'Urbanisme, les diferents àrees pels preus dels habitatges de protecció oficial..., i acabàvem pels bisbats, arxiprestats i les *casas-cuartel* de la Guàrdia Civil.

Mirin, en aquests moments, l'embolic, allò, administratiu és immens. I alguna cosa d'això vostès devien intuir, o el Departament que vostè presideix, perquè en la memòria de l'any 92 el diputat que els parla va tenir un ensurt, perquè va llegir, en la memòria del seu Departament, que havien fet un estudi sobre l'estructura territorial de l'Administració, que s'havia fet ja la diagnosi i que estava, allò, a punt de tenir-ne coneixement. Va fer unes preguntes parlamentàries, va demanar poder veure aquest estudi, aquest treball, i la veritat és que en les preguntes ja vaig obtenir una resposta dient: «Bé, aquí s'ha fet una fase de recollida de dades, però cal aprofundir en la diagnosi i caldrà elaborar les propostes polítiques per poder, d'alguna manera, sortir al pas de tot aquest embolic.» D'acord, d'acord. Però, això, ho deien..., en aquells moments la consellera de Governació em contestava això, el 20 de novembre de l'any 93; fa un any i mig i d'això no s'ha vist res, entre altres coses perquè la consellera deia que no tenia cap inconvenient de donar coneixement d'aquest treball, quan estigués acabat, en el Parlament. Durant aquest any i mig no hem vist res, perquè, efectivament, no s'ha fet res.

Nosaltres pensem que aquesta situació ve com a conseqüència d'un incompliment i d'una manca de decisió política: l'incompliment és l'incompliment de presentar a aquest Parlament una proposta de divisió regional de Catalunya, d'acord amb el que es disposa a la part de disposicions transitòries, em sembla recordar, de la Llei de règim provisional de les diputacions, i, per una altra banda, el fet absolutament insòlit de tenir un país organitzat sota principis i models diferents, com pot ser el fet que el nostre país, en aquests moments, estigui alhora i simultàniament organitzat en comarques i en províncies.

Efectivament, la manca de decisió política en aquest cas i el no-compliment del que disposen les disposicions de la Llei del règim provisional de les diputacions fa que en aquests moments, sense existir un marc que serveixi de referència a tots plegats, lògicament, cada departament, cada direcció general, en funció únicament i exclusivament de les facilitats, o de les dificultats, o de la intensitat, o del gruix de treball que pugui tenir en cada un dels trossos del nostre país, organitza una estructura, una divisió territorial diferent.

Jo crec, no obstant —i suposo que pel to, senyor conseller, vostè ja ho nota—, que estem davant d'una oportunitat important, perquè fa quinze dies, o fa..., sí, em sembla que eren quinze dies —o un o dos plens, ja no ho recordo—, es va aprovar el Pla general territorial de Catalunya. I aquí vàrem aprovar una esmena transaccional important, important, que vostè, evidentment, i totes les senyores i els senyors diputats la coneixen; la voldria llegir..., concretament, s'ha transformat en la transitòria segona, que diu, textualment —i en aquests moments és llei—, que diu: «Mentre no es legisli sobre la divisió de Catalunya en regions, el Govern de la Generalitat ha de tenir en compte subsidiàriament els àmbits funcionals territorials definits en aquesta llei, pel que fa referència a la planificació de llurs serveis.» Recordo que la vàrem votar per unanimitat, i li he de dir, i ho sap el senyor ponent d'aquella llei, que especialment el vaig felicitar, perquè va ser una transaccional d'última hora, que realment va ser de les que va merèixer la pena.

Per tant, situats aquí, el lògic és que ens donéssim tots plegats un termini prudencial perquè adequéssim les diferents divisions administratives dels diferents departaments de la Generalitat al nou marc que tenim. A nivell de grans paquets, tenim aquesta divisió, o pseudo-divisió regional, però que hi ha una llei que ens diu: «mentre no hi hagi la definitiva, valen aquests àmbits territorials funcionals», i, per una altra banda, tenim ja fixat com a criteri d'ordenació territorial, a una escala més reduïda, la divisió comarcal.

Per tant, el que caldria fer és donar-nos un termini tots plegats —i en aquest sentit Iniciativa per Catalunya ofereix les seves possibilitats, relativament poques, però de col·laboració, de veure com això es podria fer— per intentar anar-nos adaptant en aquests àmbits regionals, en aquests àmbits comarcals, i que, en tot cas, les divisions sempre hi fossin per agregació, suma de comarques i que, d'alguna manera, sempre sabéssim exactament on som i que tothom fes aquest esforç.

Miri, ja és tradicional que nosaltres en el debat dels pressupostos diguem: «Mirin, anullin, donem de baixa tot el que es destina als delegats territorials de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona; hi estem d'acord.» Ara, si vostès mantenen això dels delegats territorials de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, després de l'aprovació d'aquesta transaccional jo crec que han de nomenar un delegat territorial per a les terres de l'Ebre i han de nomenar un delegat territorial per a les comarques centrals de Catalunya. Això és el que procedeix. Procedeix, per tant, revisar les poques, però les oficines descentralitzades o desconcentrades de la Generalitat per adequar-les, lògicament, vull dir, a aquests àmbits que hi han plantejats.

I, per tant, jo crec que aquí, si la Generalitat comença d'una manera decidida..., a veure, assenyada, estudiada i donant-nos —hi insisteixo— un temps prudencial, però decidida, i aclareix això, jo penso que de passada tindrem tots plegats l'autoritat moral per dirigir-nos a les altres administracions per dir que també vagin adequant els seus àmbits territorials a aquests que d'alguna manera han de ser les peces bàsiques

de referència per entendre, per llegir d'una manera més senzilla, territorialment, el territori de Catalunya, de veure com el tenim organitzat administrativament.

Penso que estem en una oportunitat immillorable; el fet que aquesta esmena s'aproves per unanimitat ens dóna una situació política fora de..., és a dir, diferent a altres qüestions, i, per tant, amb aquest esperit absolutament constructiu, jo el que demanaria seria d'aprofitar, vull dir, quins són els propòsits de capteniment del Govern, davant d'aquesta circumstància —hi insisteixo— excepcional, per poder començar a posar un cert ordre en aquest caos, en aquest laberint d'Ariadna que són les diferents i múltiples divisions administratives que hi han en el territori de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Xavier Pomés i Abella): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en bona part, senyor Farrés, jo diria que comparteixo els arguments que vostè ha donat; no tots —després faré les matisacions. Però certament sí que voldria deixar clar ja en la primera part de la meua intervenció que el Govern voldria i vol simplificar tant com sigui possible els nivells administratius, per dos motius: un, ni que sigui de lògica, perquè s'hauria de facilitar la seva comprensió a tots els ciutadans, i el segon, perquè també hi ha d'haver un principi d'eficiència que en la mesura del possible en aquesta línia ha de presidir sempre l'acció de l'Administració.

Respecte a la diversitat dels nivells administratius i institucionals que conviuen a Catalunya —i no ho oblidem, i aquí tindriem la primera matisació—, uns com a herència obligada d'uns anys anteriors i altres com a propis i recuperats de la nostra història, és evident que configuren un complex molt entremat que pot induir a confusió si s'analitzen des d'una perspectiva globalitzadora. Jo crec que això no obeeix a una manca de criteris organitzatius de l'Administració de la Generalitat, sinó a una realitat històrica que ha paït..., que ha patit aquest país i que potser no ha paït —suposo que hi ha un lapsus.

Quan s'inicia el disseny de l'Estat de les autonomies i, centrant-nos més, quan la Generalitat assumeix de nou l'autogovern de Catalunya, hereta unes estructures administratives organitzades en àmbits provincials que són l'organització de l'Estat. La recuperació d'un àmbit d'administració d'estat diferent del central, en aquest cas l'autonòmic, i la voluntat d'aquesta cambra, d'altra banda, de recuperar igualment les comarques com a administracions locals, què fa? Se superposa als anteriors. Jo crec que és cert que els referents legals preveïen una temporalitat en aquesta superposició, substituint progressivament les diputacions provincials per l'Administració de la Generalitat i els consells comarcals en l'exercici de les seves competències. De totes maneres, en aquest tema jo no em voldria allargar massa, perquè tinc una altra interpellació del Grup d'Esquerra Republicana sobre el tema de les diputacions que possiblement podré entrar-hi més, en aquesta qüestió; però,

en qualsevol cas, ho deixo com a apuntat perquè no es perdi de vista.

El que sí és cert és que l'assumpció, la recuperació de les competències pròpies de la Generalitat s'ha realitzat d'una manera molt gradual i en molts casos amb no pocs esforços, gairebé com un degoteig, eh?, exempt també –val a dir-ho–..., amb reticències, com a conseqüència d'una lògica indiscutida del nou bloc constitucional. I això té molt a veure amb el que estem parlant, perquè, efectivament, el fet que els serveis traspassats ho hagin estat de forma intermitent dificulta enormement –per no dir «impossibilita»– una planificació rigorosa i sistemàtica i, en conseqüència, una organització que obeeixi a criteris de caràcter general, en lloc de respondre, moltes vegades, a aquestes organitzacions administratives que vostè molt bé puntualitzava, a unes necessitats puntuals i successives que es van plantejant i que requereixen donar resposta..., resposta que potser, amb tot aquest plantejament que dèiem abans, de superposició, no hi havia possibilitat de donar-hi sortida.

Aquests traspassos de competències havien d'anar també acompanyats, lògicament, del finançament dels serveis transferits, i també en la valoració d'aquests serveis ha calgut una gran dosi de pragmatisme i voluntat negociadora. En qualsevol cas, diríem que la Generalitat ha hagut de sobreviure durant molts anys amb un únic finançament que rebia en base al cost de serveis transferits, calculat molt sovint a la baixa i que, evidentment, no permetia gaudir d'un excedent financer que permetés afrontar l'elevadíssim cost que suposa l'adaptació general d'aquests serveis assumits a uns àmbits administratius més adients als nostres criteris. Jo diria que aquest seria un dels motius que ha generat la diversificació d'unitats d'actuació administrativa, la incapacitat de l'estructura superposada, la necessitat puntual de donar-hi resposta i les dificultats d'això, poder-ho encaixar. De totes maneres, n'hi ha un altre, que és l'austeritat en la despesa pública; l'obligació del Govern de la Generalitat de gestionar amb la màxima eficàcia els recursos de què disposa fa que a vegades criteris de rendiment tinguin també un paper important a l'hora de delimitar les àrees d'actuació de l'Administració pública.

Per exemple, vostès recordaran que en el cas de les entitats metropolitanes de caràcter funcional, és a dir, prestadores de serveis, en la seva creació es va optar per diferenciar els seus respectius àmbits territorials; per què? Perquè els criteris que feien aconsellable des del punt de vista d'efectivitat i rendibilitat d'un determinat àmbit de prestació del servei de transports, per exemple, no eren vàlids a l'hora de planificar i prestar els serveis hidràulics o el de tractament de residus. Això, aquesta opció pot presentar inconvenients, en tant que origina una certa sensació o aparença de confusió, però cal valorar en aquest cas si aquests inconvenients pesen més que els avantatges que proporciona.

Finalment, en d'altres casos –també és cert– el que motiva la definició d'un àmbit d'actuació administrativa diferenciat no és el criteri de rendiment econòmic, sinó la mateixa essència i justificació de la finalitat perseguida amb l'actua-

ció administrativa. Un exemple ben clar seria, per exemple, l'actuació en matèria de recursos hidrològics. És evident que en aquest cas cal contemplar les conques hidrogràfiques amb independència dels termes municipals o comarcals que abastin. Tot i així, el mateix succeiria, per exemple, amb les empreses de serveis i amb tot un seguit d'institucions que es mouen per la seva pròpia lògica administrativa.

Per tant, certament existeixen diversos criteris d'actuació administrativa territorial; és cert que existeixen diverses divisions administratives, i, com deia al principi, puc estar d'acord amb el diputat senyor Farrés que caldria procedir a una certa unificació en la mesura del possible, però les raons exposades també fan evident que aquesta tasca no és senzilla –m'ha agradat sentir que això s'hauria de fer amb un cert temps i, per tant, entenc que sense precipitació–, que això pot suposar un alt cost, que cal cercar en tot cas l'equilibri entre aquesta finalitat –en si mateixa bona i també necessària– i la resta de finalitats preteses, és a dir, l'obtenció d'un òptim resultat tan funcional com de rendibilitat del servei. Per tant, estaria d'acord que aquest procés sigui suau, tendencial, sobretot que no generi més confusió, que és el que es pretén evitar, i, d'altra banda, hauria de defugir l'elevat cost que podria suposar una reforma radical en uns moments de contenció de la despesa pública. Finalment –i això no com a cosa menys important–, també cal realitzar aquesta reestructuració sense, en principi, prefixar posicions que puguin condicionar massa el debat, sens dubte definitiu, sobre la divisió regional que el seu dia haurà de fer aquesta cambra.

De totes maneres, aquests condicionants jo diria que no afebleixen en absolut el propòsit de capteniment del Govern d'avançar cap a una major homogeneïtzació dels àmbits funcionals i territorials. I aquí sí que estaria absolutament d'acord amb vostè que en aquests moments, ara, això ja gairebé podem considerar-ho un imperatiu legal, en haver-se aprovat l'esmena transaccional que molt bé vostè m'ha llegit abans, la transitòria segona, en el Ple del Parlament del passat dia 1 de març. Per tant, d'acord amb el seu redactat, mentre no es legisli sobre la divisió de Catalunya en regions, el Govern ha de tenir en compte subsidiàriament els àmbits funcionals territorials definits en aquesta Llei. Per tant, l'Administració de la Generalitat, d'ara en endavant i amb caràcter subsidiari, haurà de tenir en compte, tindrà en compte els àmbits territorials definits en aquesta Llei. I en aquesta tasca la Comissió de delimitació territorial, creada per la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i on s'apleguen representants de l'Administració de la Generalitat i representants dels ens locals designats per les seves associacions representatives i representants dels sectors acadèmics i professionals més directament vinculats amb la matèria, tindrà molt a dir i molt a fer.

Aquests són, per tant, els nostres propòsits de capteniment en la direcció d'un procés que ha de conduir a la simplificació dels àmbits organitzatius, tenint com a mòduls els àmbits territorials funcionals definits en el Pla territorial general de Catalunya i les comarques, tot i que caldrà conjumi-

nar aquest criteri subsidiari amb els requisits propis de les administracions funcionals en aquells casos en què –i això també s'ha de tenir en compte– una aplicació directa d'aquests àmbits pogués contraposar-se als objectius de qualitat i rendibilitat del servei a prestar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Farrés pot fer rèplica.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tenim un punt de discrepància quant a la diagnosi, perquè, és clar, dir: «Home, hi ha el problema de la superposició dels àmbits provincials i comarcals», quan en la Llei de règim provisional de les diputacions es diu..., parlo de memòria, però em sembla que es diu que als tres mesos d'haver-se constituït els consells comarcals –i anem per esgotar, o estem esgotant, la segona legislatura dels consells comarcals– es presentarà en aquest Parlament una de les dues propostes de convertir Catalunya en província única, i junt amb això una proposta de divisió regional..., home, escoltin, jo no ho sé, vull dir, qui té, en tot cas, la culpa i si hi ha oportunitat o no; segur que tots els que estem en aquesta banda, no; és el Govern, vull dir, qui d'alguna manera té l'obligació, en aquest cas, derivada d'un text legal, de presentar aquí, per una de les dues vies que estan previstes allà, una proposta de divisió regional. I, per tant, si hi ha la possibilitat de convertir Catalunya en província única, les cotilles que exigeix o que comporta la divisió provincial automàticament desapareixen. Que estem d'acord que té altres repercussions a nivell del Senat, etcètera? Però no n'hem parlat cap vegada, si no ha sigut algun grup de l'oposició que ho ha tret.

Per tant, aquí hi ha una part de responsabilitat històrica del Govern, que no és ara la nostra voluntat dir-los-ho, però sí una mica de dir, home, a mi no em serveix, personalment, d'excusa, sinó que, d'alguna manera, tant de bo que des d'Iniciativa haguéssim pogut votar, opinar, ja, sobre una proposta de divisió regional com a conseqüència que Catalunya era província única, i, per tant, per la senzilla raó que es complia una llei i, segona, perquè nosaltres, històricament, n'hem sigut uns defensors.

Ara, dit això –dit això–, que, d'alguna manera, encara pot formar part dels jocs florals, anem a allò pràctic. I allò pràctic, senyor conseller, jo crec que és, primer, no empitjorar la situació, i amb això penso que podríem estar d'acord. I per tant, qualsevol proposta de divisió administrativa sobre el territori de Catalunya, de qualsevol conselleria o qualsevol direcció general, ha ja d'adaptar-se a aquesta divisió dels àmbits territorials funcionals, per una banda, i, per una altra banda, ha de tenir referents necessàriament les comarques agregant les unes a les altres, que no neixi ja cap nova divisió i, en tot cas, establir que tota divisió territorial, en tot cas, pot ser exceptuada d'aquest criteri general, però, en el cas que es plantegi una excepció, hagi de ser el Consell Executiu que, escoltades les circumstàncies concretes que concorren en cada cas –per exemple, i és lògic, en els àmbits

fluvials o hidrològics, lògicament, és el cas més extrem, que no coincideixen–, s'hagi de justificar aquesta excepcionalitat, i per tant, que tothom –de la Generalitat, no dels altres organismes– ens posem en el cap, es posin en el cap que aquest és el marc de treball per a tots plegats. Aquesta és la primera.

Segona, i en aquest sentit –i espero, en tot cas, la resposta que em pugui donar a aquesta contrarèplica–, a mi em sembla que podríem donar-nos tots plegats un període de dos anys –de dos anys, senyor conseller– per intentar portar una proposta o, en tot cas, que s'hagués anat avançant en l'adequació a aquests àmbits a què estem fent referència. Dos anys, jo crec que podria ser un temps prudencial per haver avançat significativament i que, en tot cas, al final d'aquests dos anys es pogués donar compte dels inconvenients que hi han hagut en tot una sèrie de casos, i ja està, i no passa res, però que tots tinguéssim la idea que anem avançant.

Hi ha una altra cosa que, en aquest moments, jo, la veritat, no la hi puc discutir perquè no tinc números fets; jo discrepo que tot això pugui significar un increment de cost molt important. Li ho dic amb tota franquesa: al contrari, la clarificació i la simplificació del funcionament de l'Administració, si totes les conselleries opten o van optant per emplaçaments en les mateixes ciutats i, per tant, amb la possibilitat de compartir edificis, de compartir serveis comuns, etcètera, jo crec que, segons com, podrien, fins i tot, produir-se aquí unes economies d'escala, que poguessin guanyar en eficàcia la prestació dels serveis, que poguéssim acostar-los al ciutadà i que poguéssim, d'alguna manera, funcionar com oficines integrades de la Generalitat o del Consell Executiu en el territori. Més que les oficines de Benestar Social, que allà... No, no, sí, en aquests moments, en una oficina de Benestar Social hi pots anar a fer les coses més pintoresques, com anar a demanar una subvenció perquè et paguin els mallots d'un equip de futbol de la barriada, o anar-hi a presentar una instància. Escolti, fem-ho ben fet! No necessitem, en les poblacions, tenir una assistenta social que ens tramiti els papers: el que necessitem, en tot cas, és saber com està estructurada territorialment la Generalitat, d'una manera homogènia, d'una manera coherent, d'una manera lògica, i a partir d'aquí funcionar amb normalitat. És simplement això.

Per tant –i acabo amb això, senyor president–, per ser pràctics i per anar al concret, cap divisió nova que no tingui com a referència aquests que hem dit abans: possibilitat d'exceptuar, però llavors, necessitat d'acord de Consell Executiu justificant aquest caràcter excepcional; dos anys per poder adaptar-nos tots plegats. I permeti'm dir que la Comissió de Delimitació Territorial, jo no sé, la veritat, si és el millor marc, perquè aquí –aquí– els ajuntaments, i vostès saben que el diputat que els parla és un profund convençut del municipalisme, jo no sé què hi pinten; poden donar l'opinió, òbviament, però és més la Generalitat que amb la seva capacitat d'autoorganització adopta la manera en què es vol organitzar territorialment..., a veure, em sembla molt bé que es pugui consultar les opinions, però és claríssim que, segons

com, podem introduir també un cert nivell de conflictivitat en una cosa que correspon únicament i exclusivament a una facultat exclusiva que té el Consell Executiu com a tal, i és de fixar els seus criteris d'organització.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fem les matisacions aquelles que dèiem al començament, sobre en què estàvem i en què no estàvem d'acord. Una anotació respecte al que jo deia sobre les províncies i sobre..., a veure, és cert que quan l'any 78 es va aprovar la Constitució espanyola, aquesta Constitució espanyola, curiosament, tenia dos àmbits: un en el que deien que es volia trencar la imatge d'un estat centralista i, per tant, s'admetia l'aparició d'unes comunitats autònomes; per altra banda, aquest Estat continuava configurant-se i ordenant-se, dins del bloc constitucional, en províncies; per altra banda, la Comunitat Autònoma de Catalunya, el seu Estatut, preveia que els ajuntaments poguessin agrupar-se de manera supramunicipal i, per tant, sense citar-ho, estava dient que nosaltres ens podríem dotar dels consells comarcals. Per tant, en això estàvem entrant en una certa ambivalència, estàvem entrant en una certa ambivalència que, per una banda, la Constitució acceptava uns plantejaments i, per altra banda, després, nosaltres, amb l'Estatut, ens dotàvem d'això però sense que l'anterior situació desaparegués.

Em diuen –jo no hi era en aquells moments– que en aquest Parlament, respecte a aquesta situació d'anar avançant cap a una província única, amb els problemes que això té en aquests moments, de variació d'una llei electoral, com he dit abans, en aquest Parlament es va instar la possibilitat de crear una ponència conjunta que, en aquests moments, ignoro per què, però sembla que l'oferta estava feta i no es va poder, al final, quallar per tirar endavant. En qual-sevol cas, que quedi constància d'aquesta voluntat.

Respecte a, en aquests moments, què hem de fer, doncs, sí que jo diria que aquí sí que ja estaria d'acord amb alguns dels plantejaments que vostè fa, i és que la Llei municipal i de règim local de Catalunya abans esmentada atribueix a la Comissió de Delimitació Territorial funcions d'estudi, consulta i proposta en matèria de límits territorials dels ens locals de Catalunya i en les demarcacions en què s'estructura l'Administració de la Generalitat. Per tant, la Comissió de Delimitació Territorial, crec que haurà de conèixer tots els projectes de creació, modificació d'àmbits organitzatius de l'Administració de la Generalitat i els informarà proposant, si s'escau, les modificacions adients amb la seva adaptació als àmbits definits a la Llei del pla territorial general de Catalunya.

Així, el Pla territorial queda clar, defineix sis àrees supracomarcals: la central metropolitana, les planes intermèdies, el nord, la de ponent, la del Camp de Tarragona, la de les Terres de l'Ebre..., per sota d'aquests àmbits supracomarcals, considero que l'àmbit ha de ser l'àmbit comarcal, el

màxim mòdul. El mapa comarcal, jo diria que gaudeix a hores d'ara, com a mapa, d'una notable acceptació; si més no, ja que és palesa la manca de sol·licituds significatives de modificació. I el salt del nivell regional al comarcal potser no justifiqui cap altra agrupació pluricomarcal, llevat d'algunes molt marcadament funcionals. Hi estariem d'acord. Per sota de la comarca, però respectant sempre els seus límits, el Pla defineix les àrees bàsiques territorials; el Pla les té en compte com a elements d'anàlisi territorial, però en cap cas considera que la seva prestació de serveis, ni, òbviament, la corresponent a les comarques, vingui determinada per l'existència de les àrees bàsiques, que es defineixen a títol exclusivament indicatiu.

Jo crec que l'establiment dels àmbits infracomarcals de prestació de serveis locals és matèria on s'ha de respectar escrupolosament l'autonomia local, i els han de determinar les comarques, juntament amb els ajuntaments afectats, tenint com a base el seu coneixement més directe de la situació.

Per últim, com a temes d'organització, podríem estar d'acord que, per un principi d'economia d'escala, determinades agrupacions poden fer un estalvi econòmic, sobretot en matèries generals de gestió. Quant a prestació de serveis, jo aquí seria més prudent i, per tant, li diria que s'hauria d'analitzar cas per cas.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la planificació familiar

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el sisè, interpellació sobre la planificació familiar, presentada per la diputada Maite Utgés, que té la paraula per exposar-la.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, cansats però no vençuts d'abordar una vegada més el tema de la planificació familiar, tornem a parlar-ne un cop més.

Una vegada més demanem i reclamem el compliment de la Moció sobre planificació familiar que va ser publicada el març del 91 al *Butlletí del Parlament* i que ha estat aprovada amb el suport de diferents grups de la cambra. Després de quatre anys, el compliment de la Moció continua estant pendent, i voldríem saber, doncs, quins són els motius d'aquest prolongat incompliment. El text de la Moció deia, concretament, que el Parlament de Catalunya «insta el Consell Executiu a prosseguir les actuacions en planificació familiar i a desenvolupar el desplegament normatiu corresponent dins el sector sanitari en el marc de l'atenció primària de la salut.»

Volem recordar que la planificació familiar constitueix un dret, un dret bàsic dels ciutadans, en el sentit de decidir lliurement els fills que volen tenir. El reconeixement de la planificació familiar com un dret dels ciutadans que l'Administració sanitària té l'obligació de cobrir, i que s'explica en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Aquesta Llei, en

el seu article vuitè, diu exactament que, entre les activitats que ha de dur a terme el Servei Català de la Salut, és l'orientació i la planificació familiar, i en la disposició addicional vuitena, s'estableix que en un termini de tres anys, comptadors a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, s'ha de procedir a ordenar els serveis i els establiments d'orientació i planificació familiar amb un dispositiu de cobertura pública, d'acord amb els convenis pertinents subscrits entre el Departament de la Generalitat i els ajuntaments.

El termini de compliment s'exhauria el desembre del 93. Mentrestant, aquest servei que s'ha de realitzar des del sector sanitari i per tot el territori de Catalunya, continua, al nostre entendre, estant pendent. De moment, amb dos anys de retard, i el temps continua passant sense que vegem un canvi d'aquestes perspectives.

Voldria insistir que, quan formulem aquesta interpel·lació, del que tractem és del concepte de planificació familiar, que és diferent, evidentment, del concepte de la protecció materno-infantil i de prevenció de les disminucions psíquiques, camp que creiem que és molt important, i en què creiem que s'han fet coses i que s'ha avançat. Volem centrar-nos, doncs, en aquest concepte. En primer lloc, per la necessitat de la població d'accedir als coneixements i les possibilitats d'ús de mètodes anticonceptius. La mateixa Organització Mundial de la Salut afirma que la planificació familiar ha de formar part de l'atenció sanitària i ha de constituir un servei bàsic per a l'assoliment del major grau possible de salut física, mental i social.

Bé, estem parlant d'un tema que afecta una població important. Exactament, la població femenina catalana entre els quinze i els quaranta-nou anys, que són les dones en edat fèrtil, representa un 26% de la població general. I estimem que en aquests moments la demanda potencial de la planificació familiar, en aquesta població, es troba coberta en un 5,6% pel sector públic de la sanitat, la planificació familiar, en un 5,6% del sector públic. A més, evidentment, de ser una cobertura extremament baixa, l'existent pateix una gran desigualtat pel que fa a la distribució territorial de recursos públics, desigualtat que fa que tots els ciutadans de Catalunya no tinguin garantit l'accés als serveis de planificació familiar. Hi insisteixo, serveis de planificació familiar i no d'altres prestacions.

Quines són les funcions que falten en aquests centres de planificació familiar? Primer, en primer lloc, funcions d'assessorament: hi ha un clar desconeixement en alguns sectors de la població sobre temes relacionats amb la medicina preventiva i especialment amb la reproducció i els mètodes anticonceptius. En segon lloc, la prestació directa de mètodes anticonceptius. És necessari que tots els mètodes anticonceptius, sense excepció, puguin ésser aplicats a tots els usuaris i usuàries que acudeixen als centres. I, en tercer lloc, evidentment, la prestació de l'avortament legal, és a dir, la tasca d'acollir i derivar tota la demanda que es presenti.

Es va fer el programa d'atenció a la dona, i en aquest programa del que realment es parla és de les funcions de les llevadores, l'atenció materno-infantil; sobretot aquest pro-

grama parla de les llevadores, que fan una funció molt important, però que el tractament que se'ls dona denota una filosofia que per nosaltres resulta preocupant. Es tendeix a veure la planificació familiar com una atenció bàsicament circumscribida a l'atenció ginecològica, i la planificació familiar forma part de les disciplines considerades tradicionalment com a marginals, no importants, no prioritàries. I en aquest terreny deixi'm recordar-li, senyor conseller, el pronunciament que va realitzar-se a la cimera sobre població, celebrada al Caire. L'ONU va aprovar dins l'apartat relatiu a l'avortament que en cap cas l'avortament serà promogut com un mètode de planificació familiar, i s'insta tots els governs que enforteixin el seu compromís amb la salut de la dona a atendre l'impacte sanitari de l'avortament insegur, com un problema important de salut i a reduir el recurs a l'avortament a través de l'extensió i la millora dels serveis de planificació familiar. Aquest és el punt que voldria remarcar amb més èmfasi.

Estem d'acord, doncs, que l'orientació i la planificació familiar s'ha de fer dins d'un marc ampli, en el qual s'ha de contemplar l'educació maternal, l'embaràs, el part i la resta d'estats fisiològics, però això no ens ha de fer oblidar que els programes de planificació familiar són tant o més importants que aquests. Per tant, en aquesta integració es plantejen problemes de tipus conceptual i funcional. Hi ha conceptes diferents del que ha de ser el *planning* familiar. Les consultes que es fan actualment són, majoritàriament, consultes ginecològiques; la contracepció s'atén poc, i això és una situació que ens preocupa. Per exemple, les estadístiques ens diuen que la planificació familiar, que va aparèixer, diguem-ne, a mitjans dels anys setanta, que encara quasi la meitat dels ciutadans segueixen sense utilitzar cap mètode eficaç que eviti embarassos no desitjats. Altres dades: que el 49,8% d'interrupcions d'embarassos es realitzen en dones menors de vint-i-cinc anys, i que en un 25% dels casos no havien utilitzat mai cap mètode anticonceptiu, malgrat no desitjar tenir fills d'una forma clara.

Hi haurien més dades, però en vull ressaltar una més: segons la Memòria i segons altres documents, la majoria, la major part de l'activitat de les consultes dels centres de planificació familiar van adreçades --com hem dit-- al suport en la consulta ginecològica o toco-ginecològica, exactament un 69,4% de les visites, aproximadament són per a aquesta atenció i, en canvi, les consultes de suport a la planificació familiar representen només un 11,2%. Per tant, la conclusió és que es fan programes adreçats preferentment a l'embaràs de la dona, que no pas al suport de la planificació familiar.

Per tant, l'objectiu clar d'aquesta interpel·lació, senyor conseller, és demanar-li quan es complirà, quan es farà efectiu el compliment de la Moció que li dèiem, i en els conceptes i amb l'esperit que manifestava aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Utgés, jo respondré aquesta interpellació, i té un punt de fons que sento que no ens posem d'acord, perquè vostè diu que tenim diferent concepte, i és veritat, és veritat. Vostè explica que tenim un concepte diferent, vostè parla de la planificació familiar i vostè ho ha definit d'una manera clara. Diu: «Ecolti, això afecta les dones.» Jo dic: «Ecolti, a mi m'afecta la planificació familiar.» És a dir, jo sóc un home casat, tinc família i a mi m'afecta, i en plantejar el tema de la planificació familiar com un tema només de dones, no pot ser, no? I vostè fa un plantejament, que diu: «Ecolti, en aquest país no s'utilitzen mètodes anticonceptius.» Jo no sé si és veritat això, però, realment, seria absolutament sorprenent que, no utilitzant mètodes anticonceptius, en aquest país tinguéssim unes xifres de natalitat com les que tenim, no? És a dir, s'utilitzen mètodes anticonceptius; jo crec que hi ha un grau d'informació i hi ha un grau de plantejament. I a nosaltres ens agradaria que la planificació familiar s'emmarqués dintre del sistema sanitari global, i això no vol dir que no hi hagi d'haver centres de planificació familiar; nosaltres creiem que la planificació familiar o els centres han de ser un reforç i un ajut a nivell de l'assistència primària, a nivell de l'assistència especialitzada, a nivell de l'assistència hospitalària, perquè, si no, anem fent petits bollets, anem fent unes coses que no van coordinades dintre del sistema sanitari, i jo crec, sincerament, i així creia que anava dirigida la Moció en el seu dia, que havia presentat el senyor Font l'any 92, precisament jo entenia que era un plantejament de dir: escoltin, la planificació familiar, el que s'ha de fer és integrar-la dintre el sistema sanitari, el que s'ha de buscar és que això faci part d'un tot, d'un sistema sanitari.

Per tant, sincerament, vostè torna a insistir: «Ecolti, no es fan coses; no es fan coses...» Home, sí que fem coses, fem coses, fem moltes coses, i jo crec que el fons de la Moció que es va plantejar en el seu dia, jo crec que s'ha complert d'una manera important. S'ha complert desenvolupant un programa d'atenció a la dona, que va ser creat l'any 1990, que, evidentment, tenia un conjunt d'actuacions bàsiques i que jo crec que el programa d'atenció a la dona té uns plantejaments que van molt més enllà de la planificació familiar; dintre d'aquest programa també hi ha aspectes de planificació familiar, però vostè diu: «Ecolti, jo no vull que em parli de protecció materno-infantil o d'atenció als possibles nadons que neixin amb minusvalideses.» Doncs, jo crec que aquest era un aspecte important i és una atenció important, i aquest és un plantejament global que nosaltres donem en la seva totalitat.

Un plantejament en l'etapa pregestacional, un plantejament en l'etapa gestacional i després un plantejament en l'etapa perinatal i un plantejament d'atenció a la dona, també, durant la menopausa i durant tota la seva vida. En això jo crec que s'han fet coses importants, s'han posat mètodes d'informació a la dona i a les famílies realment molt importants: els consells de l'embarassada, s'aplica el diagnòstic

prenatal, es fa la detecció precoç de malalties endocrinometabòliques, es fan els consells de puericultura, s'intenta i es fan uns plantejaments a nivell de vacunació global de tota la població... És a dir que jo crec que es fa una tasca important.

Llavors, vostè diu: «Ecolti, però aquest és un tema que deixem molt a part i parlem només de planificació familiar.» I és veritat que nosaltres i el problema d'aquesta Moció i la direcció d'aquesta Moció era de dir: escolti, malgrat tot això i que jo em creia...; però veig que no és tan així, que nosaltres dèiem: escolta, hi ha uns centres de planificació familiar que no poden anar a part del sistema sanitari, i el plantejament en el seu dia era de dir: escolta, com aquests centres de planificació familiar, que són propietat d'un conjunt normalment d'entitats locals o diferents tipus d'entitats, en molts casos amb un personal molt heterogeni, amb plantejaments, doncs, molt diferents uns dels altres, com es fa que aquests centres es vagin integrant d'una manera clara en una xarxa normalitzada del nostre sistema, i que vol dir, aquesta xarxa vol dir, home, integrar-se dintre dels sectors sanitaris. I nosaltres, l'any 92, quan vaig respondre aquesta interpellació, explicàvem que teníem cent centres. En el moment actual tenim cent cinquanta centres o serveis de planificació en els quals es fa planificació familiar a nivell de Catalunya. Aquests serveis, que tenen diferents característiques i naturalesa, s'han anat vinculant en una gran part als sectors sanitaris; s'han establert mecanismes de coordinació i col·laboració amb els restants centres i serveis sanitaris, i a això vostè diu: «Ecolti, hi ha poca gent que hi accedeix»; jo dic que no és veritat; és a dir, la majoria de la població avui dia té accés a la planificació familiar. I al mateix temps —això sí que és veritat— ha permès —aquesta manera de coordinació de centres i serveis— evitar que hi hagués una xarxa paral·lela, específica, poc operativa, i el que es va fent és que tot això es va integrant.

I és veritat que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, en la disposició addicional vuitena, va establir la necessitat d'ordenar aquests serveis, i es va dir que això s'havia de fer a través de contractes i fer uns convenis pertinents entre el Departament i sobretot els ajuntaments. I, home, i això és el que s'ha fet, no?, s'ha fet. És a dir, s'està procedint —i s'ha fet— a una incorporació dels serveis municipals de planificació familiar d'arreu de Catalunya en la xarxa de serveis sanitaris de finançament públic, mitjançant l'establiment de convenis i contractes amb aquests ajuntaments.

Fixi's vostè, vostè em diu: «Ecolta, no heu fet res», o no acabem de complir les coses. Nosaltres l'any 1992 el Servei Català de la Salut destinava per a centres de planificació familiar 125 milions de pessetes —el 92—; el 93, 220 milions de pessetes; el 94, 423 milions de pessetes, i el 95, 517 milions de pessetes, amb uns increments, no per sobre de qualsevol augment de..., bé, jo crec que això eren augments realment espectaculars, que es necessitaven i que han donat una situació, doncs, realment molt important, molt important, i que a més això ha donat lloc que avui dia, avui dia podem dir que un dels compromisos que hi havia, que era clar, que el 97%

dels centres de planificació familiar avui dia tenen un concert estable amb el Servei Català de la Salut, i, per tant, podem dir que estem complint aquest plantejament de dir: escolti, això s'ha d'integrar d'una manera clara dintre el sistema.

Al mateix temps, des d'aquest any fins a l'actualitat, hem passat de cinc sectors sanitaris que tenien programa d'atenció a la dona actualment, que hi ha uns cinquanta centres, vaja, sectors en què hi ha aquest pla d'atenció a la dona. Per tant, estem en una situació jo crec molt important, de desplegament del programa d'atenció a la dona, que aquest programa d'atenció a la dona s'ha d'anar desenvolupant, evidentment, lligat a la reforma de l'assistència primària i lligat, a més, al desenvolupament de les especialitats i de la integració de les especialitats en els hospitals i en els centres, i això jo crec, sincerament..., vostè em diu: «Ecolti, això no ho fan», home, jo crec que sí que es fa, i jo crec que vostè ha donat unes dades que després m'agradarà molt saber d'on les ha tret, perquè no és així. És a dir, avui dia hi ha un grau d'atenció a la dona, jo crec, realment molt important i s'està fent una tasca de planificació familiar, jo diria, molt important, i a més, es fa en alguns aspectes als quals vostè s'ha referit, com és el de l'avortament legal, doncs, dintre d'un plantejament de no crispació i de respecte a tothom, que jo crec que és un plantejament que es dona aquí a Catalunya.

Per tant, escolti'm, jo, sincerament, li he de dir i li he de contestar a aquesta interpellació dient-li que jo crec que l'esforç que s'ha fet és realment molt espectacular en aquest camp, molt espectacular. Diners tinguéssim per poder fer en tots els camps aquest tipus d'augment, de passar de 125 milions de pessetes l'any 92 a 517 l'any 95, i, escolti'm, jo crec que, precisament, en aquest camp estem en un bon camí, amb una bona col·laboració, molt estreta, a més, amb els ajuntaments; jo crec que els ajuntaments en aquest tema tenen, i en rebem, una col·laboració molt important i tenim un grau de col·laboració molt bo, jo crec que no hi ha ningú que es queixi d'aquest tipus de col·laboració, i, per tant, entenc la seva interpellació des d'un punt de vista conceptual, però ja li dic que aquest punt de vista conceptual sí que no el comparteixo, en el sentit que jo crec que la planificació familiar ha d'estar absolutament integrada en l'assistència global de la persona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Utgés pot formular la rèplica.

La Sra UTGÉS: Gràcies, senyor president. Evidentment, diferències conceptuais importants hi estan, entre el senyor conseller i el Grup Socialista, però li vull recordar que en la Moció que es va aprovar en aquest Parlament, que va ser una moció aprovada després de fer el Programa d'atenció a la dona, es va comprometre, el senyor conseller, a fer un desplegament normatiu dins del sector sanitari per a tota la població. Aquest desplegament normatiu no s'ha realitzat, i això és el que bàsicament demanàvem i demanem en aquesta interpellació: que es faci aquest desplegament normatiu.

M'ha parlat de convenis amb els ajuntaments, que nosaltres considerem molt correctes, però hi han centres que, com

li he dit, es dediquen o fan majoritàriament assistència ginecològica, n'hi han altres que fan assistència, també, de planificació familiar, i tot això, tot plegat, fa un conjunt de coses en què no hi ha una xarxa homogènia dins d'aquest sector, i precisament es va fer aquesta Moció perquè es fes un desplegament normatiu dins del sector sanitari per a la planificació familiar. I això no s'ha fet. I aquest és l'incompliment que volem denunciar.

M'ha parlat també, el senyor conseller, que sembla que la interpellació l'hagués enfocat en un sentit com si aquest tema només afectés les dones. No, justament no: és que és al revés, això, perquè jo li dic que el nostre concepte de planificació familiar és molt més ampli que això, que li he dit i li he deixat clar que tots els programes d'atenció materno-infants, de detecció precoç de disminucions, nosaltres considerem que són molt importants: ja li he dit en la primera intervenció que s'ha avançat molt en aquest terreny, molt, s'ha avançat. Per tant, li he deixat clar que hi ha un altre terreny que està buit, que és el concepte pròpiament de l'anticoncepció. I en aquest terreny de l'anticoncepció, evidentment, entren els homes i les dones; per tant, jo sí que he parlat d'homes i dones, i en algun lloc he dit «usuaris i usuàries», per tant, no em pot dir que la interpellació només l'he enfocat en el cas de les dones.

No he dit tampoc que no es fan coses –no he dit tampoc que no es fan coses–: s'han fet coses, però en el que vull insistir és que en el concepte que em preocupa, aquesta concepció de la planificació familiar, perquè, si no... I continuant en el terreny de les dades, el senyor conseller m'ha comparat la planificació familiar amb les xifres de natalitat. I si ens posem a fer..., en aquest tipus de demagògia, li puc aportar altres dades, com, per exemple, ara que ja portem un temps, diguem, fent avortaments, doncs, ens ha sortit que un 6,5% de les dones que han realitzat una interrupció d'embaràs han estat ateses per alguns centres que realitzen la interrupció voluntària de l'embaràs per a una segona interrupció i per a una tercera; vol dir que la tasca de planificació no s'està fent, perquè aquestes persones ja han tingut contactes amb aquests centres i, no obstant, n'hi han més; alguna cosa ens està fallant.

I li vull dir una última cosa: volem denunciar també que hem detectat una praxi incorrecta en el circuit de la xarxa pública, en què molts cops es demora l'atenció a usuaris en una situació de major risc social, és a dir, en adolescents, en drogoaddictes, en situacions de marginalitat o, sobretot, en dones afectades pel virus de la sida; que en aquest circuit hem detectat situacions de mala praxi en què s'arriba tard, d'alguna manera, en els contactes amb els centres de planificació familiar o amb els centres que realitzin la interrupció voluntària de l'embaràs, i per tant, aquest és un tema que també voldríem que es pogués prendre algun tipus de compromís per intentar, d'alguna manera, pal·liar aquesta mala praxi.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Maite Utgés, jo li demanaré després que m'expliqui aquest tema de la mala praxi, perquè és evident que si hi ha una mala praxi l'hem de denunciar i hi hem de posar solució, és a dir, no he acabat d'entendre exactament en què consistia aquesta mala praxi, si és que no s'atén una gent o si... Jo crec que això, si fos veritat..., i si és així és intolerable i no es pot admetre això, no? Jo crec que no, és a dir que tothom, avui dia, pot rebre una atenció dintre de la xarxa en igualtat de condicions, sense que això faci referència ni al seu poder adquisitiu ni a cap tipus de situació determinada.

Vostè diu: «Home, no han complert la Moció; no han complert la Moció perquè vostès, el que no han desenvolupat, és el marc normatiu.» Nosaltres ens trobem davant d'una situació, que és de desenvolupar una xarxa d'atenció, basada en la primària, basada en l'assistència especialitzada i integrant, a més, aquests centres de planificació familiar, centres de planificació familiar que vostè sap millor que jo que en molts casos tenien unes situacions molt variades, i que, a més, no és igual un centre de planificació familiar d'un lloc que un altre, i que el que és impossible de fer és fer les coses a través de normatives estrictes, que parlin d'índex de personal per població, etcètera, perquè això dóna lloc a una planificació jo crec que equivocada, i avui dia poc àgil, poc àgil.

És a dir, la gran normativa i la manera d'utilitzar el sistema que es fa i que fem és a través dels contractes. És a dir, vostè sap perfectament que nosaltres, la filosofia que apliquem és que una cosa és el finançament, que sigui públic, i una altra cosa és la provisió, amb quin sistema es fa, que pot ser pública, privada, a través d'ajuntaments, a través de l'Institut Català de la Salut o a través de quina entitat. I la relació de l'entitat que compra amb la que fa la provisió és una relació a través de contractes, que jo crec que són contractes que realment aclareixen molt bé totes les condicions a què s'ha de sotmetre aquest centre. Aquest és un tema que es fa per als centres propis, per als centres concertats i de manera que nosaltres, amb cada un d'aquests centres, fem uns contractes específics, en què es marca cada una de les garanties. I això no dóna una disbaixa d'una situació molt diferent; això el que fa és que dóna resposta a situacions molt particulars de cada un dels llocs. És a dir, vostè mateixa sap que tenim situacions molt diferents: és a dir, hi ha districtes que tenen unes necessitats, hi ha sectors que tenen unes necessitats, hi ha poblacions que tenen unes necessitats, hi han situacions –s'hi pot estar d'acord o no– que són específiques, hi han alguns centres que són de planificació familiar exclusivament per a joves, i això fa que s'ha de donar un tipus de solucions realment molt personals per a cada un d'aquests temes.

Aquest jo crec que és el camí, no?, i això ha donat un gran avenç, un gran avenç que, hi insisteixo molt, jo dic: «Escolti, potser hi ha ocasions en què insistim molt en les normatives...» És a dir, que escolti'm, vostè fixi's en la situació que teníem, la situació que tenim, la quantitat de cen-

tres que teníem i serveis que teníem, els que tenim; veure si en això s'ha complert, la integració d'aquests centres dintre de la xarxa; si s'estan pagant a través del Servei Català de la Salut o no s'estan pagant a través del Servei Català de la Salut; si la situació d'intranquillitat que tenia el personal d'aquests centres continua existint o no existeix; si avui dia aquests centres estan anant per subvencions o estan anant amb contractes o amb concerts realment constants, que no han d'estar cada any pensant en una cosa o en l'altra..., i jo crec que, realment, s'ha arribat a una situació que jo crec que és positiva, que és la situació que nosaltres continuarem mantenint, i que dóna lloc a aquesta integració d'aquesta xarxa dintre del Servei Català de la Salut.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament no reglat

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'ensenyament no reglat, que presenta la diputada senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta interpellació sobre els ensenyaments no reglats crec que és la primera que es presenta en aquest Ple del Parlament. Va ser entrada a registre i posteriorment, el mes de novembre, a la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, es va presentar una proposició no de llei que també feia referència als ensenyaments no reglats. Aquesta proposició, que va ser presentada per cinc grups de la cambra, va ser finalment aprovada per tots els grups, i s'instava que el Govern regulés els ensenyaments no reglats.

De fet cal explicar en aquest Parlament alguns referents perquè ens quedi clar. Des de l'any 1986 –ho repeteixo: des de l'any 1986–, per Llei 7/1986, del 23 de maig, es regula l'ordenació dels ensenyaments no reglats en el règim educatiu i es crea l'Institut Català de Noves Professions, organisme encarregat d'impulsar aquesta ordenació. Cert és –també cal dir-ho– que aquesta Llei fou objecte de recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern espanyol –no tota la llei, sinó alguns articles de la llei–, i encara que va ser admès a tràmit, el Tribunal Constitucional aixecà la suspensió el 5 de març de 1987, i el 16 d'octubre de 1992 –el 16 d'octubre de 1992– el Tribunal Constitucional desestima el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern i, per tant, la Llei queda vigent. Torno a recordar que és l'any 1992.

Què ens preocupa, en aquests moments, dels ensenyaments no reglats? Ens preocupa, sobretot, la qualitat d'aquests ensenyaments, que, com vostès saben, tenen característiques diferents, però també saben que proliferen i s'estenen arreu de Catalunya –i arreu, a tot arreu– amb un caràcter de servei, però que no tenen cap tipus de control ni d'avaluació. Ens preocupen sobretot aspectes relacionats –o sobretot, o com un element molt important–, aspectes relacionats amb la publicitat i el caràcter d'aquesta publicitat en

relació amb el que estem parlant, que són aquests ensenyaments. Ens preocupa, entre altres coses també, la situació laboral dels professionals que imparteixen els diferents ensenyaments no reglats. Ens preocupa saber si es fa una avaluació d'aquesta professionalitat. Ens preocupa i ens ha preocupat sempre, perquè ho hem manifestat en el debat de pressupostos, les partides minses que s'assignen a l'Institut Català de Noves Professions, i ens preocupa també la mateixa situació de l'Incanop, que ha estat molt de temps sense cap tipus d'autoritat que dirigís el funcionament d'aquest Institut, i, per tant, ens preocupa la capacitat de l'Institut per a ordenar el que per llei es diu.

Abans he fet referència al tema de la publicitat dels ensenyaments no reglats. En aquest Parlament ja ha sortit altres cops, i sobretot ha sortit a la Comissió de Cultura. De vegades hi ha publicitat, en premsa, en rotatius diaris, setmanals, etcètera, però també publicitat en revistes del cor, sobre els ensenyaments no reglats, i aquesta publicitat fa que, de vegades —dic de vegades—, es creïn expectatives injustificades respecte a les possibilitats d'aconseguir allò que es promet, respecte a les possibilitats d'obtenir una qualificació professional per a concórrer en el mercat de treball.

Vostès saben, sabem que la publicitat educativa, sigui quin sigui el mitjà emprat per fer aquesta publicitat, ha d'ajustar-se als principis de legalitat, veracitat, autenticitat i lliure competència. Doncs bé, molt anuncis són exagerats i ometen dades legals, com si la titulació que s'ofereix tingués validesa acadèmica; es crea confusió, perquè moltes vegades no és així. El cert és —i suposo, senyor Pujals, que coincidirà amb mi— que no es pot prestar a confusió aquesta publicitat; si són ensenyaments no reglats, el que no es pot fer és publicitat d'un determinat tipus d'ensenyament presentant-se a confusió com si s'ensenyessin els graus o els diferents nivells de l'ensenyament reglat. Per tant, a vegades es fan al·lusions a determinats diplomes que no tenen cap validesa acadèmica, i això porta a picaresca; picaresca, evidentment, que no fan tots els centres, però sí que hi ha certa picaresca, perquè no hi ha un control d'aquestes qüestions. Es fa, per tant, de vegades —jo no dic sempre—, publicitat il·lícita, perquè es mencionen ensenyaments que no es corresponen amb l'autorització que aquests centres tenen i amb el que realment s'imparteix.

Els professionals d'aquests ensenyaments, no en tenim cap dubte, ben segur que porten, realitzen, executen la seva professió tal com cal, amb professionalitat, però del que no tenim coneixement és que hi hagin mecanismes que això ho garanteixin. De vegades, aquests professionals es troben en una situació de subcontractats; de vegades, la seva situació laboral contribueix a engrossir o a engreixar això que se'n diu «economia submergida». Per tant, creiem que és una situació que cal clarificar.

I tot això, evidentment, repercuteix en la qualitat dels ensenyaments que s'imparteixen. La regulació d'aquests ensenyaments —més que la regulació, jo diria l'aplicació d'aquesta regulació— hauria de contribuir sens dubte a garantir la qualitat dels ensenyaments, que aquest ha de ser un

objectiu principal. Avui sabem que les ofertes d'ensenyaments no reglats són moltíssimes, són moltes, i sens dubte des del punt de vista de l'economia de lliure mercat o de lliure competència no tenim res a dir, nosaltres no ens neguem que hi hagin aquestes ofertes; per tant, res a dir. El que cal dir és que l'Administració competent ha de supervisar aquests ofertes, ha de tenir un control sobre aquestes ofertes; hem de saber o hem de conèixer quins mecanismes es posen en marxa perquè hi hagi una relació entre allò que és oferta i allò que s'obté; com l'Administració educativa es preocupa d'un espai que és a la societat, que hi seguirà estant, que s'ofereix, que s'utilitza i que, evidentment, si compleix uns determinats requisits, és un complement importantíssim de l'educació reglada.

Per tant, acabaria dient, senyor Pujals, que els ensenyaments no reglats, la vigilància d'aquests ensenyaments no reglats és una assignatura pendent del Govern de la Generalitat; que tots aquests aspectes que jo li he dit, sobretot, fan referència a la qualitat d'allò que s'imparteix. Al tema dels professionals, jo hi afegiria, per exemple, quines condicions reuneixen els locals, quin tipus de matrícules es demanen als alumnes, quin tipus de pagaments o de quotes se'ls demana. Comprendrà o estarà amb mi que tota aquesta suma d'elements que els he anunciat o que els he explicat contribueixen a preocupar-nos pel fet de l'ensenyament no reglat, i la petició en concret que li faig des d'aquesta tribuna és que pensem fer vostès definitivament sobre els ensenyaments no reglats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat és conscient de la importància que tenen els ensenyaments no reglats per a la societat catalana d'avui. Les empreses han de ser cada dia més competitives, i aquest tipus d'ensenyament s'adequa ràpidament a les necessitats formatives del sistema productiu. *(Pausa. El conseller fa un senyal al president perquè apagui el llum de la tribuna, que roman encès.)* Gràcies, president; gràcies, senyors diputats.

D'altra banda, determinats aspectes d'aquests ensenyaments poden ser introduïts en els ensenyaments reglats, fins i tot per una doble via, perquè, de fet, poden esdevenir ensenyaments regulats. D'una banda, cal regular els futurs programes de garantia social —ara en fase d'experimentació—, atès que responen bàsicament a una finalitat d'inserció professional. D'una altra, caldrà també regular amb més profunditat la formació ocupacional, susceptible de ser convalidada amb la norma formació professional específica. És per aquests motius que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb els altres grups d'aquesta cambra, va subscriure el 30 del propassat mes de juny una proposició no de llei per tal que el Govern elaborés una disposició reglamentària referida als ensenyaments no reglats.

El Departament d'Ensenyament ha elaborat un projecte de decret que properament serà informat pels tècnics de l'Institut Català de Noves Professions. Cal tenir present, a més, que el contingut definitiu d'aquesta disposició dependrà en part dels currículums establerts per als diferents títols de formació professional. En aquest sentit el Govern de l'Estat ja ha aprovat setanta-cinc títols professionals dels dos-cents cinquanta, tres-cents, que el Ministeri d'Educació i Ciència va anunciar que serien publicats abans de finalitzar l'any 94. És evident que aquest ritme condiciona el procés d'elaboració de l'esmentada disposició; segurament no caldrà que esperem que tot estigui publicat, però almenys sí que estiguin definits del tot alguns dels aspectes que ara encara, lògicament, s'hi està treballant.

No cal oblidar, tanmateix, que ens trobem davant una matèria en la qual el marc legal vigent no facilita precisament l'adopció de mesures per part del Govern. La Llei 7/86, com vostè mateixa ha esmentat, fou parcialment impugnada pel Govern en base als fonaments que ara diré. Deia que el Govern, que la consideració..., que la competència exclusiva de l'Estat sobre l'ordenació general del sistema educatiu inclou també el règim d'ensenyaments no reglats; segon, el fet que la regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals correspongui en exclusiva a l'Estat, i, tot i que el dia 16 d'octubre del 92 el Tribunal Constitucional va desestimar el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern de l'Estat, no cal oblidar la competència exclusiva d'aquest respecte a les esmentades matèries, i tampoc que mai no ha regulat fins ara els anomenats ensenyaments no reglats. El cert és que la LOGSE estableix, disposa que aquests ensenyaments s'han d'ajustar al dret comú.

Quan va ser creat l'Institut Català de Noves Professions, la Llei de creació va determinar que aquest Institut, que l'Incanop tindria, entre d'altres, les següents finalitats: detectar l'evolució de les qualificacions i de les competències professionals com a conseqüència dels canvis tecnològics i de les variacions en l'organització i el mercat del treball; segon, assenyalar l'aparició i el desenvolupament de noves professions; tercer, elaborar plans de formació i d'estudi per a aquestes noves professions i per als programes de reconversió professional i educativa; quart, promocionar l'oferta de les activitats formatives no reglades, desenvolupades arreu de Catalunya, dirigides a satisfer necessitats professionals, i cinquè, adequar i coordinar l'oferta de formació professional a les necessitats reals del mercat laboral, especialment les desenvolupades pel Govern de la Generalitat.

A fi d'assolir aquests objectius, han estat moltes les accions portades a terme per l'Incanop en els àmbits esmentats; no m'entretindré a assenyalar què hem fet, què s'ha fet des de l'Incanop, però, lògicament, són moltes més les activitats de les que, lògicament, vostè ha dedicat la seva atenció; s'ha cenyit simplement a aquelles que la preocupen i que han motivat la seva pregunta.

Tornant a la possible regulació dels ensenyaments no reglats, hem de tenir present que la sentència, la dita sentència del Tribunal Constitucional va prendre en consideració el contingut de la LOGSE; per tant, podem considerar plenament vigent i constitucional la Llei 7/86 del Parlament de Catalunya. Si partim d'aquesta base i tenim present el progressiu impuls social experimentat pels ensenyaments no reglats, hem de procedir certament al desenvolupament reglamentari de l'esmentada Llei. La disposició que estem elaborant des del Govern de la Generalitat en aquesta matèria gira, de fet, a l'entorn de dos eixos principals: d'una banda, l'establiment de garanties acadèmiques per als ciutadans que cursin ensenyaments no reglats, i de l'altra, l'establiment de nous ensenyaments socialment i professionalment útils. Continuarà essencialment els següents principis generals: primer, determinació dels efectes dels diplomes expedits per l'Institut Català de Noves Professions; segon, establiment del procediment i els requisits que s'exigeixen per a l'autorització; tercer, establiment dels requisits corresponents a cada especialitat d'ensenyament; quart, determinació de la forma i contingut documental de la comunicació dels centres per establir els ensenyaments regulats a l'article 3.a; cinquè, procediment per a la renovació d'ofici de l'autorització concedida, quan hi hagi causes justificades.

A banda d'aquesta actuació, el Govern de la Generalitat continuarà portant a terme les diverses activitats en matèria d'ensenyaments no reglats que des de fa temps realitza a través dels departaments competents. Únicament vull destacar quant a aquesta qüestió la formació ocupacional organitzada pel Departament de Treball, els cursos de reciclatge i formació permanent impartits pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i els ensenyaments no reglats impartits pel Departament de Benestar Social.

No voldria finalitzar la meua intervenció sense esmentar, tanmateix, el conveni de col·laboració formalitzat el propassat mes de juliol entre els departaments de Treball i d'Ensenyament, mitjançant l'aplicació del qual s'està realitzant una efectiva cooperació en matèries tan importants com els programes de garantia social o les convalidacions entre la formació ocupacional i la reglada. La voluntat del Govern és que aquesta col·laboració abasti en el futur altres qüestions, com ara són la creació conjunta de materials didàctics i la correspondència de diplomes i certificacions. Per tant, el nostre propòsit és acabar d'enllestir la redacció d'aquesta regulació i, per tant, resoldre la qüestió plantejada en la seva intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Dolors Torrent pot formular rèplica.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo, la impressió que m'ha donat quan m'ha contestat el senyor Pujals..., és la resposta típica i tòpica, no?, allò de dir: «Continuarem fent allò que estem fent.» El mes de novembre a la Comissió de Cultura se'ns

va dir el mateix, eh?; la companya del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens va dir que també es continuaria fent.

Jo el que no entenc i em sorprèn bastant és el fet que l'any 86 vostès aprovin una llei, o aprovem una llei, en aquest Parlament, que és la creació de l'Institut Català de Noves Professions, i que no era una llei només de principis..., que vostè m'ha llegit –he entès jo, almenys com apreciació subjectiva– tot un seguit de principis de la Llei; però és que era una llei molt reglamentista. Jo me l'he estat repassant, i especifica punt per punt quines mesures concretes s'han de prendre respecte a l'ensenyament no reglat. I evidentment que ha estat, aquesta Llei, ha tingut, ha patit les conseqüències del que he explicat abans i que vostè també ha reconegut; però, si jo no he fet malament els càlculs, des de l'any 86 fins que s'ha solucionat el problema, l'any 92, que no es va considerar inconstitucional, hi han hagut set anys que es podien haver fet coses –set anys. Llavors, jo em pregunto: cada any, els pressupostos de l'Incanop –que normalment em correspon a mi fer la defensa de l'esmena a la totalitat–, els pressupostos de l'Institut Català de Noves Professions cada any disminueixen, perquè o bé són iguals als de l'any anterior i, per tant, no es té ni present l'augment de l'índex dels preus al consum o..., i llavors el que no es veu és una voluntat clara del Departament d'Ensenyament respecte a aquest Institut. Perquè, és clar, vostè també em replica o em contesta que des del Departament d'Agricultura, des del Departament de Benestar o des del Departament de Treball es fan coses; llavors, jo quasi li diria: «Doncs, què fa l'Institut Català de Noves Professions?»

Vostè m'ha contestat sobre temes de formació professional en molts casos. Jo he entenc que la formació professional és un ensenyament reglat, eh? Per tant, la meua interpellació no era sobre els ensenyaments reglats, era sobre els ensenyaments no reglats, i vostè sap que hi ha quantitat d'acadèmies arreu de Catalunya, de centres que no reuneixen condicions, que estan impartint determinats ensenyaments, eh?, que la publicitat molts cops és enganyosa i que, a l'hora de la veritat, ningú no controla, ningú no avalua si en aquests ensenyaments hi ha una relació entre l'oferta i el resultat obtingut pels alumnes, i em sembla que l'Administració educativa ha de tenir cura dels ensenyaments reglats, però també ha de tenir cura dels ensenyaments no reglats, perquè, evidentment, són complementaris en aquesta societat. Moltes persones fan l'opció d'obtenir determinades titulacions en acadèmies o en centres que no són centres d'ensenyament reglat, la qual cosa no vol dir que no siguin centres autoritzats, però l'Administració educativa, si entén que l'ensenyament reglat i el no reglat formen un complement educatiu, també ha de vetllar perquè aquests ensenyaments tinguin el rigor i la personalitat que han de tenir, perquè, si no... Jo sé que el tema és bastant difícil, que ben segur que no podem estar al damunt de tots els centres o totes les acadèmies o aquells locals que imparteixen determinats ensenyaments, però sí que hi ha d'haver

la voluntat i l'esforç de no dir «es continuarà fent» per part de l'Administració educativa, per vigilar perquè la qualitat d'aquests ensenyaments sigui una qualitat d'alt nivell; si no, estarem defraudant una població que té ganes d'estudiar, que té ganes de coneixements, que té ganes de saber i que utilitza diferents vies i de vegades està mal informada, o enganyada, o no té cap empara de l'Administració educativa. I és això el que li volia manifestar, senyor Pujals. I si aquesta interpellació serveix perquè l'Administració educativa, el seu Departament, a partir d'ara s'ho prengui, no amb no tanta parsimònia, sinó que accelera el ritme en la línia que vostè ha esmentat, jo crec que quedaríem satisfets.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Senyor conseller, pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, segurament jo em dec haver explicat molt malament, però creia que la pregunta que se'm formulava era si el propòsit del Govern era reglamentar, fer els reglament per als ensenyaments no reglats, i he anunciat el propòsit de fer-lo i he anunciat amb quins criteris i amb quins principis s'ha elaborat el projecte que en aquest moment tenim elaborat. Es troba pendent de dictamen per part dels tècnics de l'Institut Català de Noves Professions, i he anunciat decididament la voluntat de tirar-lo endavant. Comparteixo la necessitat que s'ha de reglamentar; ara bé, escolti, vostè mateixa s'ha entretingut, i jo mateix m'hi he referit, en totes les dificultats que, d'ençà de l'aprovació de la Llei fins a la resolució del Tribunal Constitucional, el temps que hem passat entretinguts en aquest procés. Em sorprèn que em preguntí què fa l'Institut Català de Noves Professions. Naturalment que li puc explicar, ara o després d'aquesta interpellació, però, en darrer terme, sí que li volia dir que l'Institut Català de Noves Professions ha signat convenis i ha col·laborat amb institucions molt diverses, de molts àmbits professionals i, a més, de reconegut prestigi. Per tant, jo no crec que hagi ni de confirmar ni de desmentir el que vostè diu; en darrer terme, perquè en la majoria dels casos, fins ara, ha funcionat bé. I si hi ha algun cas que no funciona prou bé, per això hem de tenir i hem de disposar d'una reglamentació adequada.

Si el que a vostè de debò la preocupa és saber si tenim el propòsit de tirar-la endavant, ja li he dit que sí i amb quins principis ho farem. Mentrestant, si ho vol, parlarem de l'Incanop, però llavors em sembla que és objecte d'una altra interpellació o d'una altra qüestió que es pot resoldre per la via d'una pregunta escrita, per la via d'una pregunta oral, d'una reunió en el Departament; en tot cas, m'ofereixo a explicar-li què ha fet l'Incanop durant tots aquests anys i què està fent en l'actualitat, i em sembla que l'aportació que està fent l'Incanop en aquest sentit és prou positiva.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya

La presidència demana l'assentiment per a alterar l'ordre del dia en el sentit de posposar fins demà les interpellacions que són els números 8, 9 –la 10 ha estat retirada–, 11, 12, 14 i 15. (*Pausa.*) Queden posposades, doncs.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'immigració a Catalunya

I entrarem en el número 13 de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política d'immigració a Catalunya. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, l'octubre del 1993 vostè ens va presentar, a la Comissió d'immigració, el Pla interdepartamental d'immigració, que porta data i havia estat aprovat el 28 de setembre de 1993.

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya vaig saludar com a nova positiva la presentació d'aquest Pla, vaig interessar-me pel seu finançament, pensant en els pressupostos que encara en aquells moments podien ser influïts, del 1994, vaig insistir en la problemàtica específica de l'habitatge i vaig anunciar-li, senyor conseller, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya compliria el seu deure parlamentari d'impulsar i de controlar l'acció de govern i que faria un seguiment de l'aplicació d'aquest Pla. Crec que això explica el perquè d'aquesta interpellació.

Al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 306, del 28 de febrer d'enguany, hi ha publicades les respostes del senyor conseller de Benestar Social, honorable senyor Antoni Comas, a les preguntes formulades pel Grup Socialista sobre la problemàtica, l'aplicació d'aquest Pla interdepartamental d'immigració. Preguntes i respostes –els ho asseguro– d'interès evident que ens estalviaran, tant al conseller com a mi, la insistència, que resultaria reiterativa, sobretot en allò que ha estat dit i que jo estic ben segur que totes les senyores diputades i els senyors diputats han llegit i han meditat amb calma abans d'arribar aquesta sessió.

Deixin-me, en tot cas, senyores diputades i senyors diputats, que a tall de recordatori vulgui fer esment d'una molt bona iniciativa, que és objecte també d'una de les respostes, iniciativa que m'afalaga i que m'honora –en aquest cas, com a diputat d'aquest Parlament i com a periodista col·legiat a Barcelona–, i és l'anunci sobre un conveni sobre la protecció de la cultura i la imatge de les minories ètniques en els mitjans de comunicació social entre el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, el Col·legi de Periodistes de Catalunya i els mitjans de comunicació social en el marc de l'Any internacional per la tolerància. Aquest

conveni va ser signat el 15 de febrer de 1995, i el considero –vull repetir-ho– com un conveni enormement important, en el qual no solament s'impliquen instàncies en abstracte, com podríem dir el Col·legi, amb tot allò que representa, sinó els directors dels mitjans de comunicació més importants de Catalunya, que es comprometen, per tant, a fer un tractament diferent d'una problemàtica que molt sovint pot portar cap a la intolerància i que, ben tractada, pot portar, precisament, cap a la comprensió i cap a la tolerància.

Penso que serà interessant que repassem algunes de les qüestions d'aquest Pla interdepartamental d'immigració per saber fins a quin punt podem parlar d'un acompliment o de graus d'acompliment d'aquest Pla. Sovint, quan estudiem la vida quotidiana dels immigrants estrangers extracomunitaris, ens trobem davant d'un mur, que és la Llei d'estrangeria, del 1985, i els reglaments d'aplicació, del 1986. En diferents jornades organitzades per àmbits ben diferents, per organitzacions no governamentals, per partits polítics, per col·lectius sindicals, se'ns explica fins a quin punt aquesta Llei d'estrangeria és efectivament un mur que fa molt difícil la integració d'estrangers extracomunitaris en la vida quotidiana de l'Estat espanyol. Darrerament, col·lectius com SOS Racisme o Caritas Diocesana de Barcelona han insistit en aquesta modificació necessària. Ho ha fet també el col·lectiu d'ONG de Catalunya. Aquest darrer cap de setmana Iniciativa per Catalunya ha debatut en una nova jornada amb col·lectius d'immigrants propostes concretes que el Grup Parlamentari d'Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya presentaran al Parlament per plantejar una vegada més la modificació d'aquesta Llei d'estrangeria.

Em penso que és pertinent que preguntem quina és l'actitud, en aquest punt, de la Conselleria de Benestar Social i, per tant, del Govern de la Generalitat, perquè si en alguns papers i en algunes manifestacions d'alts càrrecs del Departament llegim que interessa la modificació de la Llei d'estrangeria, en altres –i em refereixo, per exemple, a unes declaracions del senyor Víctor Bayarri, que publica *El País* el 15 de març de 1995– se'ns diu: «La Generalidad pide que se modifique la normativa sobre extranjería. El reglamento no facilita la integración.» És només el reglament, o és també la llei? Qüestions tantes vegades repetides com la qüestió de la residència permanent es poden solucionar només des del reglament? L'actitud de control policíac que molt sovint marca l'estada aquí de molts estrangers extracomunitaris es pot resoldre només a partir de canvis possibles en els reglaments?

Pel que fa al tema de l'ensenyament, segons dades que ens dóna la Conselleria, el curs anterior hi havia 15.400 alumnes immigrants o fills d'immigrants a les escoles públiques de Catalunya. Nosaltres ens preguntem si a les escoles públiques i si també a les escoles concertades. I si ha estat fàcil que es matriculin, aquests alumnes, a les públiques i a les concertades. Plantegem també si hi ha en aquests moments una preparació específica per als que han d'educar a les aules on hi ha una presència important d'aquests col·lectius, i si es tenen en compte molt sovint criteris de matricu-

lació i de seguiment. Per què ho dic, això? Perquè en més d'una ocasió s'ha plantejat la problemàtica d'alumnes que arriben sense coneixement ni del català ni del castellà però que, en canvi, han cursat estudis en el seu país d'origen, que tenen problemes d'adaptació i que, sovint, no es té en compte això a l'hora d'adscriure'ls al grau que els correspondria a partir dels coneixements positius que tenen, i que aleshores, en alguns casos, hem assistit a propostes fins i tot de declaració de fracàs escolar en alumnes que després han demostrat ser uns alumnes brillants, quan el professor de matemàtiques, per exemple —i estic recordant un cas que vam estar discutint amb membres de la seva Conselleria que ho deien—, han demostrat que aquest alumne era un alumne enormement intelligent, però se n'ha adonat el professor de matemàtiques, després d'uns quants mesos; el problema és que no entenia els plantejaments dels problemes i per això no els resolía bé. A partir del moment que els ha entès ha estat un alumne brillant.

Ens preguntem, per tant, sobre els recursos amb què compten les escoles per poder fer tot això. Jo recordo que en el Pla interdepartamental d'immigració es plantejava un tema en el qual nosaltres hem insistit en més d'una ocasió: la revisió dels continguts dels llibres de text i de manuals escolars pel que fa als aspectes d'intencions o intencionalitats racistes, xenòfobes o etnocèntriques que hi puguin haver. Crec, sincerament, que aquesta feina encara no s'ha fet, i que és una feina que ens correspon al conjunt de la societat catalana, però que, aleshores, correspon també que sigui feta per iniciativa de les diferents conselleries de la Generalitat que puguin estar interessades en el tema.

És important tot l'aspecte de com s'interpreta la cultura d'origen, el xoc cultural i la necessitat, alhora, de fer propostes que permetin l'adopció de noves formes culturals a Catalunya, sense que una persona se senti en situació d'autoodi amb les seves arrels culturals anteriors. És una qüestió molt complexa, ja ho sé; és una qüestió que molt sovint ens haurà exigít, ha exigít fer cursos específics. Per exemple, quan s'han plantejat cursos de català en segons quines àrees de Catalunya, un grup de dones magribines ha tingut dificultats per assistir a un primer curs, si era un curs en què se les barrejava amb una sèrie d'altres alumnes, i segurament ha estat necessari, i així ho ha portat molt sovint la mateixa iniciativa de les ONG que s'han dedicat a aquests temes, a dir: «Home, primer fem un curs específic per a dones magribines i després, després d'aquest primer curs, els serà més fàcil integrar-se en un curs comú.»

Es parla, en el Pla interdepartamental, del foment de les activitats culturals per als treballadors estrangers extracomunitaris. En quina fase considera el conseller que està realitzat aquest foment d'activitats culturals?

Pel que fa a la problemàtica de la salut, em penso que és important recordar, primer, que aquest Parlament va aprovar la universalització dels serveis sanitaris bàsics per a totes les persones que són a Catalunya, a partir d'una esmena que van defensar algunes de les diputades, en aquest cas, d'aquesta cambra, tant una diputada aleshores d'Iniciativa

per Catalunya com una diputada del Grup Socialista, i que això, per tant, em sembla que és un element important. De tota manera, també aquí tornem a plantejar el tema de si hi ha o no hi ha una preparació específica d'aquests professionals de la sanitat que puguin entendre les qüestions que s'han de tenir en compte per fer un seguiment de la salut pel que fa justament a aquest col·lectiu amb tantes situacions especials.

Hi ha tot un altre capítol encara —i naturalment estic fent un llistat perquè tracto de saber fins a quin punt podem estar satisfets o no del compliment d'aquest Pla interdepartamental d'immigració—, pel que fa al tema de l'habitatge. És una qüestió enormement difícil; és una qüestió enormement difícil perquè a la pràctica s'ha vist que no tothom accepta bé tenir com a veïns persones que procedeixen d'altres col·lectius, perquè el mercat d'habitatge de lloguer a Catalunya és un mercat molt baix i perquè no sempre s'han portat a terme ajudes per a la rehabilitació d'espais que puguin servir en el futur d'espais per a habitatges per a treballadors estrangers extracomunitaris.

Com que no em sobra el temps, jo faig aquí una aturada, i, en tot cas, si queda algun punt, en la segona oportunitat continuaré parlant del tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, com em sembla que ja vaig dir en una altra ocasió, aquest és un tema dels que tenim davant importants i que ens requerirà, a través del temps, parlar-ne moltes vegades, perquè —aquest matí ho comentava, per exemple, en aquestes jornades que s'han iniciat a Girona sobre polítiques d'integració a Europa dels col·lectius immigrants— ens juguem absolutament el tipus de país que volem construir, segons com el resollem.

Nosaltres varem fer aquest Pla interdepartamental d'immigració, que tothom ha judicat molt positivament i que, de fet, ha estat referència per a altres indrets. Això ho varem ja comentar al seu dia a la Comissió Social i, per tant, no m'hi referiré.

Jo crec que és molt important, de qualsevol manera, destacar que el 19 de desembre darrer es va constituir el Consell Assessor d'Immigració, que és el primer que existeix a nivell de l'Estat, i que està format per sis representants dels col·lectius immigrants, sis representants de les organitzacions no governamentals que treballen en l'àmbit de la immigració, sis representants dels ens locals, dos de la Generalitat, dos representants d'organitzacions sindicals, dos d'empresarials, dos d'associacions de veïns, dos de pares d'alumnes i dos d'organitzacions professionals agràries. I aquest Consell Assessor té les funcions d'elaborar informes i formular propostes per adreçar-les a la Comissió Interdepartamental d'Immigració, que aquesta sí que la varem comentar perquè estava implícita en el Pla interdepartamental

d'immigració que varem comentar. I també analitzar periòdicament la situació dels immigrants i les repercussions de realitat i la immigració en la societat catalana.

Em sembla que aquest és un consell important que ens haurà de marcar una mica el termòmetre de la nostra actuació en tot aquest camp, perquè hi ha tota la representació que cal per avançar en aquest camp.

Vostè m'ha preguntat on som en relació amb aquesta qüestió. Nosaltres ara estem treballant en trenta-sis programes; em serà una mica difícil referir-me a tots ells, però estem treballant en trenta-sis programes que van des de campanya d'informació i sensibilització per part del Departament de Presidència, dirigida fonamentalment als responsables d'entitats i d'associacions juvenils; s'han fet determinades actuacions ja en aquest camp. Un servei d'informació per als immigrants joves residents i de pas de Catalunya, que aquest està pendent d'execució, i un programa d'atenció a la dona immigrada, que aquesta és una qüestió que hi haurem de donar una especial atenció en el futur.

Per part del Departament de Governació, cursos de formació sobre els immigrants estrangers a Catalunya, dirigit a professionals que treballin a les administracions públiques, en l'atenció al públic, i als quadres directius, així com a professionals, especialistes en alguna matèria relacionada directament o indirectament amb la immigració estrangera. Això és una actuació que s'està fent; el Departament de Governació ja ha realitzat diverses conferències i xerrades sobre aquest tema a l'Escola de Policia de Catalunya i també s'intentarà fer a l'Escola d'Administració Pública, cosa que encara no està feta. Realització de cursos de formació, també, i informació sobre els immigrants estrangers a Catalunya a les policies locals i autonòmica i atenció a les denúncies i als delictes relacionats amb la immigració estrangera.

Per part del Departament d'Ensenyament, aquí hi ha una actuació molt positiva. S'ha escolaritzat —no sé si les xifres concordaran—, les dades que jo tinc ara són que el curs 93-94 el número total d'escolaritzats va ser de 14.574 escolars. Però jo crec que aquí s'ha de fer un pas important més, perquè ens trobem —no tan sols amb les persones procedents de la immigració exterior, sinó també amb persones d'ètnia gitana— que les famílies, en arribar a la pubertat, retiren les noies de l'escola, i sobre aquesta qüestió jo entenc que, donat el principi que ja vaig jo assenyalar, nosaltres creiem que hem de respectar totes les cultures, hem de respectar totes les aportacions menys aquelles que, realment, conculquin els drets de la persona humana, i això ho conculca. A aquestes noies se'ls impedeix, realment, realitzar-se en els seus estudis a base d'uns costums que mereixen tot el respecte, però, en aquest cas, a mi em sembla que no hauríem d'adequar-ho. Això, a través del Consell aquest assessor al qual he fet referència i a través de tota l'actuació amb els ajuntaments i tota l'actuació de la Inspecció de l'ensenyament, crec que hi haurem d'actuar.

Després hi ha altres programes que em salto: l'ensenyament de la llengua catalana als fills dels immigrants residents a Catalunya, formació intercultural als mestres de primària i

secundària, que és el que vostè ha preguntat... En base a aquest programa, el Departament d'Ensenyament ha mantingut les activitats de formació intercultural per als mestres mitjançant l'oferiment de cursos i ha facilitat títols o dotat les biblioteques dels centres de recursos pedagògics, de llibres sobre el fet multicultural i ha realitzat l'estudi previ per a l'elaboració d'unes orientacions per al desplegament del currículum adreçades a l'etapa infantil, primària i secundària, sobre l'actuació intercultural; i s'ha presentat un estudi realitzat pel Departament, en col·laboració amb la Universitat Autònoma de Barcelona, sobre educació intercultural a Catalunya. Després també hi ha un altre programa d'aprenentatge de llengües no europees i l'elaboració —que està pendent d'execució—, per a l'elaboració de models orientatius adreçats a autors de llibres de text —que era el que vostè preguntava— i material didàctic per tal d'evitar qualsevol referència discriminatòria vers les cultures extraeuropees. Aquest és un programa que està perfilat, però està pendent d'execució. Vostè, per tant, estava en el cert quan deia això: «Em sembla que no s'ha realitzat»; doncs, estava en el cert.

Per part del Departament de Cultura, hi ha l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants estrangers adults —abans m'he referit als escolars—, la publicació d'un vocabulari bàsic en català —que això està fet— i el foment de les activitats culturals dels immigrants, la formació dels professionals dels centres de normalització lingüística.

I al Departament de Sanitat i Seguretat Social —vostè s'hi ha referit—, aquí jo crec que el que es va acordar s'està portant a terme per part del Departament de Sanitat, i és previst, en un termini no llarg que, aleshores, el carnet d'atenció mèdica estigui, com en qualsevol altre ciutadà resident, en la forma que oportunament s'assenyalarà. Però en això hi està treballant el Departament de Sanitat. S'han fet diferents conferències i cursos, etcètera, a diferents regions sanitàries, que, realment, si a vostè li interessa, després li'n podré donar més informació.

Després, de cara l'habitatge, aquest és un problema greu, no únicament per a les persones d'origen immigratori; és un problema greu en molts camps, i el que aquí no podem fer tampoc és donar..., fer actuacions que, aleshores, davant de la població de Catalunya sembli que hi ha una discriminació positiva en relació amb la gent que ens ve de fora. Per tant, ho hem de fer donant totes les garanties, fixant-nos-hi, però, realment, actuant d'una forma justa amb el conjunt de la població.

S'ha de procurar fomentar cada vegada més el lloguer social; aquesta és una actuació que la Generalitat, en tot el que és habitatge de promoció pública que no sigui per a reparar actuacions, que hagi de repassar altres «vivendes» per patologies, aleshores està fent un mínim del 50% en habitatges de lloguer, i ara hem fet un conveni —de fet, no està signat encara; està convingut, però no està signat— amb Caritas de cara a procurar la rehabilitació que vostè deia, rehabilitació d'habitatges, i destinar-los a aquests fins d'actuacions socials que facilitin a aquestes persones habitatge. Aquest serà un tema que tardarem un temps a tenir-lo solucionat.

Hi ha també un programa d'informació, assessorament i creació d'una base de dades d'habitatges de règim de lloguer en l'àmbit municipal –que aleshores això s'està elaborant i té dificultats d'implementació–, un programa de disseny de noves tipologies d'habitatge social i un programa de control de l'existència d'uns nivells mínims d'habitabilitat. Per part del Departament de Treball, un programa d'inserció i formació laboral per a immigrants estrangers residents a Catalunya. Per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tota la qüestió dels temporers, que s'ha d'elaborar. També hi ha tot un aspecte del Departament de Justícia, i, per part del Departament de Benestar Social, el programa de formació d'adults per a persones estrangeres a Catalunya; ara vinc, per exemple, d'entregar uns diplomes de reconeixement d'haver cursat els estudis d'alfabetització, i n'hi havia moltíssimes, de persones d'origen d'immigració, i també això ha passat en altres indrets; per tant, aquest programa procura..., jo crec que és un programa positiu. Hi ha també un altre programa per a facilitar l'accés dels immigrants estrangers a establir-se a Catalunya, els ajuts personalitzats per a l'allotjament que ha establert el Departament de Benestar Social; aquí, a través del Departament, també nosaltres facilitem –no el Departament de Política Territorial sinó el de Benestar Social– ajuts concrets a situacions que estan en situació igualitària d'altres que fem a residents. Bé, hi ha el programa «Visquem la diversitat»; hi ha l'accés dels immigrants estrangers establerts a Catalunya al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, que, aleshores, per poc que puguem, això ho hem d'anar canalitzant, etcètera.

Veig que he exhaurit el temps, però encara voldria, abans de..., per no deixar-ho per l'altra... Vostè ja ha fet referència al conveni –que crec que és un conveni molt important; com que vostè l'ha destacat, jo no m'hi refereixo més–..., que és aquest conveni que es va fer amb vint-i-quatre mitjans de comunicació i que he de dir que, per a satisfacció de tots, no tan sols es va signar, sinó que es va signar pels màxims representants de cada mitjà de comunicació, cosa que, realment, és un acte d'agraïment, no?

Vostè s'ha referit a la Llei d'estrangeria. Nosaltres creiem que la Llei d'estrangeria –així ho he dit avui a Girona–, és la mateixa Llei que ha de variar; perquè aquesta Llei d'estrangeria és una llei policíaca, però no una llei d'integració, i, aleshores, no és possible la integració en el marc d'aquesta Llei. Una llei que no dona seguretats de permanència en el país en determinades condicions no pot ser mai una llei que ens satisfaci, perquè impedeix el principi més fonamental que cerquem, que és la integració de la gent; si la gent no té segur, d'acord amb uns paràmetres, el lloc que treballa, els permisos, etcètera, aleshores aquesta gent no viu amb la voluntat d'integrar-se al país. Per tant, jo entenc que aquest és un aspecte que s'ha de canviar, i aquí, a casa nostra, també –ja m'hi he referit– en l'aspecte de l'ensenyament i en l'aspecte de la sanitat, també hem de fer quelcom. Però aquesta Llei d'estrangeria és realment una llosa de cara a fer qualsevol política d'integració, i estic se-

gur –avui ja s'ha començat a dir a Girona– que això que avui és matèria d'aquestes jornades gironines, les polítiques d'integració a Europa, això serà una pedra de toc. És impossible, amb una llei d'estrangeria com la que tenim, fer una política d'integració, tant de cara al propi immigrant, que no es contempla la integració a partir d'una llei així, com en relació amb les possibilitats que puguem tenir. A mi em sembla que hauríem de fer entre tots la possibilitat, això, de reformar-ho.

Bé, després, també m'han quedat algunes coses, però segurament en la repregunta es podrien completar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Riera pot formular la rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, crec que el tema és prou interessant com perquè no tractem ara de resoldre'l en cinc minuts i el plantegem a altres instàncies de compareixences específiques, a algunes de les comissions en què s'han de plantejar temes específics dels immigrants, per poder-ne parlar amb més calma i, fins i tot, per poder-ne parlar sense aquesta evident limitació de temps que tenim aquí.

De tota manera, deixi'm només, senyor conseller, dir-li que sí, que jo també considero molt important el Consell Assessor de la Immigració. De tota manera, quantes reunions han fet fins ara en aquest Consell? Ja sé que n'acaba de convocar una per d'aquí a no sé quants dies, però no sé si fins ara aquest Consell ha tingut l'eficàcia que tots voldríem que tingués.

Encara, amb tota la qüestió de la Llei d'estrangeria, nosaltres, amb molt de gust, senyor conseller, lliurarem, tant a vostè com al conjunt de grups de la cambra, les propostes que el nostre Grup fa de modificació de la Llei d'estrangeria, perquè ens agradaria molt, en aquest cas, poder-les discutir amb el conjunt de forces polítiques que conformen aquest Parlament de Catalunya, perquè, ho repeteixo, tot i que es tracta d'una llei bàsica, d'una llei de l'Estat, les seves conseqüències són evidents. I també em semblarà molt interessant poder trobar el marc on poder discutir els convenis signats amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis de Catalunya, tant en qüestions relacionades amb la salut, amb l'ensenyament, com en aquestes propostes sobre política d'allotjament, que estic d'acord amb vostè que és un dels temes més difícils que tenim en aquests moments al damunt de la taula. Jo he tingut ocasió de seguir de prop una experiència important que ha fet la comunitat autònoma de Madrid en aquest tema, que davant la dificultat de poder aconseguir..., d'aquest tema, vaig saber-ne coses l'any passat, durant la festa de SOS Racisme, que se celebrava aquests dies –el dia abans o els dos dies abans del diumenge de Rams–, davant del problema que ningú no volia llogar els pisos a estrangers, una entitat creada per la comunitat autònoma de Madrid feia com d'entitat que garantia, s'encarregava dels lloguers i garantia la solvència dels que havien d'ocupar aquests pisos; amb dos anys llargs d'experiència, només hi havia hagut un cas

d'una persona que no havia pagat, i encara perquè era un cas d'una persona implicada en una separació matrimonial, i amb una sèrie de circumstàncies molt estranyes. Allò va permetre que, en ser una empresa de conjunt, que tingués al darrere el suport de la comunitat de Madrid, poguessin fer propostes de lloguer molt més àmplies, poguessin renovar absolutament el mercat de pisos de lloguer, i en aquests moments solucionar, evidentment no del tot –mai no se soluciona del tot– una part important d'aquesta problemàtica en un lloc concret. Són aquest tipus d'experiències, que em penso que ens han d'ajudar als uns i als altres.

També em penso que seria molt important que plantejàssim algun dia les qüestions relacionades amb Justícia i amb Governació. Jo he tingut la sort d'anar en més d'una ocasió a l'Escola de Policia de Catalunya, per parlar, tant amb els que es formaven per a ser mossos d'esquadra com els que es formaven per a ser policies locals, sobre l'atenció o la manera com ha de ser tractats els estrangers extracomunitaris, tema que no cal que els digui que no és gens senzill i que no sempre ha estat fàcil de fer-ho. Creiem també que és absolutament indispensable fer un treball amb els funcionaris de presons, amb els delegats d'assistència al menor, i plantejar qüestions..., és clar, en aquests moments, si jo no tinc les xifres malament –i, en tot cas, en presència del senyor Oliart no goso ni donar xifres–, jo diria que un 16,3% dels reclusos que hi ha en aquests moments a les presons catalanes són treballadors estrangers extracomunitaris.

Aleshores, per exemple, una pregunta tan concreta com em formulava l'altre dia una dona estrangera de la presó de Wad-Ras, que diu: «Què passa quan sortim de la presó?» És clar, un pres d'aquí surt de la presó i encara que visqui en situació miserable té família, té un entorn familiar, té una sèrie d'amics i tal, i, de moment, per veure com se situa en la vida, se'n pot sortir. Molt sovint, per a un estranger, que justament aquí és estranger a tots els efectes, no solament des del punt de vista legal sinó també des del punt de vista social, té moltes més dificultats per, al moment de sortir de la presó, veure com s'encarrila per aquesta vida.

M'agradaria també parlar del Programa de marginació social d'immigrants i minories ètniques, però repeteixo, senyor conseller –vostè ho ha dit i jo hi estic totalment d'acord–, que el tema és prou important com perquè pensem de parlar-ne en una situació que ens permeti de dialogar amb més tranquil·litat sobre les moltes qüestions que hi ha implicades en aquest tema.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, efectivament, el Consell Assessor s'ha reunit en poques ocasions, i ja li he dit que va ser creat el mes de desembre, però després va haver-hi encara una modificació de la seva reglamentació, perquè es va mostrar, crec que amb raó, una proposta d'una major representació dels

collectius afectats, i aleshores això va modificar el text legal; mentre això no va estar fet, no es va convocar, i, per tant, jo crec que el funcionament d'aquest Consell Assessor s'haurà de veure a partir d'ara, que està realment en marxa, i jo crec que serà positiu, tant per la qualitat d'algun dels membres que el componen com per l'interès que sens dubte els collectius afectats han de posar en aquesta actuació.

De cara a la Llei d'estrangeria, rebrem amb molt de gust les seves observacions, perquè aquesta és una qüestió que també amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés de Diputats n'he parlat, i aquesta és una qüestió que hauríem de formular tan aviat com poguéssim. Ja hi he fet esment, no tan sols és perquè és una llei no prou bona, que ja seria una qüestió suficient, és que no ens permet fer la feina principal que hem de fer, que és integrar; no es tracta d'una altra cosa, es tracta d'integrar la gent; si no, sempre tindrem una gent que serà..., que no s'involucrarà en el país, i aquesta és una actuació que, de cara al model de societat que volem a Catalunya, no va bé.

La comunitat autònoma de Madrid té una gran consellera en aquest camp –almenys així jo ho crec–, que és una bona amiga meva, i realment és una de les persones amb les quals procuro en tot moment contrastar el que fem uns i altres, i aquesta qüestió de suport de lloguers la conec i és una de les que els deia jo, les noves propostes d'actuació que tenim en marxa; tenim trenta-sis programes aprovats, alguns executats, altres en execució, altres pendents d'execució, però aprovats. Però hi ha noves propostes d'actuació, en primer lloc un primer programa de formació per a la integració de la immigració al treball en l'àmbit rural; un segon, que és programa d'ajuts addicionals per a la creació o millora d'allotjaments amb destinació temporal o permanent per a acollir treballadors que treballin en empreses agràries, i el programa de mediació en el lloguer d'habitatges privats per a immigrants estrangers. Aquesta és una qüestió que en la propera reunió del Consell Assessor, i després en l'Interdepartamental, encararem, perquè aquesta és una qüestió elemental.

Nosaltres no tan sols, evidentment, ho farem per a persones de la immigració, sinó també per a un nombre de persones més ampli, perquè un dels problemes que tenim és el de l'acceptació social, i en això no podem fer coses que aleshores ens tornin a sobre pensant que fem aspectes només per a un collectiu, que, a vegades, doncs, ja sap vostè que pel que hem de lluitar tots plegats és perquè aleshores sigui acceptat amb ple reconeixement dels seus drets. Per tant, aquesta és una qüestió que farem d'una forma més àmplia i l'estem estudiant així.

Després una qüestió que jo conec gràcies a vostè, que és l'informe Ford, que avui, al senyor Ford, que l'he trobat a Girona, li he promès que abans d'un mes –ell s'ha mostrat molt encantat– li donaríem traduït al català. Per tant, això, espero que ho tindrem.

I jo crec que tenim una qüestió molt important, que és, en aquest Any de la tolerància, el conjunt d'actes que tenim en marxa. Jo crec que hauríem d'aprofitar aquest any de cara a

assolir el màxim de sensibilització possible de cara a la societat, que no quedi només en uns eslògans, sinó que, aleshores, puguem constatar, al final de l'any, que realment s'ha avançat en tota aquesta qüestió. Jo crec que el programa d'actes que té la Generalitat, juntament amb les ONG, és un programa important; potser podem discutir-ho un altre dia amb més temps, però jo crec que això s'hauria d'aprofitar.

També una altra qüestió és prioritzar les actuacions i l'aplicació dels programes en aquelles comarques en les quals el nombre d'immigrants estrangers és més important. No s'ha d'atenir més a aspectes de tipus general, sinó que hi ha unes comarques que tenen una especial necessitat d'actuacions específiques, perquè comencen a tenir —i barris de ciutats— un gruix d'immigració més important que altres.

I després efectuar un treball sistemàtic d'investigació i recerca sobre el fet migratori i l'impacte que suposa en la societat catalana, així com dels processos d'integració que es produeixen. Aquesta és una qüestió que, per fer les coses bé, haurem de tenir-ho molt present, d'anar-ho..., és un treball no d'un dia —com ja hem dit tant vostè com jo—, i aleshores és una qüestió que haurem d'anar analitzant.

I, finalment, mantenir la posició respecte a l'Administració central sobre els punts que en el Pla interdepartamental d'immigració es reclamaven i que encara no hi ha hagut pronunciament —que no és competència nostra, la Llei d'estrangeria, però hi ha alguna altra qüestió—, que, aleshores, això, ho hem de reclamar.

Hi ha la cosa de la sortida de la presó que vostè ha dit. Evidentment, segons les meves dades —que em sembla que deuen ser bones, perquè procedeixen del Departament de Justícia—, vostè està en el cert: és un 16,3% la població interna que són d'origen estranger, el 16,3. En concret i d'aquest 16,3, el 92% és masculí i el 8% femení; el 48,7 són africans, el 24,5% són americans, el 21,1%, europeus i el 5,5%, asiàtics. Per tant, la xifra que vostè tenia era correcta. I, aquest aspecte de la sortida de la presó, també l'haurem d'encarar, però també contemplant-ho amb una població més àmplia: també en la població desprotegida que surt de la presó, hi ha qui té família i hi ha qui no en té. I aleshores,

això, ho hem d'encarar també per evitar que aleshores se'ns pugui, la gent, la societat, pugui veure coses que no són certes, que nosaltres sobreprotegim determinades col·lectivitats en perjudici de les del país. Per tant, això, també ho farem.

Per tant, aquest és el pla que tenim: portar a terme aquests trenta-sis programes i, aleshores, afegir aquells que realment la Comissió Assessora, en principi, vegi bé i passi a la Interdepartamental per aprovar-ho, i, sobre tot això, nosaltres haurem d'anar veient com anem encarant aquesta problemàtica, que és difícil, però que estem a temps d'encarar-la. Altres coses encarem que no..., arribem potser tard; aquesta, a mi em sembla que si nosaltres aconseguim que la societat entengui que això és una problemàtica que hem d'abordar, administracions públiques i societat, que cada operació que fem no tinguem el rebuig que moltes vegades tenim i que ens ocasiona molts i molts problemes al respecte, aleshores, si això ho aconseguim, nosaltres crec que estem no tan sols en el bon camí, sinó que estem en la possibilitat d'abordar positivament una qüestió que és molt important i que altres països potser hi han arribat tard. Aquí, alguns mitjans de comunicació —i amb això acabo, senyor president— van titllar malament —jo també, en principi— quan, en una enquesta que va fer el Departament de Benestar Social, deia que un 24% de la població catalana no veia positivament el fet de la immigració, i ens va semblar un percentatge molt alt —a mi també. Però jo tenia al costat, perquè era en unes jornades europees de moviments veïnals, hi tenia l'holandès, el representant holandès, i diu: «Ecolti, d'això, a Holanda, n'estaria encantat; a Holanda, el rebuig passaria del 80%.» I després, a Noruega, que tothom pensa que Holanda i Noruega són països que aleshores ens poden donar més lliçons, el noruec va dir: «Ecolti, a Noruega també hi hauria aquest rebuig.» Per tant, és clar, nosaltres tenim una situació, que l'hem de millorar, però que jo crec que la tenim a temps de poder encarar bé. Esperem que ho sapiguem fer entre tots.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i catorze minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàgs.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es febrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

